

Tham Lam Dich Xam Chiem (Xam Chiem Khong Ngung)

Contents

Tham Lam Dich Xam Chiem (Xam Chiem Khong Ngung)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	20
4. Chương 4	27
5. Chương 5	34
6. Chương 6	45
7. Chương 7	51
8. Chương 8	61
9. Chương 9	68
10. Chương 10	77
11. Chương 11: Phiên Ngoại 1 – Trùng Phạt Cửa Cha	84
12. Chương 12: Phiên Ngoại 2 – Cha Học Chung	90

Tham Lam Dich Xam Chiem (Xam Chiem Khong Ngung)

Giới thiệu

Editor: Maru Chan Thể loại: Hiện đại đô thị, phụ tử, niên thượng công, Sói cha vs Thỏ con. Thiên Hà bang, là bang x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-lam-dich-xam-chiem-xam-chiem-khong-ngung>

1. Chương 1

Thiên Hà bang, là bang xã hội đen qui mô lớn không hợp pháp, nắm trong tay chuyện làm ăn của cả hai phái hắc bạch khu Bắc, vốn là tội chức khiến cho cảnh sát khu vực phải đau đầu không thôi.

Dinh Lạc – Ba mươi bốn tuổi – Đường chủ Sơn Si Đường trực thuộc Thiên Hà bang, biểu hiệu “Ác quỷ Sơn Si Đường”

Có thể ở độ tuổi này tiếp quản bang hội trực thuộc, ngoại trừ thủ đoạn tàn khốc ở bên ngoài, cũng chính là loại một khi đã xác định thì sẽ không lùi bước, gặp chuyện có thể điều chỉnh tâm lý, dùng cách nhanh nhất để giải quyết phiền toái mới là nguyên nhân chính giúp hắn sinh tồn được đến hôm nay.

Đã là người trong giới xã hội đen, mặt mũi tự nhiên hung ác, mắt to mày rậm, đường nét khuôn mặt như được chạm khắc mà thành, tự nhiên cũng có thể nằm trong danh sách mỹ nam tử, hắn cũng rất biết lợi dụng ưu thế ngoại hình của mình, lẩn lộn bụi hoa nam nữ đều ăn cả, chưa hề gặp rủi ro.

Hắn như vậy hắn là đã sớm lập gia đình rồi?

Cũng không có. Mười sáu tuổi hắn làm cho con gái nhà người ta to bụng, lúc ấy bị người lớn hai bên buộc kết hôn, hắn phản nghịch bằng cách bỏ nhà trốn đến nơi khác, sau đó rồi đi vào Thiên Hà bang. Trải nghiệm xương máu này làm cho hắn đối với chuyện lập gia đình sinh con cái rất phản cảm, bây giờ hắn cùng đàn bà lên giường tuyệt đối đều sử dụng bao cao su, cũng không để cho bất kì người phụ nữ nào có cơ hội leo lên làm Đường chủ phu nhân.

Cho nên, vẫn duy trì thân phận hoàng kim của người đàn ông độc thân, khiến cho rất nhiều cô gái cõi lòng tan nát.

Như lệ thường sau mỗi cuộc báo cáo của đường hội, hắn rời khỏi tổng bộ của Thiên Hà bang, thuộc hạ trung thành A Hào đồng thời cũng là trợ lí tiến lại nhắc nhở.

“Anh Lạc, người kia đã tới rồi, anh có muốn về sớm một chút để gặp?”

Tâm tình tốt lập tức bị đóng băng phá hoại sạch sẽ, Dĩnh Lạc từ trong tận đáy lòng chán ghét vị khách ngoài ý muốn kia, nhưng mà bởi vì trách nhiệm cùng đạo nghĩa mà không thể không tiếp nhận đối phương.

“A Hào tối nay đưa các anh em đến bar của chị Quế giải sầu đi, có một nhóm mặt hàng mới rất tốt, đi thưởng thức một trận.”

Cấp cho thuộc hạ chỗ tốt vào lúc thích hợp chính đúng đắn, cái này cũng là một phương thức để có được lòng trung thành, Dĩnh Lạc luôn rất hào phóng, ngược lại, nếu mà phạm vào điều hắn kiêng kị, kết quả cũng thảm khốc dị thường, ngoại hiệu “Ác quỷ Sơn Si Đường” cũng từ đó mà ra, chứng minh thủ đoạn đối phó với kẻ đối lập cực kì tàn khốc, căn bản không phải là người.

Trong quán bar, hắn cùng với anh em uống rượu, đùa giỡn các em gái, rượu say tai nóng sắc tâm liền dâng lên, suy nghĩ muốn đưa một người cùng đi chiến đấu qua đêm, nhìn qua một loạt em gái, xinh đẹp vốn rất xinh đẹp, nặng vị phong trần, làm cho cơn ngứa ngáy trong lòng hắn giảm đi ít nhiều.

Mấy năm qua, như thế nào cũng không tìm ra được một người có thể hoàn toàn hợp với ý hắn? Dĩnh Lạc ngẫm nóng giận.

Chị Quế – bà chủ quán bar rất rành khẩu vị của hắn, đi lại gần hỏi: “Anh Lạc à, có một đứa đàn em rất khác biệt, khí chất đúng là loại một, còn chưa tới, để cho bé ấy trực tiếp phục vụ anh nha.”

“Phải không đó? Tôi biết chị cố ý tìm mấy cô bé còn trẻ, nói dối với khách là sinh viên đại học không có tiền đóng học phí, đem mấy tên khác ngu ngốc lừa được không ít tiền boia nha...”

“Ai ui anh Lạc này, tôi lừa người khác, nhưng mà làm sao có thể dám lừa anh chứ. Bây giờ mấy trường đang nghỉ hè, sinh viên nữ muốn tìm một công việc nhàn hạ kiếm học phí, anh coi như là giúp đỡ con người ta đi.” Chị Quế kéo cánh tay Dĩnh Lạc, cười nói thân thiết.

“Cảnh cáo trước, nếu người sắp đến khiến tôi không hài lòng, tôi sẽ lập tức đuổi cô ta ra khỏi cửa.”

Chị Quế cười nịnh nọt: “Vâng ạ, khẩu vị của anh Lạc thế nào sao tôi còn không biết? Đảm bảo anh sẽ cực kì cực kì hài lòng.”

Dĩnh Lạc đợi trong quán bar gần một tiếng đồng hồ mới cùng các anh em trở lại Sơn Si Đường. Trong đường lúc nào cũng có đàn em thân thủ cao cường canh gác, các nhân vật quan trọng cũng đều ở trong đó, Dĩnh Lạc là đường chủ, độc chiếm căn nhà hai tầng ở phía sau.

Say khướt, nhưng lại không say đến mức phải có người dìu đi, trước khi vào nhà lại được đàn em đánh tiếng nói người đã tới rồi, mới nhớ ra chị Quế nói muốn đưa người đến.

“Ở đâu?”

“Lúc này tạm thời sắp xếp ở trên phòng dành cho khách trên tầng 2, để đại ca trở về, sẽ quyết định cho cậu ấy nghỉ ngơi ở đâu sau.”

Dĩnh Lạc không suy nghĩ nhiều làm gì, chỉ nói: “Uh, mọi người đi ra ngoài đi, đừng làm ồn đến tôi.” Phát tay cho người đi ra ngoài.

Tửu lượng của hắn luôn rất tốt, cho dù uống nhiều cỡ nào, cũng sẽ bảo trì được bảy phần tỉnh táo, sống trong gió tanh mưa máu của giới xã hội đen, chỉ cần một chút xúu sơ sẩy cũng sẽ phải trả giá bằng tính mạng, điểm ấy cho dù là đang ở trong nhà mình cũng không thể ngoại lệ.

Rượu vốn là bà mối của tình sắc, hôm nay toàn thân hắn đều nóng, bụng dưới căng cứng, nhưng không thể chờ để tìm được người đại chiến một hồi.

Vào trong phòng dành cho khách, đèn trong phòng đã tắt, chỉ còn ngọn đèn đầu giường, trên giường là một người hít thở đều đều trong giấc ngủ say, giống như không hề cảnh giác, Đinh Lạc lập tức nhận xét, người này vô hại, bất quá, bản thân mình là khách trả tiền, như thế nào người chị Quế giới thiệu tới lại không biết qui củ, cố ý đi ngủ trước?

Mượn rượu giật phăng cái chăn lên, thân thể thiếu niên mảnh dẻ hiện ra dưới ánh đèn, đại ca xã hội đen nuốt nước miếng cái ực, cảm giác đầu tiên đập vào trong mắt là thân hình này nhìn thật thuận mắt, nghĩ tới thì ra chị Quế đưa tới một bé trai, nhìn làn da trắng mịn sạch sẽ của cậu lộ ra dưới y phục liền vô thức nuốt nước miếng.

Hắn thuộc loại nam nữ đều ăn tuốt, không cần để ý đến giới tính của đối phương, chỉ cần hợp khẩu vị là được, mặc dù còn chưa nhìn thấy rõ dung mạo của thiếu niên, ngoại hình không có vấn đề này đã qua được cửa đầu tiên, hắn vội vã muốn nhìn dung mạo đối phương, đi đến giường ngồi xuống, thô lỗ lay đối phương dậy.

“Chị Quế không dạy cứng phải hầu hạ khách hàng như thế nào sao? Ngủ trước như thế nhìn sao được?”

Một câu này nhưng lại mang theo khí thế cường hãn của xã hội đen, thiếu niên bình tĩnh lại trong giấc ngủ, thiếu điều nhảy dựng lên, sự kinh hoảng trên khuôn mặt thanh tú cũng không che được vẻ uể oải.

“Ông...”

Thiếu niên nhẹ nói ra một từ, còn lại thì bị nuốt ngược hết vào trong bụng, người đàn ông hung ác này dọa cậu sợ chết khiếp.

Đinh Lạc cười tà tà, ngón tay nâng cằm thiếu niên lên, trên khuôn mặt thanh tú có khí chất tinh khiết rất đặc biệt, đôi mắt đen tròn đáng yêu như thỏ con, sống mũi thẳng tinh tế, đôi môi ửng hồng, vừa vặn là kiểu ngoại hình mà hắn thích nhất.

“Chị Quế quả nhiên hiểu rõ tôi.” Thấp giọng cười, trong bụng lộ vẻ hài lòng.

Thiếu niên cảm thấy hành động của Đinh Lạc đối với cậu hình như quá thân mật rồi, cậu trời sinh tính cách nhút nhát, cũng không dám thẳng tay gạt bàn tay của người đàn ông này ra, chỉ dời ánh mắt đi, nhỏ giọng hỏi:

“Chuyện, chuyện gì?”

Trong lòng Đinh Lạc đã dâng lên nghi ngờ, thiếu niên non nớt này giống như chưa từng nhuộm mùi phong trần, không giống như là mấy học sinh có can đảm đến quán bar làm thêm, nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ thật sự là thiếu tiền, cho nên trung gian mới giới thiệu đến quán bar rồi, xem ra cũng cần một ít thời gian để dạy dỗ thêm.

Hoặc là chị Quế chính là có chủ ý này, cái này cũng không sai, hắn thích người sạch sẽ, càng không phản đối việc lên giường với người hoàn toàn không có kinh nghiệm.

“Lần đầu tiên?”

“Lần đầu tiên?”

Thiếu niên không theo kịp câu hỏi của Đinh Lạc, không biết lần đầu tiên này là có ý gì, thanh âm nhút nhát có chút cao lên, lọt vào trong tai Đinh Lạc lại như là mang theo ý khẳng định.

Đinh Lạc cười, hắn rất ít khi vừa gặp lần đầu tiên mà đã thích ai đó, nhưng thiếu niên này trời sinh đã mang theo điểm gì đó, làm cho từ trong đáy lòng hắn cảm thấy rất vừa ý.

Tay vẫn nâng cái cằm nhỏ xinh như trước, nhưng lại cố ý tiến tới, hơi thở mang theo mùi rượu liên tục phả lên khuôn mặt bất an của thiếu niên, quả nhiên không ngoài dự đoán, khuôn mặt tái nhợt liền đỏ ửng lên.

Dĩnh Lạc cảm giác cơ thể đang hứng phần cực kì, phần hông siết chặt đến phát đau, rượu pha với sắc ý, cổ họng bỏng rát, lập tức hôn lên môi thiếu niên, khai mở hàm răng khép chặt, một đường xông vào cắn lên lưỡi thiếu niên, đem tiếng hét sợ hãi của thiếu niên nuốt chửng vào trong miệng mình.

Thiếu niên mở to hai mắt, qua vài giây sau mới biết được người đàn ông này đang làm cái gì, cuống quýt quay đầu đi, tránh thứ đang khuấy đảo lung tung trong miệng, lui về sau tránh né như cây mắc cỡ cụp lá.

“Không...” Kháng cự thật yếu ớt.

Dĩnh Lạc vốn là người trong giới xã hội đen, làm việc luôn cực kì tàn khốc, ân ái cũng y như vậy, như thế nào có thể để cho thiếu niên chống đối lại mình? Lại hôn sâu xuống môi thiếu niên, tay càng cường ngạnh xâm nhập vào bên trong quần áo thiếu niên từ phần eo, lướt qua vùng bụng mềm mại, hướng lên trên, đầu ngón tay chạm đến nơi mềm mềm hơi nổi lên ở ngực.

Bàn tay nhiều năm cầm vũ khí vốn to và thô ráp, thô ráp như vậy trong quá trình làm tình sẽ dẫn dắt rất nhiều cảm thụ kịch liệt, Dĩnh Lạc sử dụng ưu điểm này rất nhuần nhuyễn, ngón tay nham nhám một mực vờn về đầu nhũ hồng hồng mềm mềm của thiếu niên, cảm giác nơi đó đang dần cứng lại.

“Cứng thật mắc cảm —” Hắn ngừng hôn, cười nhẹ, vẫn tiếp tục động tác ở tay.

Thiếu niên luôn cuống, hành động của người đàn ông này quá mức tình sắc, không ai ở lần gặp đầu tiên mà lại vượt quá giới hạn như vậy, đối phương nhất định là đang hiểu lầm cái gì đó. Hai tay cuống quýt muốn đẩy ra, nhưng đối phương là người cường tráng, cánh tay gầy gầy của mình căn bản là không khiến đối phương di chuyển mấy may được một miếng nào.

“Bỏ...” Lại hoảng sợ mở miệng.

Cậu muốn cầu xin người đàn ông này dừng lại, cái áo T-shirt ngắn tay mặc ngủ loáng cái bị ném xuống, át đi lời cậu, chớp mắt nửa thân trên của cậu đã trần trụi, không khí lạnh trong phòng ủa lên da thịt ẩm áp, da gà đồng loạt nổi lên, khiến cậu rùng mình một cái, lập tức thu đôi tay đang chống cự về ôm lấy ngực che lại, không muốn để cho đối phương tiếp tục động tác trên ghẹo khuôn ngực mình.

Dĩnh Lạc lại tiếp tục cởi cái quần thun thể dục của thiếu niên, chỉ dùng một chút sức, đã đem quần ngoài lẫn quần lót của thiếu niên tuột xuống đầu gối, thiếu niên lại càng kinh hoàng, cũng không cố che ngực nữa, vội vàng kéo quần lên che đi bộ vị, xoay người muốn bỏ chạy.

Dĩnh Lạc hừ một tiếng, kéo người trở về, dùng chân khóa lại, đem thiếu niên áp chế dưới người, hắn nhân lúc đó mà cõng cả vạt của mình, cởi áo sơ mi, bắt đầu cởi sang quần.

“Chỉ Quê hắn là phải nói với cưng, đến nơi này phải nghe lời tôi chứ?” Dem nam căn sậm màu của mình lộ ra ngoài.

“Tôi, không phải...” Thiếu niên nhìn thấy thứ đang hưng phấn bùng bùng của người đàn ông, lập tức hai mắt tròn tròn xoe, đỏ mặt muốn rỉ máu, nhúc nhích bất an dưới chân Dĩnh Lạc, cậu hình như mơ hồ đã đoán được cái gì đó.

Rượu làm cho đầu óc Dĩnh Lạc có chút mê man, mặc kệ thiếu niên có ý gì, dục vọng của hắn đã khởi động, chỉ muốn phát tiết nhanh một chút, bất chấp có phải làm gì trước đó hay không, chỉ muốn khiến cho thiếu niên này nghe lời hắn nhanh một chút, sưởi ấm giường hắn.

Thân hình của thiếu niên rất mảnh dẻ, Dĩnh Lạc chỉ dùng một tay là có thể kéo hai tay của thiếu niên lên chế trụ, quần cũng thuận lợi bị tuột xuống ném qua một bên.

“A, dừng mà!” Thiếu niên run lên, vội hét, trong tiếng hét còn mang theo cả phần hận lẫn sợ hãi.

Tay dùng sức nắm lấy tay thiếu niên, Dĩnh Lạc lãnh khốc nói: “Ngoan ngoan phối hợp, tôi sẽ cho cưng sống được khá giả, còn làm ra vẻ thì không nói gì nữa.”

Giọng điệu hung tàn làm cho thiếu niên hoảng sợ, hai mắt đỏ lên, giống như sắp khóc tới nơi.

Vẻ mặt vừa đáng thương lại vừa đáng yêu như vậy làm cho Đinh Lạc hài lòng vô cùng, khi dễ người khác là niềm vui của hắn. Cúi xuống hôn, đầu tiên là hôn lên khóe môi đang run rẩy kịch liệt của thiếu niên, đầu lưỡi liếm qua hai gò má, đến vành tai mềm mềm, nhẹ nhàng cắn một cái, kích thích như vậy làm cho thiếu niên run rẩy cả người.

“Đừng... Đừng mà...” Tiếng khản cầu yếu ớt tuôn ra.

“Cũng rất đáng yêu...”

Hành động của Đinh Lạc tăng lên, ngậm hết lỗ tai vào trong miệng, đầu lưỡi còn cố ý chui vào trong, sau sự xâm nhập không lâu liền nghe được hơi thở dốc của thiếu niên, hiển nhiên cũng có chút cảm giác.

“Thật sự, thật sự không nên... Cầu xin ông...” Thiếu niên nhắm mắt lại, trong lời cầu xin mang theo tiếng khóc.

Đinh Lạc xấu xa kéo tay thiếu niên hướng xuống bộ vị của mình, thiếu niên đụng trúng thứ nóng rực kia, biết đó là cái gì, sợ hãi muốn rút tay lại, ngay cả hai mắt cũng không dám hé ra, khí lực của người đàn ông này lớn hơn cậu nhiều lắm, không cho rút về, lại còn ép mở bàn tay nho nhỏ ra, bao bọc lấy cái thứ nóng rực này.

“Cũng ngoan đi, thứ này sẽ làm cho cứng lên tới thiên đường.” Người đàn ông vừa nói vừa cường tà tứ diên cuồng.

Có lẽ giống như cú giầy trước khi chết, thiếu niên xoay người dùng hết sức bình sinh siết lấy nam căn của Đinh Lạc, Đinh Lạc hừ một tiếng, cổ tay tăng thêm ba phần sức mạnh, thiếu niên liền bị đau, á lên thành tiếng, bị Đinh Lạc nhân cơ hội đó đè lên thân hình mảnh dẻ trần trụi kia, hôn lên khóe miệng cong cong.

“Vờ tha bất thật à?” Cắn một cái trừng phạt xuống thiếu niên không biết an phận.

Trọng lượng của đàn ông trưởng thành cũng đã đủ để áp chế thiếu niên chặt chẽ, ngón tay lưu loát hướng xuống bộ vị giữa hai chân thiếu niên, thiếu niên khản trương muốn khép lại không cho tiến vào, nhưng bất quá trước sức mạnh như vậy, cảm thấy ngón tay đâm vào trong hậu huyệt mình.

Nơi tư mật chưa bao giờ bị ai xâm phạm như vậy, thiếu niên cảm giác thật sỉ nhục, dùng toàn bộ sức lực để bài xích, người đàn ông lại càng dùng sức lấy ngón tay xỏ xuyên vào, thiếu niên ăn đau, đổi thành cào lên cơ thể cứng rắn của đối phương, mượn cái này để làm giảm bớt đi cảm giác khó chịu khi bị xâm phạm.

“Đau...”

Thiếu niên không hiểu, bản thân cậu rốt cuộc đã làm sai cái gì, vì sao lại bị đối xử như vậy? Chẳng lẽ đến nơi này là một sai lầm? Miệng bị chặn lại, không cách nào hỏi cũng không có cánh nào thốt ra lời kháng cự, không nhận được mà ứa nước mắt.

Người đàn ông không thèm đếm xỉa đến thiếu niên đang bị ủy khuất, nhưng lại mê muội khám phá món đồ chơi mới, phía trên đầu lưỡi hắn mạnh mẽ quấn lấy lưỡi của thiếu niên, phía dưới cảm giác được huyệt khẩu nhỏ xinh siết chặt, đem ngón tay mình ngậm vào thật sâu.

Thân thể hắn cảm như vậy rốt cuộc có thể làm cho hắn có bao nhiêu vui thú đây? Đinh Lạc đưa ngón tay thứ hai vào trong dò xét, cơ thể thiếu niên lại siết chặt, mật huyệt khép lại ngay cả một khe hở cũng không có.

“Thả lỏng ra đối với cứng mới là chuyện tốt.” Giọng điệu như sự việc chẳng hề liên quan gì đến mình, Đinh Lạc nhẹ nhàng nói.

Hai ngón tay dùng sức đâm vào rút ra, liên tục mấy chục lần, hai chân thiếu niên run rẩy, có chút khóc không thành tiếng.

“Thả... Thả tôi...”

Cúi xuống quan sát, tiếng khóc khàn khàn của thiếu niên có một loại gọi cảm đầy mị hoặc, như mang theo mật ong sũng sánh, rót vào trong lỗ tai người đàn ông, hòa với rượu trong người, hùng hực thiêu đốt thứ dưới chân hắn.

Trêu ghẹo một chút, Đinh Lạc nói: “Mới có hai ngón tay liền đã... Cưng thật *** đáng...”

Đau đớn giữa mông làm cho thiếu niên nói không nên lời, miệng cho dù hé ra, cũng chỉ có tiếng rên cùng tiếng khóc thút thít, đôi mắt đỏ hồng ngập nước, như là hổ con bị ăn hiếp.

“Thật là chặt, rất tốt...” Người đàn ông nói hài lòng, cảm giác được mị huyết của thiếu niên đã nói rộng được một ít, nội bích cũng mềm mại hơn so với lúc này, vì vậy đem ngón tay thứ ba đẩy vào, mất chút lực mới xâm nhập được, ngay cả cơ hội thở dốc cũng không có, tự cổ vũ tinh thần hăng hái chà đạp hơn.

“A... Ô ô... Đừng, a a...”

Thật sự rất đau, toàn bộ tri giác của thiếu niên lúc này đều tập trung về hậu huyết, bị người đàn ông cứng rắn làm tăng thêm đau đớn, nóng cháy, sỉ nhục, cậu không thoát được, vùng vẫy giống như con sâu.

“... Xin ông...” Cầu xin ông dừng lại, thả tôi ra.

“Bây giờ đã cầu xin tôi... Bé con không có tính kiên nhẫn nha...”

Thiếu niên yếu ớt lắc đầu, ý cậu không phải như vậy.

Người đàn ông nâng thân trên lên, đồng thời rút tay ra, thiếu niên nghĩ rốt cuộc trận hành hạ cũng kết thúc, trong ánh sáng nhàn nhạt nhìn người đàn ông, thân hình vĩ ngạn của đối phương giống như bức tường thành, ngăn trở tất cả đường sống của cậu, vây hãm cậu, cả đời cũng không thể trốn thoát.

Có thể nói, bây giờ cậu mà trốn được, cậu sẽ không bao giờ đến nơi này nữa, cho dù sau này lưu lạc đầu đường nhỏ chợ cũng được.

Ngay lúc đang phân tâm, mật huyết lúc này vừa bị khuếch trương đã bị một vật càng thêm thô to xâm nhập, thiếu niên bất ngờ không có đề phòng, hít sâu một hơi, đã bị xâm nhập vào hơn một tấc.

Đinh Lạc theo bản năng cơ thể, hai tay nâng mông thiếu niên lên, cơn thịnh cứng rắn đâm thẳng một đường, từng chút đâm sâu vào bí huyết.

“Uhm, đau!”

Thiếu niên cắn răng nắc nhen, mái tóc đen rơi tán loạn dưới áo gối nhạt màu, thân hình mềm mại bị đâm thủng, căng thành một hình cung hoàn mỹ, vẻ mặt ửng đỏ đau đớn trở nên quyến rũ khác thường.

Đinh Lạc tham lam tận hưởng thiếu niên, đột nhiên cảm thấy cổ họng nóng cháy, cảm giác nôn nóng ngập tràn trong người, hần liếm liếm miệng, tay chuyển sang ôm lấy thân hình nhỏ nhắn mềm mại, bắt buộc chân thiếu niên quăn lấy mình, hần từ từ chuyển động hông, cảm giác thật tốt, một đường xông thẳng về phía trước cùng khoái cảm như thuyền thuận gió, khi rút ra lại bị nội bích thật chặt siết lại, giống như là không nỡ để mình đi.

Khống chế không được nữa, Đinh Lạc hết sức khó chịu, thành ra cứ hướng thẳng vào bên trong, mỗi một lần đâm vào đều có thể nghe thấy tiếng khóc nhỏ cổ nén cơn đau của thiếu niên, thanh âm đáng thương càng thêm kích thích dục vọng muốn xuất toàn lực chinh phục của hần, hần muốn nghe đối phương không ngừng cầu xin mình.

“Bé con *** đáng kẹp rất chặt nha, thích người khác đâm vào sao?” Động tác chạy nước rút cũng không hề đình chỉ, hần cố ý dùng lời trắng gió làm nhục người kia.

Thiếu niên bị rung lắc muốn ngất xỉu, cảm giác đau như xé đã cướp đi hơn phân nửa lí trí của cậu, ôm lấy hai cánh tay của người đàn ông, cố gắng ổn định thân hình trong những động tác xông tới kịch liệt.

“A a... Không, tôi không thích... Ngừng lại... Xin ông...”

“Xin tôi cái gì?”

Đinh Lạc tạm dừng rồi hỏi, sau đó cắn lên cổ thiếu niên, để lại một dấu hôn đỏ hồng tươi đẹp.

Thiếu niên thở gấp gấp, mồ hôi của người đàn ông cũng nhỏ từng giọt xuống dưới thân hình trần trụi của cậu, rất nóng, thứ đang không ngừng đánh vào cơ thể cũng nóng như sắt nung.

“Xin ông... Dừng... Bỏ qua...” Cố lấy can đảm, nhìn người đàn ông mà nói như vậy, nhưng dao động cùng lệ trong khóe mắt lại tiết lộ cậu đang rất sợ hãi.

Dĩnh Lạc xoa nắn khuôn mặt cậu, tàn nhẫn đáp: “Chuyện thoải mái như vậy tôi dừng không được, này, cứng hình như không có lập trường của mình nha.”

Thiếu niên cụp mắt xuống, đem sợ hãi cùng oán hận giấu trong hàng mi dày.

Dĩnh Lạc thấy cậu đã ngoan trở lại, liền đổi tư thế, kéo thiếu niên ôm lấy cổ mình, nhân tiện lúc thân thể vẫn còn tương liên ôm xốc cậu lên người, dựa vào thành giường, nắm chắc hai cánh hông mềm bên dưới đẩy lên, tư thế này làm cho nam căn của Dĩnh Lạc xâm nhập càng sâu, thiếu niên chịu không nổi, dựa vào trong lòng ngực con người hung ác tục này không ngừng lắc lư.

Biết người đàn ông không có khả năng thả cho cậu đi, thiếu niên thôi không cầu xin nữa, cắn nhẹ môi dưới khuất nhục thỉnh cầu: “Nhẹ... Nhẹ một chút...”

Thanh âm mềm mại chui vào tai lọt thẳng vào tim người nghe, ngược lại như là một lời nói dối yêu kiều, trái tim người đàn ông cũng nóng lên, ôm siết lấy thiếu niên trên người, cắn lên bất kì nơi nào hấn có khả năng cắn tới, từ khuôn mặt thanh tú, vành tai, cổ, khuôn ngực trắng mịn, khẽ liếm lại một lần nữa, để lại những dấu

hôn hồng hồng xinh đẹp.

Còn hơn cả đau đớn dưới thân, những cú gặm cắn liếm láp của người đàn ông như là gãi ngứa, thiếu niên bởi vậy không quá kháng cự hành vi kì quái này, chỉ khi người đàn ông cứ lặp đi lặp lại đến no nê, nín thở, nghĩ cách giảm bớt khó chịu, cơ thể hai người đã liên ướt át, mồ hôi hòa cùng một chỗ, trong phòng, ngập tràn mùi vị vị tình ái, hành vi càng thêm cuồng dã.

“Dễ chịu không?” Người đàn ông hỏi.

“... Không...” Yếu ớt phun ra một chữ.

Người đàn ông có chút tức giận, đem tình thế sắp biến tinh hãm lại, hấn nghĩ muốn gia tăng thời gian quan hệ, không định kết thúc hành vi xâm chiếm thiếu niên nhanh quá, còn muốn được thiếu niên thần phục mình cùng những lời ca ngợi kĩ thuật làm tình của mình.

“Cứng không hài lòng với biểu hiện của tôi sao, đâm vào chưa có đủ sướng phải không?” Người đàn ông trào phúng: “Tôi phải dùng thêm nhiều thời gian một chút để dạy dỗ cái hông nhỏ *** đáng của cứng...”

“Không phải... Tôi không...” Thiếu niên hoảng sợ lắc đầu, ý cậu không phải là như vậy.

Người đàn ông vì muốn thể hiện, tăng thêm sức lực mà khuấy đảo, nam căn cùng túi da đều đập vào cánh hông mềm mại của thiếu niên, vang lên âm thanh vang dội, hòa cùng tiếng khóc cùng tiếng rên rỉ của thiếu niên.

“A... A a... Dừng mà... Thật sự chịu không được... Xin ông...”

“Nghĩ muốn xin tôi đâm sâu vào nữa sao?” Người đàn ông không đổi cấp tốc xô xuyên vào, va chạm như cuồng phong bạo vũ.

“Ngừng... Ngừng...” Biết rõ là vô dụng, thiếu niên vẫn không nhận được mà cầu xin.

Làm như không nghe thấy, người đàn ông lại tiếp tục đợt tấn công hung mãnh mới, nam căn lại to hơn, thiếu niên cảm nhận được sự thay đổi đó, bên trong cũng bủn rủn theo, cảm giác người đàn ông mạnh mẽ xô xuyên vào rất sâu, sau đó dừng lại, *** dịch nóng rực không hề kèm lại toàn bộ phóng thẳng vào bên trong.

Người đàn ông khoái ý rít lên, đè chặt thiếu niên phải tiếp nhận thứ kia của mình, giống như là dã thú dùng dịch thể của mình mà đánh dấu địa bàn, hấn cũng hoàn toàn xâm chiếm thiếu niên này.

Rất hài lòng, thiếu niên này thật sự rập hợp với khẩu vị của hấn, thử hồng học vuốt ve da thịt mềm mại như tơ, trong lòng cũng có quyết định.

“... Cứng được lắm... Tôi muốn bao cứng...”

Thiếu niên bị hành hạ đến kiệt sức, đầu tựa vào vai người đàn ông mà thở, nghe thấy câu kia, cậu từ từ nhắm mắt lại lắc đầu.

“Không cần? Bởi vì còn muốn đi học?” Người đàn ông tự cho là ban ơn: “Vậy thì bao cứng đến khi khai giảng mới thôi.”

Thiếu niên vẫn lắc đầu, không biết “Bao” là có ý gì, cậu bây giờ chỉ muốn né người đàn ông này càng xa càng tốt, nhưng mà trước bất lực, phân thân Đinh Lạc cho dù có chút mềm ra, nhưng vẫn còn ở trong cơ thể cậu, không chế thân thể cậu.

“Sau khi tôi đưa ra yêu cầu, dám phản đối chỉ có một mình cứng.” Người đàn ông nói âm tàn: “Thật là to gan...”

“Không phải... Tôi...”

Đinh Lạc đối với thái độ cự tuyệt này khiến cho nóng máu, rất muốn giáng mấy bạt tai cảnh cáo, để cho thiếu niên không dám lỗ mãng nữa, nhưng mà nhìn cậu nhút nhát yếu ớt, xuống tay tàn nhẫn như vậy cũng không làm được, dứt khoát chuyển sang nắm lấy phân thân mềm nhũn của thiếu niên, nhẹ dùng sức.

“Không cho người khác mặt mũi, là bởi vì không có thỏa mãn được cứng?” Đinh Lạc oán hận, tay cũng xoa bóp theo.

Thiếu niên lại trợn trắng mắt lần nữa, hai tay vội vàng chuyển xuống muốn che đi bộ phận yếu ớt kia, nơi đó một khi bị người khác bắt được, thật giống như quyền không chế thân thể cũng đã lọt ra ngoài, cậu sợ hãi vô cùng, cuống quýt nhào tới như muốn đẩy đối phương ra.

“Đừng mà, đừng mà...”

Giống như kiến rung cây, làm thế nào cũng không thể đẩy ra, thiếu niên quẫn bách muốn òa khóc, hết lần này đến lần khác Đinh Lạc không ngừng chà xát trên dưới, phân thân nho nhỏ cũng đi ngược lại lời trong lòng của chủ nhân, từ từ cứng lại.

“Bé con *** đang quả nhiên chưa đủ.” Người đàn ông quăng ra lời bình đơn giản, động tác tăng lên, mạnh mẽ ép buộc thiếu niên đạt tới cao trào.

“Đừng mà... Đừng... Đừng lại... Tôi không cần...”

Cái này bất đồng với xâm nhập cường chế, khuôn mặt tái nhợt của thiếu niên chuyển sang ửng hồng, dưới kỹ thuật cao siêu của người đàn ông này, phân thân cậu dâng lên từng đợt tê dại, làm cho cậu không tự chủ được hét lên, lúc này trong tiếng kêu đã mang theo hơn tám phần vui thích, chính là một loại cảm giác bị động được thỏa mãn mà vui thích.

Đinh Lạc tỉnh táo nhìn thiếu niên, nguyên nhân chính là vì cùng giới, mới biết được thân thể đàn ông có dễ dàng bị khiêu khích thế nào, chỉ cần nhắm vào điểm trọng yếu rồi kích thích, cũng giống như là cầm mỗi lửa, tiếp theo chỉ cần châm ngòi nổ.

Thuốc nổ hạng nặng bị châm ngòi, cũng như củi khô lửa mạnh, càng không thể vãn hồi.

Thiếu niên chính là bó củi kia, hiển nhiên đã đến gần ranh giới bộc phát, trong vòng tay nóng rực của người đàn ông, thân thể chạm vào nhau tạo ra ám chỉ thân thể, muốn cơ thể ngây ngô kia sa vào trong biển dục.

“A... Nơi đó... Không cần... Đừng chạm...” Cậu khóc cầu xin hấn, trong lời thỉnh cầu ai oán che giấu một tia mỉa mai hoặc, nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng thân người lại vẫn còn hi vọng được hưởng thụ thêm.

Người đàn ông nắm được nhược điểm của thiếu niên, ngón tay lúc này nhẹ gõ lên linh khẩu của thiếu niên, chất lỏng trong suốt dính dính chảy ra, bôi trơn ngón tay, làm cho người đàn ông càng ra sức chà đạp.

“Cứng chỉ biết nói “Không”? Tôi nghe chán rồi, nói chữ khác đi.”

“... Không...”

Thiếu niên run rẩy lặp lại, nhưng bởi vì *** dâng trào, nhiệt độ cơ thể tăng cao, cả người đều bị thiêu đốt mà ửng hồng hết cả, giống như là “da thịt thiên sứ” mỹ điểm người ta thường gọi, khiến cho ai kia động tâm.

Tâm động rồi, tình cũng chuyển theo.

“Thật sự rất đáng yêu...” Dĩnh Lạc thưởng thức mị thái trung tính của thiếu niên, suy nghĩ, có lẽ có thể bao dưỡng cỡ nửa năm cũng không thấy chán ghét.

Thiếu niên lắc đầu, không, tôi không đáng yêu, tôi cũng không thích cùng với ông làm ra chuyện đáng xấu hổ này, cậu nghĩ như vậy, lựa thành lại như có hàng trăm hàng ngàn con rắn nhỏ không ngừng chui rúc dưới da cậu, nửa thân dưới cũng theo động tác của Dĩnh Hạ mà khê đong đưa.

Phân thân Dĩnh Lạc mới phát tiết dực vọng chưa lâu trước đó vẫn còn nằm trong cơ thể thiếu niên, dưới động tác đong đưa vô tình của thiếu niên, không ngờ lại phục hồi trở lại, lần nữa khiến hắn dấy lên khát vọng muốn rong ruổi, hắn mỉm cười, rất hài lòng đối với biến hóa này, một lần nữa lại hôn lên môi thiếu niên, tay cũng nhanh hơn, thiếu niên rất nhanh đem tinh hoa phun đầy tay hắn.

“Tôi tin tưởng cương sẽ thay đổi chủ ý.” Dĩnh Lạc đem niêm dịch trắng sữa dính trong tay quơ trước mặt cậu làm bằng chứng.

Thiếu niên không dám nói lời nào, ngay cả cổ cũng đỏ, không phải thẹn thùng, mà là một loại xấu hổ, xấu hổ bởi vì cơ thể của mình lại quá dễ dàng bị người khác thao túng, cho dù không muốn như thế nào, vẫn bị vây hãm trong tay người khác.

Dĩnh Lạc nhìn ra cậu không tình nguyện, nghĩ thầm bé con này thật sự có chút gay go, bất quá, cái loại bộ dáng đáng thương sau khi bị khi dễ thật sự chơi rất là tốt, hắn tình nguyện cùng đối phương chơi đùa lâu hơn một chút.

“Đó, cương nhìn đi...” Hắn hơi cao giọng thu hút sự chú ý của thiếu niên.

Thiếu niên sau khi nghe xong nhìn về hướng người đàn ông, kinh hoàng nhìn thấy người đàn ông hóa ra lại còn liếm tay của hắn một cái, mà trên bàn tay đó dính đầy dịch thể.

“Á, không nên!” Cái này lại càng xấu hổ ghê gớm, thiếu niên chụp lấy tay người đàn ông, kinh hoàng kêu lên:

“Không ăn được!”

Cậu chưa từng nghĩ tới thứ gì đó của mình sẽ bị người khác ném thử, rất đáng xấu hổ, thật khó mà tưởng tượng, có loại ảo giác đáng sợ như là máu huyết của mình bị uống mất.

Dĩnh Lạc cười tà: “Tại sao lại không thể ăn?”

Thiếu niên cúi đầu, nóng rực, vẫn còn khiếp sợ chuyện Dĩnh Lạc ném thử dịch thể của mình, rất nhanh cậu lại bị việc khác thu hút sự chú ý, mặt lúc này cũng xanh mét.

Thứ kia của Dĩnh Lạc trong nơi tư mật lại cứng lên lần nữa, từng chút lấp đầy không gian, cậu lại bị xô xuống giường, bị quan sát từ trên xuống.

“Làm cho tôi hưng phấn nhanh đến như vậy, cương rất xứng đáng...” Dĩnh Lạc nói, ánh mắt lóe lên như dã thú, vội vàng muốn cắn xé con mồi nhanh chóng.

Thiếu niên nhắm mắt lại, tuyệt vọng, thừa nhận nhu cầu không có giới hạn của người đàn ông này trong đêm nay.

Thẳng đến khi cậu mất đi ý thức.

2. Chương 2

Dĩnh Lạc sau một đêm phong lưu khoái ý, nguyên bản ban đầu tối hôm qua uống rượu, dự tính chỉ ở trên giường vui đùa một lúc, không nghĩ tới thiếu niên chị Quế đưa tới lại có thể khơi dậy *** của hắn nhiệt liệt như vậy, làm cho cả đêm đều quay cuồng.

Trong quá trình thiếu niên mệt mỏi đến ngất xỉu mấy lần, hắn cũng không buông tay được, cứ thẳng tiến mà đem đối phương lặn qua lộn lại đến cơ hồ mất nửa cái mạng, rốt cuộc mới chấm dứt sự tình.

Bé con kia rất đáng yêu, trong lúc làm tình khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, không tình nguyện với bất kì giá nào, nếu là như trước kia, Dĩnh Lạc nếu cảm thấy tính tình quá bướng bỉnh, đã sớm đem người đá ra ngoài, bất quá, thiếu niên lúc vùng vẫy trong đau đớn lại vừa đáng thương lẫn gợi cảm, đánh thật sâu vào hắn, cho nên mới không buông tay được.

Một lần lại một lần xâm nhập xỏ xuyên, hắn như là thanh niên mới lớn trong đầu chỉ tràn ngập hình ảnh *** tà, tinh lực vĩnh viễn xài kiểu nào cũng không hết.

Vài tiếng sau hắn ngủ dậy bên cạnh thiếu niên, ý nghĩ đầu tiên chính là, muốn thiếu niên này tạm thời nghỉ học, hắn có thể bao dưỡng đến chán mới thôi, hắn có thể đưa ra chi phí bao dưỡng thật cao, tương lai mấy năm tới, thiếu niên này cũng không cần lo lắng đến vấn đề học phí nữa.

Hắn cho rằng, thiếu niên sẽ động tâm đối với chuyện này.

Hôm nay Sơn Si Đường cũng không có chuyện quan trọng, thủ hạ cũng thức thời không quấy nhiễu ồn ào, hắn sau khi rửa mặt đi xuống dưới lầu cũng đã đến thời gian dùng cơm trưa rồi, dì Cố giúp việc thấy hắn đã ngủ dậy, đem đồ ăn đã chuẩn bị xong hâm nóng đặt lên bàn.

“... Chắc là vì hôm qua đi xe cả ngày, mệt muốn chết rồi, cũng không thấy xuống ăn cơm...” Vừa đặt thức ăn xuống, dì Cố lại lầm bầm bầm bầm.

Dĩnh Lạc tiêu hao thể lực suốt cả đêm, thật sự rất đói bụng, hơn nữa tâm trạng tốt, không chú ý đến dì Cố đang nói cái gì, ngay cả hắn so với mọi ngày cũng ăn nhiều hơn hai chén cơm.

“Cậu Dĩnh hôm nay tâm trạng tốt quá nhỉ, quả nhiên là vì...” Dì Cố tóc cũng hoa râu khi đưa trái cây lên, chỉ lên lầu cười cười nói với khổ chủ.

Dĩnh Lạc cảm thấy quái lạ, dì Cố hàng ngày chỉ để ý việc nội trợ trong biệt thự, cũng không quan tâm đến hắn là vị đại ca giang hồ mà nói chuyện phiếm, cho dù có đưa theo hai ba em gái từ quán bar về sưởi ấm giường, ngày hôm sau dì cũng chỉ im lặng thu thập bãi chiến trường, riết cũng thành thói quen, tại sao hôm nay lại cười rộ rỡ như vậy?

“Uh.” Trả lời ngắn gọn, hắn mặc dù cũng yêu thích thiếu niên kia, bất quá trong hoàn cảnh phức tạp của giới xã hội đen, vui buồn không hiện ra ngoài, miễn khỏi phải bị ai chộp được điểm yếu.

A Hào ở một bên cũng có chút kinh dị, hỏi: “Đại ca đã gặp rồi à? Tối hôm qua lúc trở về, A Hưng A Quốc nói cậu ấy đã ngủ trước, em nghĩ chờ đến hôm nay mới mời đại ca gặp cậu ấy.”

“Người chị Quế đưa tới? Tôi đã gặp rồi.”

“Không có khả năng, tối hôm qua đại ca đặc biệt dặn dò bọn em đừng có ồn ào, cho nên khi em gái trong bar chị Quế đến, em lập tức đưa tiền bo rồi để cho cô ta trở về.” A Hào trả lời.

Dĩnh Lạc nghe ra có chỗ không phù hợp rồi, duy trì tỉnh táo, tay nắm đôi đũa không tự chủ mà nổi đầy gân xanh.

“Nói như vậy... Trên lầu vốn là...”

“Đúng vậy, chính là con trai độc nhất của đại ca — Dĩnh Hạ thiếu gia.” A Hào gật đầu

Dĩnh Lạc rốt cuộc cũng nhớ ra, nguyên nhân hôm qua khiến cho tâm tình hắn không tốt đến nỗi làm cho hắn đưa mấy anh em đi quán bar uống rượu chính là bởi vì Dĩnh Hạ, là nòi giống khi hắn mười sáu tuổi làm cho con gái nhà người ta bị to bụng mà thành.

“Ác quỷ Sơn Si Đường” lúc này bị hù dọa rồi.

Khiếp sợ a khiếp sợ, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như cũ, duy trì tư thế đại ca.

“... Cậu ấy là con tôi...” Hối ra những lời rất máy móc.

“Đúng vậy, chúc mừng cậu Dĩnh, đứa bé kia vừa lễ phép lại vừa ngoan, nghĩ đến nó mười bảy tuổi mới được gặp cha lần đầu tiên, liền cảm thấy đau lòng thay cho nó...” Dì Cố tính tình bộc trực, nghĩ cái gì liền nói cái đó, không chú ý tới những lời này mang ý thăm trách Dĩnh Lạc không có trách nhiệm làm cha.

Dĩnh Lạc tất nhiên biết Dĩnh Hạ có bao nhiêu đáng yêu, hần nhấm nháp đối phương cả đêm, nhưng bây giờ biết được chân tướng hần chẳng còn cảm giác sung sướng, người lại như là ngồi trên bàn chông, cảm giác tội lỗi cũng tăng nhanh vùn vụt.

Năm nó hần không cẩn thận khiến cho bạn gái bị to bụng, cha mẹ hai nhà ở nông thôn đều là nhân vật có mặt mũi, biết bọn nhỏ làm ra chuyện hồ đồ gì, chẳng thể để mất mặt, quyết định để cho hai người kết hôn với nhau trước, hần còn trẻ, không muốn bản thân bị hôn nhân trói buộc, dứt khoát bỏ học trốn nhà tới thành phố lớn, gia nhập bang phái, mười mấy năm nay đối với người nhà đều không nghe không thấy không biết, sau khi trở thành kẻ đứng đầu cả một bang càng ra sức đoạn tuyệt quan hệ với người trong nhà.

Về phần người phụ nữ ở quê, nghe nói sau khi sinh con xong liền đi du học ở nước ngoài, sau đó cưới chồng ngoại quốc, để đứa con cho cha mẹ nuôi dưỡng, hai ông bà già gần đây lần lượt qua đời, người Dĩnh gia không muốn có bất kì liên hệ gì với dân xã hội đen, cho người đưa tin đến Dịch Lạc, muốn hần thu dọn cục diện rồi lắm khi còn trẻ.

Dĩnh Lạc ở phương diện nào đó vốn là một kẻ bạc tình bạc nghĩa, căn bản không muốn dây dưa với đứa con này, nhưng mà từ chối không được, đành miễn cưỡng chấp nhận, từ trước đến giờ hần chưa từng thấy Dĩnh Hạ, nếu không, làm sao có thể gây ra sai lầm như tối qua?

“Đại ca, anh làm sao vậy?” A Hào nhìn ra Dĩnh Lạc có chút không đúng.

“Không có gì.” Hần xua tay, nói: “... Tôi lên xem đứa con một chút.”

Dì Cố vội vàng nói: “Nếu Tiểu Hạ tỉnh lại, nhắc nó xuống dưới này ăn cơm, mười bảy tuổi, vẫn còn đang dậy thì, không phải cần bổ sung nhiều dinh dưỡng sao?”

“Uh.” Không yên lòng trả lời lại, Dĩnh Lạc đi lên lầu lầu nữa, bước chân nặng nề.

Chờ người đi rồi, dì Cố lo lắng hỏi A Hào: “Trong nhà có thêm một thiếu gia, cậu đang cao hứng hay mất hứng vậy?”

A Hào cũng không chắc chắn, đại ca của gã khi ăn cơm vẫn còn rất hưng phấn, nháy mắt lại biến thành âm trầm, như là thành linh gặp câu hỏi khó, nhưng gần đây trong bang sóng yên biển lặng, rốt cuộc là gặp chuyện gì khó, thân là thuộc hạ gã cũng không biết thế nào.

“Nói không chừng...” Gã đoán: “Thành linh có thêm một đứa con, lại là một đứa đã lớn, đại ca chắc cần thời gian để thích nghi.”

“Đúng vậy đúng vậy, đột nhiên làm cha, khó trách sẽ hơi khấn trương.” Dì Tẩu cũng tìm được lí do, cười hi hi: “Cho dù là vợ chồng mới cưới, cũng phải có thời gian làm quen, càng huống chi lại là với đứa con chưa từng gặp mặt? Đợi quen rồi sẽ không có chuyện gì nữa.”

“Dì Tẩu đưa ví dụ kì cục ghê, bất quá cũng rất có lí.” A Hào cười ha ha.

Dĩnh Lạc đi vào phòng, đập lên quần áo rớt từ lum dưới đất, cái đó ban đầu vốn là áo ngủ của thiếu niên, ngày hôm qua bị hần xé rách rồi quăng đi, bây giờ cũng không khác với giẻ rách là bao, trong phòng vẫn còn tràn ngập mùi vị tình ái, vẫn giữ tư thế như trước khi hần xuống lầu.

Thân thể trần trụi của thiếu niên quần trong chăn mỏng, giống như sâu cuộn lại ngủ trong kén, mái tóc đen mềm mại bởi vì đêm qua đổ quá nhiều mồ hôi mà hơi bết lại, trên cổ đầu dẫu hôn, không biết bị người khác cắn bao nhiêu cái để lại.

Ngồi ở mép giường nhìn kĩ, thiếu niên có khuôn mặt nhu hòa, có vẻ trung tính, chứ không có những đường nét nam tính như Dĩnh Lạc, cũng không có di truyền chiều cao đặc biệt của người Dĩnh gia, có vẻ yếu ớt gầy còm, da trắng, nhìn bề ngoài của hai người, không hề có chút nào như là cha con.

Dĩnh Lạc lục lợi trí nhớ, nhớ lại thiếu niên có vẻ giống với người phụ nữ sinh ra cậu nhiều hơn, mà người phụ nữ đó đúng là có khuôn mặt rất xinh đẹp, năm đó hần bị một trận ý loạn tình mê, ngày ngày đều quần

lấy nhau ân ái, cho nên mới có Dĩnh Hạ hôm nay.

Một lần nữa nhìn lại Dĩnh Hạ, hắn vốn đã thích dạng người như vậy, sau khi biết là con của mình, quả thật là có chút mất mát, cũng không biết là thất vọng vì Dĩnh Hạ không giống mình, hay là cảm thấy ứ vì đối tượng để cho hắn có thể cặp kè bị ít đi.

Gần như phần nộ, hắn thô lỗ lay tỉnh đối phương.

“Này, tỉnh tỉnh!” Giật mạnh cái chăn đang bao bọc cậu, “Muốn ngủ tới khi nào?”

Dĩnh Hạ đang quần trong chăn ấm bỗng nhiên thấy lạnh lẽo, nghe thấy tiếng kêu to làm giật mình tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy người đàn ông tối hôm qua thi bạo cậu đang giận dữ quát tháo, cảm giác rất không ổn, chụp lấy cái mền kéo lại che đi thân thể trần trụi của mình.

Động tác mạnh làm cho cậu đau nhức cả người, lại chịu đựng, ra sức lủi về phía tường.

Còn muốn làm cái gì với tôi? Đôi mắt đen láy rừng rưng, hoảng sợ không thành tiếng.

Dĩnh Lạc háo sắc, con trai độ nhất hết lần này đến lần khác cứ khiến cho người ta triu mến như vậy, bị thiếu niên đang trong giai đoạn trưởng thành, đầu mi khỏe mắt cũng lộ ra vẻ phong tình lẫn ngây ngô khờ dại của trẻ con, đúng là loại mà Dĩnh Lạc thích nhất.

Giọng nói tràn ngập oán hận.

“Người dơ rồi, đi tắm, xuống lầu ăn chút gì đi.” Nghiêm mặt lạnh lùng ra lệnh.

Dĩnh Hạ cúi đầu, cảm giác cơ thể vừa nặng nề lại mệt mỏi, ở nơi bí mật giữa hai chân lại rất đau đớn, xương sống thì như bị đốt cháy, cổ họng bởi vì liên tục khóc kêu mấy tiếng mà có cảm giác đau rất không thoải mái.

“Không nhúc nhích được?” Dĩnh Lạc vốn là kẻ lão luyện trong tình ái, biết Dĩnh Hạ non nớt sau lần làm tình đầu tiên đầy kịch liệt, cơ thể sẽ rất khó chịu, vì vậy nói: “Tôi giúp cậu tắm.”

Đề nghị này hù Dĩnh Hạ chết khiếp, cậu vội vàng lắc đầu.

“Tự tôi... Tự tôi đi...” Vợ cao giọng trả lời đầy sốt ruột.

“Không cần sợ hãi, tôi sẽ không khi dễ cậu đâu.” Dĩnh Lạc nói, hai mắt cũng không tự giác mà rơi xuống bả vai với xương quai xanh lộ ra bên ngoài chăn của con mình.

Cũng giống như trên cổ, trên đó cũng đầy vết hồng hồng tím tím, là hắn đem qua trong lúc nhiệt tình đã làm ra mà, vừa nghĩ đến cảm giác vừa đàn hồi lại mềm mại khi cần, không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Tại sao hết lần này đến lần khác lại là con của mình?

Dựa vào vách tường, Dĩnh Hạ cuộn người, nắm chặt cái chăn mỏng, muốn mượn thứ này để bảo vệ bản thân.

Mặc dù không cùng đối mặt với Dĩnh Lạc, lại cảm giác đối phương lúc nào cũng muốn ăn mình, cái này khiến cho cậu chịu áp lực rất lớn, giống như là nguy hiểm đang kề cận.

Hôm nay cậu chỉ có thể duy trì im lặng, hi vọng người kia sẽ bỏ đi nhanh một chút.

Dĩnh Lạc thật sự đứng dậy rồi, Dĩnh Hạ thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng Dĩnh Lạc chỉ là đi vào phòng tắm, rất nhanh sau đó là tiếng nước vang lên, hắn đang xả nước vào bồn.

Đi đến, Dĩnh Lạc nghiêm mặt nói: “Đừng có không nhẽo, tôi bế cậu đi.”

Dĩnh Hạ vẫn lắc đầu.

Dĩnh Lạc cũng không dài dòng, trực tiếp giật cái chăn mỏng ra, chỉ vào bụng cùng bắp đùi cùng nơi nào đó của cậu, dính đầy hỗn hợp dịch thể của hai người, tượng trưng cho chuyện hoang đường quá độ.

“Không muốn rửa cái này?” Hắn hỏi.

Dĩnh Hạ bị nhắc nhở, lại lâm vào bối rối, lấy tay lau đi chẳng khác nào mất bò mới lo làm chuồng, hết lấy lòng bàn tay rồi lại đến mu bàn tay, dùng sức như thể cậu thật sự muốn lột luôn lớp da của mình.

Động tác thú vị đáng yêu rơi vào trong mắt Dĩnh Lạc, khơi dậy tâm tính muốn khi dễ người của hắn.
Lấy một tư thế áp đảo tiến lại gần, hai tay chống lên tường, để bóng của mình phủ lên trên Dĩnh Lạc.

“Tôi đang nghĩ cậu thích giữ lại thứ của tôi trên người...” Hắn trêu tức hỏi.

Mặt đỏ đến muốn bốc hơi, Dĩnh Hạ đương nhiên không có ý tưởng này trong đầu, cũng không dám giải thích, lại càng không dám ngẩng đầu nhìn chủ nhân của dịch thể này, lúc này, cậu thật sự không thể chờ được mà rất muốn phóng vào nhà tắm.

Đúng vậy, rửa ráy, cuốn đi mồ hôi đầy người, cuốn đi chứng cứ mà cái tên xấu xa này mạnh mẽ lưu lại trên người mình.

Dĩnh Lạc biết thái độ của con mình dao động, muốn đi tắm rồi, vì vậy bế xốc thân thể mảnh dẻ lên, qua một buổi tối thì đã có thể hiểu rõ, hắn biết thiếu niên không có năng lực cãi lời của hắn.

Không sai, Dĩnh Hạ chỉ có thể cứng đờ trong lòng hắn, rất bất đắc dĩ, thật sự bất đắc dĩ.

“... Không cần...”

Dĩnh Lạc đối với cự tuyệt của Dĩnh Hạ vốn căn bản không để vào tai, bế lấy cơ thể ấm áp của con, cúi đầu quan sát làn da trắng nhợt, nhớ rõ chỉ cần lấy môi nhẹ miết lên, thì sẽ hiện ra dấu hôn như là cánh hoa rơi.

Biết rõ người trong lòng chính là con ruột của mình, dưới bụng lại căng cứng rồi.

Vì phân tâm, liền chăm chú nhìn lại khuôn mặt của con, tối hấp dẫn sự chú ý của hắn chính là đôi hàng mi vừa cong lại dày, đôi mắt tròn xoe không một chút đề phòng, trời sinh để bị người ăn hiếp mà.

Nghĩ đến đây liền tức giận, nếu thật sự có người ác liệt cường chế, con mình không phải rất dễ bị người khác ăn mất?

Không được!

Một nửa máu huyết trong cơ thể con là của mình, lúc trước hắn không gặp được người thì cũng cho qua, bây giờ đã nhận định Dĩnh Hạ, thì cũng có ý định che chở, cho dù bản thân mình không được xâm chiếm, cũng tuyệt đối không để cho bất kì kẻ nào chiếm đoạt.

Dĩnh Hạ là của hắn.

Nói tóm lại, đại ca xã hội đen ngày thường làm việc đã vô cùng cường thế, trong thế giới của hắn, cường thế vốn là một cách, là chỗ dựa cũng chính là thực lực, chỉ cần thủ đoạn mạnh mẽ, là có thể khiến cho người khác nghe lệnh, đi theo con đường mà mình đã sắp xếp, Dĩnh Hạ cũng không ngoại lệ.

Có lẽ cần phải huấn luyện con mạnh mẽ lên một chút, có lẽ bồi dưỡng con trở thành người nổi nghiệp, ý định này có thể từ từ tiến hành, hắn có rất nhiều thời gian để sắp xếp hoàn chỉnh.

Đi mấy bước vào phòng tắm, nước ấm cũng đã xả đầy trong bồn, thả người vào trong, lúc này Dĩnh Hạ cũng không dám lộn xộn, ngoan ngoãn ngồi trong nước, ngay cả một cái liếc mắt cũng không dám nhìn Dĩnh Lạc.

Cuối cùng vẫn mềm mại nói một câu

“Tôi tự tắm...”

Ngụ ý, hi vọng Dĩnh Lạc để cậu ở đây một mình, bởi vì cậu rất không được tự nhiên.

Thật sự rất không được tự nhiên, chính là cảm giác được tính chất chiếm đoạt mạnh mẽ của Dĩnh Lạc từ trong ánh mắt cứ dính chặt như bóng với hình.

Một làn nước chảy từ trên đầu xuống, Dĩnh Lạc lua tay vào trong tóc Dĩnh Hạ gội đầu, vừa vò vừa nói: “Tôi chưa từng tắm cho người trong bang, cậu là người đầu tiên.”

Dĩnh Hạ không tới mức thụ sủng nhược kinh, nhưng thật ra trong lòng rất sợ, từ nhỏ đã được dạy dỗ làm cho cậu bật thốt ra lời lễ phép: “Cảm ơn...”

“Không cần khác sáo, con là con của cha.”

Dĩnh Hạ nghe thấy Dĩnh Lạc nói xong, đầu tiên là ngẩn ngơ, mặt mũi tiếp ngay sau đó liền trắng bệch, đầu choáng váng, cũng không biết là bị hơi nước làm, hay là bị cái câu “Con là con của cha” đem ý thức phá nát.

Bị động nghe Dĩnh Lạc tiếp tục nói.

“Tối hôm qua...” Trong đầu Dĩnh Lạc trăm chuyển ngàn xoay, cố gắng nghĩ nên nói thế nào về chuyện hấn phạm sai lầm tối hôm qua, giọng điệu vì vậy cũng ít đi sự nóng nảy: “Cha không biết con là... Tưởng rằng...”

Khóe mắt Dĩnh Hạ đỏ lên, ôm người cuộn thành một cục, nước tràn qua miệng, mướt cái này để trốn tránh. Người bị khi dễ là cậu, vô duyên vô cớ, một người có thể không cần phân biệt tốt xấu mà cứ như vậy thi bạo với người còn lại sao?

Dĩnh Hạ đơn thuần không biết, trên đời này chính xác là có chuyện như vậy, là một kẻ nắm giữ sức mạnh, quyền lực, hoặc là địa vị, sẽ đem kẻ thấp hơn xem như là một con kiến hôi, bởi vì sử dụng thủ đoạn đe dọa uy hiếp, so với lấy đức thu phục người hợp tác sạch sẽ thì không cần phải phí thời gian cùng tâm tư quá nhiều, hơn nữa lại rất có hiệu quả.

Chỉ bất quá đi đêm sẽ có ngày gặp ma, Dĩnh Lạc rơi vào tình trạng này, cũng chỉ có thể nghĩ cách, vì hành vi hồ đồ tối qua mà tìm lí do bào chữa.

“Dù sao... Cha biết con là lần đầu tiên...” Lấy ra một ít dầu gội, sau khi tạo bọt liền bôi lên tóc Dĩnh Hạ, Dĩnh Lạc vòng vo bào chữa: “Coi như là lấy kinh nghiệm... Chỉ cho con một bài học về giới tính? Đúng vậy, chính là như vậy.”

Nói xong liền thở phào một hơi. Đúng vậy, con của Dĩnh Lạc hấn đã mười bảy tuổi mà còn chưa có kinh nghiệm trải đời, quá muộn rồi, chuyện tối hôm qua cha làm bất quá chỉ là thuận nước dong thuyền, dạy con mình đạo lí khi làm người.

Giống như đã nói từ trước, Dĩnh Lạc có thể chưa đến bốn mươi tuổi mà đã đứng đầu một bang hội trực thuộc của bang hội lớn, chính bởi vì hấn khi đụng tới câu hỏi khó cũng có thể nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng mà giải quyết, bây giờ hấn đã tìm được lí do cho lúc đó, ngay cả một tia áy náy cũng không còn.

Dĩnh Hạ thế nhưng lại hờn dỗi ghen cả người, có người cha nào lấy phương thức tự trải nghiệm để dạy cho con mình biết về *** sao? Rõ ràng chính là thuận miệng tìm lí do bào chữa. Nhưng sự tình cho tới nước này, cậu là người bị khi dễ nhưng chỉ có thể câm điếc ăn hoàng liên, có có thể nào cũng không nói được nên lời.

Thừa nhận rồi sao? Đúng vậy, cũng chỉ có thể thừa nhận thôi, để bản thân đi xuống.

“Nhắm mắt lại, cha phải xả nước.” Dĩnh Lạc phát hiện vẻ mặt giật mình của con, mở miệng nhắc nhở.

Dĩnh Hạ nghe lời nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu, phía trên có nước chảy xuống.

Trong nhất thời, phòng tắm ngoại trừ tiếng nước, cũng chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, không khí không bình thường rất đáng sợ, Dĩnh Hạ thậm chí tự ép buộc bản thân, không được gây ra bất kì tiếng động nào, cái đó giống như là cố gắng bảo vệ mình, lẫn vào trong im lặng, không để bất kì ai chú ý đến mình.

Dĩnh Lạc phát hiện điều này, cảm giác được con rất an tĩnh hưởng nộ, kế hoạch bồi dưỡng người nối nghiệp xem ra còn phải xem lại.

Bàn tay thô ráp rất thích hợp để cầm súng này nọ, lại đi gội đầu cho con xem ra giống giết gà bằng dao mổ trâu, thậm chí có vẻ ngu ngốc, mãi đến khi trên mặt con toàn nước, tràn cả vào trong mũi, làm Dĩnh Hạ đáng thương muốn chết, né đầu qua hộp không khí.

May mà tay cha mặc dù rất ngu ngốc, nhưng phản ứng lại rất nhanh, lập tức rút khăn khô lau mặt cho cậu, thấm hết nước trong mũi, sau đó lại chuyên tâm lau đi nước trên tóc, Dĩnh Hạ len lén hé mắt, lần đầu tiên quan sát cẩn thận cha mình.

Ồ lớn lên với ông bà ngoại, chưa bao giờ nhìn thấy cha, chỉ nghe từ trong miệng người khác nói lại đại khái đều là hư hỏng đến không thể cải tạo, ví dụ như Dĩnh Lạc từ nhỏ đã là đồ bại hoại, học thì dốt, lại rất còn đồ thích đánh nhau, nói tóm lại, chẳng có lời bình nào tốt cả.

Khi người ta phê bình cha như vậy, bọn họ chung qui cũng sẽ vô tình cố ý dùng ánh mắt khinh thường nhìn Dĩnh Hạ, có cha như thế nào thì có con như thế ấy.

Trong lòng đứa bé nhỏ nhỏ tự nhiên bị ám ảnh, dần dần theo thời gian, hình tượng cha trong đầu cậu càng lúc càng nhạt nhòa, nhạt nhòa đến mức cậu gần như đã quên trên đời có một người như vậy vẫn còn đang tồn tại.

Mãi đến khi ông ngoại bà ngoại lần lượt qua đời, mẹ không muốn dẫn cậu theo, mấy cậu mấy dì cũng không muốn chứa chấp cậu, sau khi bàn bạc, ép buộc cậu đến nơi này, ở bên cạnh người này.

Người này chính là cha sao? Cảm giác rất không chân thật.

Khi còn bé, ở trường mỗi khi có đại hội phụ huynh học sinh sẽ có cha của các bạn đến, một phần ba trong số đó là hói đầu, một phần ba là bị béo phì, còn lại thì bình thường đến mức làm cho người ta gặp qua một lần thì có thể quên ngay, tuyệt đối không có người nào để lại cảm giác tồn tại trong đầu như Dĩnh Lạc.

Đạt tiêu chuẩn của mỹ nam tử, Dĩnh Hạ nghĩ vậy, nhưng lại thiếu đi một phần thân thiết ấm áp, người cha này hung tàn ngoan lệ, giọng điệu nói chuyện cùng thái độ cường ngạnh, so ra, Dĩnh Hạ tình nguyện muốn có cha bình thường một chút.

Từ quê lên đây, có người họ hàng xa nói với cậu, Dĩnh Lạc là một kẻ thô lỗ trong giới xã hội đen, lúc ấy thật hi vọng là giả, nhưng mà bây giờ, cậu cũng không thể không tin.

Nhìn kĩ người cha này, đúng chính xác là người xấu.

Dĩnh Hạ thật hối hận vì đã đến đây, nghĩ muốn bỏ đi, nhưng mà, không có nơi nào để về.

Bây giờ chỉ cần cha từ nay về sau cứ giống như những người thân trước kia, lúc nào cũng đối với mình không nghe không thấy không biết, như vậy, Dĩnh Hạ sẽ xem như chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ, sau này sẽ không còn nghĩ đến, cũng không yêu cầu cái gì cả, chỉ cần cho cậu ăn mặc tối thiểu, có chỗ trú mưa che nắng, đến khi học xong đại học có khả năng tự lập là được.

Cô độc một mình, nhưng cậu cũng đã quen rồi, nhất định là có thể sống sót được, đời đời này cũng sẽ có một góc cho cậu.

Hạ quyết tâm như vậy.

“Đang nghĩ cái gì?” Câu hỏi của Dĩnh lạc vọng từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Dĩnh Hạ thu hồi tâm tư, đối phương mặc dù nói rất nhỏ, cậu vẫn như thỏ con thành linh dụng sói hoang mà kinh khiếp như cũ, hoảng sợ thu hồi lại tâm ánh.

“Không...”

“Đứng lên, cha giúp con tắm người.”

“... Con tự làm...”

Dĩnh Lạc khó có khi đối xử với người khác thân thiết, lại đụng trúng Dĩnh Hạ rầu rĩ không hiểu phong tình, thẹn quá hóa giận, nghĩ muốn xoay người đi khỏi phòng tắm, chỉ bất quá đối với con vẫn không bỏ xuống được, hần hần nài kèm xuống, lần bàn tay thô ráp dọc theo mái tóc ướt của Dĩnh hạ, trượt xuống lưng, phát hiện cơ thể con lại cứng đờ, mũi thở có chút phập phồng, tận lực áp chế hơi thở lại vừa bị mất khống chế, gò má ửng hồng.

Thân thể cứng còng bị khiêu khích mà phản ứng, lập tức tạo ra tương phản rất kinh người, rất không đúng lúc, gợi cảm như vậy đều bị cha thu hết vào trong mắt.

“Thật...” Đáng yêu.

Dĩnh Lạc nhớ rõ lần trước hần ca ngời ai đó đáng yêu, cũng đã hơn ba mươi năm rồi, đó là một bạn gái mất to trong nhũ trẻ, đáng yêu như một con thỏ con, hại hần mỗi ngày đều bám theo ăn hiếp, tốc váy làm hỏng công tình làm đẹp của bạn, chỉ cần cô bé đó òa khóc, sẽ bỏ chạy đi vô cùng vui vẻ.

Bây giờ, trong lòng hần cũng nổi lên kích động muốn ghẹo con tương tự như vậy.

Dĩnh Hạ nghe thấy cha nói một chữ “Thật” kia sau đó cũng không có thêm cái gì, trong lòng liền lạnh ngắt, giác quan thứ sáu mách với cậu, cuộc sống ở đây sẽ tuyệt đối không có thoải mái như tưởng tượng, ví dụ như lúc này, bàn tay vuốt ve trên lưng làm cho cậu rất sợ hãi, ngón tay lướt theo xương sống, động tác đầy sắc tình, vượt qua phạm vi của tấm lưng.

Cơ thể nhớ rất rõ, đây là nghi thức cố định trước khi bị chà đạp tối hôm qua.

“Đi...”

“Sao lại khẩn trương?” Dĩnh Lạc hỏi, bàn tay càng lần xuống dưới, lướt qua eo, một ngón tay thuận thể thành chương chạm đến kẽ mông.

“Không!” Cánh tay ban đầu ôm chặt lấy người để tự bảo vệ mình giờ cũng thả lỏng ra, Dĩnh Hạ muốn đẩy cha đang ở phía sau.

“Ồ trong cũng phải rửa.” Chui vào càng sâu, cơ hồ đụng đến bên ngoài mị huyết.

“A!” Như bị điện giật, Dĩnh Hạ kêu một tiếng rồi ngậm lại nhẫn nại khổ không chịu được.

Dĩnh Lạc nhướng mày, một tay kia ôm lấy bả vai con, bình tĩnh hỏi: Sao vậy?”

“Đau...” Cắn răng đáp.

“Đau?” Tối hôm qua kịch liệt quá, bị thương?

Dĩnh Hạ chờ cho cơn đau qua đi, không để ý cha đang chụp lại, liều mạng muốn chạy đi, chỉ muốn tách mông khỏi ngón tay đang ở giữa mông kia, Dĩnh Lạc không nói không rằng, như điều hâu chop gà con, ngón tay phía dưới lần nữa thăm dò, xác định lại lần nữa.

“Sưng lên rồi, phải bôi thuốc.” Hắt thở Dĩnh Hạ ra, đứng dậy nói: “Cha đi lấy thuốc.”

Sau khi Dĩnh Lạc ra khỏi phòng tắm, Dĩnh Hạ rốt cuộc mới thoát khỏi khẩn trương đốt cháy lưng, muốn tranh thủ cơ hội này vội vàng tắm rửa.

Vừa động một chút, cơ thể bởi vì bị sử dụng quá độ liền đưa ra kháng nghị, bắp đùi bình thường rất ít khi mở rộng đau đớn vô cùng, nơi sâu trong mông lại càng đau và nóng, như là xử phạt sự yếu ớt của cậu, đau đớn từ nơi nó lan rộng khắp toàn thân.

Hít sâu vài hơi, đem toàn bộ đau đớn nuốt vào trong bụng, trừng trừng nhìn vào cánh cửa ngăn cách với bên ngoài, thật hi vọng trừng như vậy, cũng có thể làm cho Dĩnh Lạc bị đau giống thế này, đây là biện pháp duy nhất để tự trấn an bản thân bất lực của cậu sau khi bị ăn hiếp.

Dĩnh Hạ cũng không hi vọng xa vời, chỉ cần có được thắng lợi tinh thần là tốt rồi.

Lấy khăn lông lau người, ngay cả sữa tắm cũng không có tâm tình dùng đến, thử sờ đến nơi bị hung hăng xỏ xuyên, quả thật là bị sưng, từng cơn đau cứ nối nhau dâng lên, giống như con quái vật kia vẫn còn hành hung ở bên trong, ngay cả nửa giây cũng không cho người ta hít thở.

Ấn tượng cha là người xấu lại kiên định hơn nữa.

Vịn thành bồn tắm đứng dậy, quần khăn tắm đi ra ngoài, mới biết được lúc này Dĩnh Lạc mạnh mẽ bế cậu đến phòng tắm là có lý do cả, lấy mức độ tổn thương do nơi giữa hai mông bị mạnh mẽ cọ xát cả đêm, hôm nay mỗi bước đi, đều là một lần động đến vết thương, càng đừng nói hai chân vẫn còn yếu ớt kiệt sức, bước một bước thì lúc lắc muốn té ngã, hẳn là do bị khi dễ lâu quá.

Vừa bước ra phòng tắm, đã nhìn thấy Dĩnh Lạc cầm lấy thứ gì đó đi vào phòng, cậu bị hù dọa, khăn tắm cũng rơi xuống đất, luồn cuống chân tay một lần nữa bọc mình lại, đứng như trời trồng.

“Lại đây.” Dĩnh Lạc vỗ vỗ giường: “Lên giường.”

Dĩnh Hạ lắc đầu, không dám chống đối rõ rệt, nhưng cũng ẩn hiện sự quật cường.

Dĩnh Lạc nhướng mi hơi giận, kẻ không nghe lời hẳn chắc là muốn bị chặt chân nhanh một chút, nhưng mà đối phương lại là con, làm vậy cũng không tiện, về phần chữ giáo dục hòa ái, hẳn lại cảm giác rất bất thủ lẫn sến, so ra kém với việc dùng hành động.

Hắn không biết làm cha thì sẽ phải đảm đương những trách nhiệm như thế nào, cũng tuyệt đối hiểu rõ, làm cha có thể sử dụng bao nhiêu quyền lực đối với con, mà hắn từ nay về sau sẽ nhất nhất áp dụng với Dĩnh Hạ.

Nghĩ tới đây, hắn nhe răng cười, đưa con thuộc loại chỉ cần lớn tiếng quát một cái sẽ cứng đờ, quả thật cùng thỏ con khi sợ hãi giả bộ lăn ra chết cũng chẳng khác nhau là mấy, hại cái thói xấu muốn khi dễ người khác lại muốn dâng lên.

Biết chắc Dĩnh Hạ bước đi sẽ bị đau, Dĩnh Lạc vẫn cố ý ngoắc tay.

“Tới đây, tính kiên nhẫn của cha không có nhiều.”

Không muốn. Dĩnh Hạ nói trong lòng.

“Hử?” Dĩnh Lạc hỏi: “Muốn cha bế con qua?”

“Không cần!” Dĩnh Hạ thốt ra, đánh chết cậu cũng không muốn để cho cha đụng vào người lần nữa.

“Cha bắt quá muốn giúp con bôi thuốc, chẳng lẽ con ngay cả cơ hội để cho cha chuộc lỗi cũng không muốn cho?”

Dĩnh Hạ trợn mắt há miệng, bị làm khó rồi, Dĩnh Lạc nói hợp tình hợp lý như vậy, lấy lý do gì cự tuyệt bây giờ.

“Ồ đó.. Nếu không bôi thuốc sẽ bị viêm nhiễm, đến lúc đó cũng chỉ có thể đưa con đến bệnh viện thôi.” Một nụ cười tà không đối nổi lên nhợt nhạt: “Nếu như không để cha bôi, cũng được, cha gọi dì Cố giúp việc ở dưới lên, hoặc là mấy chú mấy bác khác...”

Dĩnh Hạ vừa nghe xong liền luống cuống, phải chìa miệng mình ra trước cặp mắt nóng rực của người khác, cần phải có bao nhiêu can đảm chứ, đi bệnh viện còn thắm hơn, cậu tuyệt đối không muốn để người ta biết nơi đó vì sao lại bị thương.

Cha hình như hối lỗi cũng rất chân thành, nhưng mà...

Có lẽ thật sự cần cho cha một cơ hội? Dù sao toàn thân trên dưới cũng bị cha nhìn hết rồi, nhìn thêm một lần cũng không sao, bôi thuốc cũng mất không nhiều thời gian, nhắm mắt chừng một phút đồng hồ, cho dù khó khăn như thế nào, cũng trôi qua rất nhanh.

Đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm xuống nền nhà, cả người vắn tới vẹo lui, hồi lâu chưa nói ra được chữ nào xác nhận, thật làm cho Dĩnh Lạc không nhịn được.

“Không cho cha mặt mũi? Bỏ đi, dì Cố...”

“Không cần, không cần dì Cố!” Dĩnh Hạ vội vàng nói.

“Như vậy, dưới lầu có A Hạo, bên ngoài có Tiểu Mã, A Huy, con chọn một người đi.” Nói xong, còn lại giả bộ ra bộ dáng như sắp gọi người ở dưới lầu.

Dĩnh Hạ quỳnh lên, muốn ngăn cản cha, rốt cuộc yếu thế nói: “Cũng không muốn, tôi xin ông...”

Dĩnh Lạc dừng bước, nhượng mảy quay về phía con: “Nói cho rõ, muốn xin cái gì?”

Dĩnh Hạ cup mắt xuống, giữ chặt khăn tắm, mượn cái này che giấu đi sự xấu hổ lẫn quần bách, một hồi lâu mới nói: “Ông... Ông giúp tôi...”

Dĩnh Lạc tới gần con, cố ý lấy thân hình to cao tạo áp lực cho Dĩnh Hạ, dùng khí thế uy mãnh kiên cường hỏi dồn.

“Ông này là ai? Con muốn nhờ ai hỗ trợ bôi thuốc?”

“Chính là... Chính là cha...” Dĩnh Hạ lại cúi đầu, mặt đỏ như tôm luộc.

Dĩnh Lạc đột nhiên sững sốt.

Từ “Cha” bày, đối với Dĩnh Lạc Dĩnh Hạ mà nói, cũng chỉ là một danh từ xa lạ, một người nghe với một người nói, trong lòng hai người bỗng dưng nổi lên cảm thụ khác thường.

Như có dòng điện chạy qua tim, mang đến cảm giác tê dại cùng ngứa ngáy.

Tất nhiên, chỉ bằng một tiếng gọi, cũng không sẽ kích động được bao nhiêu thân tình từ kẻ đã phụ lòng lẫn phụ bạc nhiều người như Dĩnh Lạc, nhưng mà nghe vào trong tai, lại cảm giác được rõ ràng con cùng với mình có mối liên hệ không thể cắt bỏ.

Hắn đột nhiên biết, Dĩnh Hạ thật sự là một bộ phận của sinh mệnh hắn, thật sự là thuộc về hắn, nếu như sinh mệnh hắn từng thiếu mất một cái gì đó, hôm nay cũng đã quay trở về đầy đủ rồi.

Cảm giác thỏa mãn cùng vui sướng dâng lên, hắn cười ha hả, liền bế lấy Dĩnh Hạ đặt nằm lên giường.

“Con ngoan, cha thương con.”

Dĩnh Hạ không biết cha vì sao lại thành linh cao hứng như vậy, đầu choáng váng, người cũng đã bị đặt nằm lên giường, cũng chính là trên cái giường cậu bị chinh phục suốt cả đêm.

Khăn trải giường vẫn xộc xệch như trước, dính đầy mùi vị tình ái, Dĩnh Hạ không thích mùi vị đặc quánh đó, nắm chắc khăn tắm trên người muốn bò dậy, lại bị ấn xuống.

“Đừng lộn xộn.” Dĩnh Lạc mở nắp hộp thuốc mỡ, quơ quơ trước mặt Dĩnh Hạ: “Bôi thuốc.”

Dĩnh Hạ cắn cắn môi, làm sao bây giờ? Chỉ là phải bày ra tư thế như thế nào để cho cha bôi thuốc cũng đã vượt quá khả năng tưởng tượng của cậu, bộ dáng cha lúc này còn như là nóng lòng muốn hỗ trợ làm cho cậu thật muốn đem câu xin cha hỗ trợ lúc này nuốt ngược trở lại.

“... Con có lẽ... Có thể tự mình bôi...” Dĩnh Hạ đưa tay, lần đầu tiên thử muốn lấy đồ của cha. “Thuốc...”

Thỉnh cầu bị bác bỏ rất vô tình.

“Con nhìn không thấy vết thương, bôi loạn cũng chỉ lãng phí thuốc.” Dĩnh Lạc nâng hộp thuốc mỡ trong suốt giữa các ngón tay, thúc giục con: “Nhanh lên một chút.”

Lui người lại nắm chặt khăn, Dĩnh Hạ lắp bắp hỏi: “Bôi, bôi như thế nào?”

“Nâng mông lên rồi bôi.”

“Nâng, nâng lên?” Mặt cũng đỏ.

Dĩnh Lạc ngồi xuống mép giường: “Đúng vậy, nâng lên nào... Nâng như thế nào? Không phải đã dạy con?”

Dĩnh Hạ oán niệm trong lòng: Đâu có?

Dĩnh Lạc đọc ra nghi vấn của cậu, lăm bằm cười, cố ý áp vào lỗ tai Dĩnh Hạ, nhỏ giọng nói: “Đã dạy rồi, chính ta cái tư thế mà ta vào từ phía sau...”

Hét á lên một tiếng, Dĩnh Hạ không nghĩ đến cha hóa ra vẫn còn mặt mũi nhắc đến tư thế quan hệ lúc tới qua, vừa giận vừa xấu hổ, luống cuống chân tay muốn bò vào phía tường, thần nghĩ muốn né cha bị bệnh càng xa càng tốt.

“Khẩn trương cái gì? Đã nói là không có khi dễ con nữa mà.” Dĩnh Lạc kéo người quay lại.

Dĩnh Lạc nghiêng đầu hơi nhìn lại, trong mắt có chút nghi vấn.

Thật sự không khi dễ con sao?

“Thật.” Dĩnh Lạc đáp: “Con là con cha, sau này con nghe lời, cha cũng sẽ cưng chiều con, yêu thương con.”

Trong khoảnh khắc này, hắn thật sự có ý định khắc chế dục vọng của mình đối với con, người xinh đẹp đáng yêu trên đời này nhiều lắm, không hề kém Dĩnh Hạ, hơn nữa, người trên đỉnh cao phải có nguyên tắc, thưởng phạt phân minh, lời nói ra khỏi miệng nếu không làm được thì làm sao có thể thu phục nhân tâm của thủ hạ, cũng như của con trai độc nhất?

Dĩnh Hạ thấy cha nói nghiêm túc, cũng hiểu được phản ứng của mình có lẽ hơi quá rồi, nghĩ tới có lẽ cần phối hợp với cha, nhưng mà muốn cậu chủ động bày ra tư thế đáng xấu hổ kia, tư thế như chó lúc ***, thật sự là...

Làm không được mà!

Khó xử, khó xử đến mặt cũng nóng bừng, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích xiu xiu nào, cậu không biết tính nhẩn nại của phụ thân đại nhân chỉ có thể duy trì trong một phút đồng hồ, một phút trôi qua, một bàn tay to dùng giạt khăn tắm ra, vỗ một cái xuống cánh mông trơn mịn căng tròn, phát ra tiếng động vang vang.

“A!” Dĩnh Hạ rên lên, cú vỗ này lại động đến chỗ bị đau của cậu.

“Đừng lãng phí thời gian, bôi thuốc xong còn đưa con xuống ăn cơm.” Dĩnh Lạc nghiêm mặt nói.

Hai mắt Dĩnh Hạ đỏ hoe, không bao giờ muốn ở chung với cha nữa, trong lòng nhắm một mắt mở một mắt, quì xuống tựa vào giường, đem mặt vùi vào gối, trong lòng lặng lẽ đếm: một, hai, ba, bốn...

Khi đếm đến hai mươi, mới cảm giác một bài tay của cha đang tách mông mình ra, nơi đáng xấu hổ kia lại bị bày ra, toàn thân cứng đờ, bí huyết không tự chủ mà co lại rất nhanh.

“Thả lỏng...” Nghe thấy phụ thân nhắc nhở.

Bất kể thả lỏng như thế nào cũng không được, cậu biết cha cậu đang nhìn chăm chăm, tình cảnh như vậy so với hôm qua bị đâm vào càng khiến cậu nan kham hơn.

Nhanh lên một chút, chấm dứt nhanh một chút, Dĩnh Hạ ra sức cầu xin trong lòng.

Rốt cuộc, đầu ngón tay thô ráp cũng đi vào trong, nhẹ nhàng đảo quanh động khẩu, miết lên nếp gấp đỏ hồng nơi cúc huyết, theo ngay sau đó, cảm giác mát lạnh cũng ập đến, đem cảm giác nóng rực trước đó giảm bớt đi không ít.

“Đau ở đây, phải không?” Hơi thở nặng nề của cha phung lên dưới eo mình.

“Dạ...” Đầu Dĩnh Hạ vùi vào gối, dùng âm thanh như muỗi kêu trả lời.

Dĩnh Lạc nhìn chăm chú vào nơi tư mật của con, đỏ tươi giống như màu của hồng tâm, thu hút hẳn phải nhìn thật kĩ, một lúc lâu cũng không muốn li khai, Dĩnh Hạ càng bối vì khấn trương mà nơi đó khẽ run, rơi vào trong mắt cha háo sát, cái đó giống như là một yêu cầu cực kì hấp dẫn.

Vào đi —

Như có ma đưa lối quỷ dẫn đường, ngón tay Dĩnh Lạc thăm dò vào trong.

Mật huyết trong cơ thể đã trải qua va chạm, cũng trở nên mềm mại hơn nhiều, khiến cho ngón tay xâm nhập vào rất dễ dàng, thế nhưng Dĩnh Hạ đối với hành động đó vẫn cảm vạn phần, giạt mình một cái, khuỷu tay liều mạng chống về phía trước muốn bỏ trốn.

Hành động của Dĩnh Lạc còn nhanh hơn, từ phía dưới ôm lấy eo con, kéo trở về không cho chạy trốn.

“Sợ cái gì?”

“Không cần... Không cần bên trong...” Bên trong phải chịu nhục lần nữa, Dĩnh Hạ lại muốn òa khóc.

“Đừng tưởng rằng bên trong không có việc gì chứ?” Dĩnh Lạc cố ý thả lỏng xoa nắn, ngón tay gãi nhẹ: “Như vậy... Đau hay không?”

Vì rút dây động rừng, Dĩnh Hạ hít một hơi, lại vô lực, nửa người trên ngã sấp lên giường.

“Đau lắm... Còn hơi ngứa...” Nói rất thật thà.

“Cho nên giúp con bôi thuốc ở trong, là con trai thì phải học tính kiên nhẫn, không được nhẩn nhẩn nhó nhó như vậy.”

Đột ngột dùng uy nghiêm làm cha mà lên tiếng, ngược lại khiến cho Dĩnh Hạ xấu hổ, cảm giác bản thân khóc hu hu thật sự không giống ai, đỏ mặt, không dám để oán giận phát ra nữa, cắn răng chịu đựng.

Dĩnh Lạc thấy con ngoan rồi, lại đưa ngón tay vào thăm dò, cổ tay chuyển động, ngón tay di chuyển đụng chạm, lấy lấy danh để vương tuần tra lãnh thổ làm việc tư, tận tình thăm viếng khu cấm địa quanh năm

không thấy ánh mặt trời, bên ngoài vẫn liên tục ầm xuống, như là vô tình cố ý kích thích những tế bào thần kinh phân bố xung quanh huyết quản, muốn kích khởi khoái cảm của thân thể ngây ngô.

Trái tim an ổn là gì, Dĩnh Lạc bất thanh bất động nói với mình.

Khuôn mặt Dĩnh Hạ ửng hồng, cơ thể cũng nóng lên, sau khi quen với cảm giác đau đớn ở một mức độ nào đó, ngón tay của cha xoay trở, quả thực cũng là một kiểu mô phỏng khác của quá trình quan hệ, hoặc nhiều hoặc ít vẫn kích khởi được sung sướng phần nào.

Có một loại kích động muốn rên lên, Dĩnh Hạ chịu đựng, tiếp tục im lặng đếm số: một, hai, ba, bốn...

“Ở đây đau không?”

“Dạ tốt...”

“Vậy còn ở đây?”

Dĩnh Hạ chấn động, ngón tay cha đang đụng vào một điểm.

“A...”

Âm thanh cao hơn bình thường, vô là mị âm khiến lòng người yêu mến, đột ngột phát ra làm cho Dĩnh Hạ vừa sợ vừa xấu hổ không nói được gì.

Tại sao vậy? Tại sao cậu lại kêu như vậy, cái kiểu này, cái kiểu kêu xấu hổ này? Rõ ràng chỉ là bôi thuốc, cái này không phải sẽ bị cha coi thường?

“Ở đây.” Cha dùng giọng điệu như đã tính từ trước mà khẳng định, cười nhẹ.

“Không phải... Không có...” Giống như là để phụ hòa, Dĩnh Hạ thỉnh cầu: “... Cái kia, có thể rồi...”

Dĩnh Lạc giống như không nghe thấy, đầu ngón tay lưu luyến quay đi, bên trong nội bích không gian chật hẹp, cơ thể đều bị hút lại hai ba lần, nhưng lại vẫn không nở rời đi.

Dĩnh Hạ hồn nhiên nhưng cũng không ngu ngốc, phát hiện hành động của cha không hợp lý, cánh tay ôm lấy mình giữ rất chặt, cậu buồn bực, bất quá chỉ là bôi thuốc, cũng không cần thân mật như vậy, thậm chí, lâu như vậy.

Thử nhắc nhở lần nữa: “Xong chưa vậy... Cha...”

Lần này nghe thấy con gọi cha, từ này trực tiếp nhắc nhở Dĩnh Lạc, bản thân mình cùng Dĩnh Lạc có biết bao máu huyết tương liên, ôn con, kẻ cận kề khí, có thể nghe thấy nhịp tim cũng giống nhau, ngay cả mùi vị của con cũng dễ chịu cực kì.

Đã đến tuổi trung niên rồi, hóa ra còn có thể động tâm trước việc như vậy, làm cho Dĩnh Lạc rất kinh ngạc.

Rất thích đứa con này, thích đến muốn tiến thêm một bước chiếm giữ lấy.

3. Chương 3

Dục vọng tuy lặng lẽ nhưng dần dần Dĩnh Lạc không có cách nào khống chế được, hưng phấn bùng bùng.

Tưởng rằng cả một đêm hoạt động miệt mài đã tiêu hao hết lửa nhiệt tình, sẽ tạm thời trở thành núi lửa ngủ đông, chờ đến kì phun trào tiếp theo, lại không ngờ rằng trong lúc đùa giỡn trên ghẹo con, mà nham thạch nóng rực tích tụ bên dưới rất nhanh lại bội thu, dục vọng lần nữa lại bạo phát.

Hoàn toàn là vì bé con kia sao? Dĩnh Lạc rất đặc ý, con mình lớn lên có năng lực khiến cho hần thần hồn điên đảo thế này, cho dù đã xác định quan hệ là cha con rồi, không nên làm loạn, để xung đột với nhu cầu của bản thân, như vậy, những câu tự hỏi cứ quanh quẩn trong lòng.

Hắn là dân xã hội đen, sống trong tranh đấu tàn nhẫn, là thế giới của kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, quan niệm về luật pháp đạo đức đối với hắn mà nói còn mỏng hơn tờ giấy, hết thấy chỉ là suy về lợi ích trước. Kết hôn cận huyết chứa nguy cơ đời sau sinh ra sẽ bị biến dị rất rạo, bất quá, Đinh Hạ cùng có hồ đồ kiểu gì cũng không thể sinh ra em bé, cho nên —

Không có gì phải băn khoăn cả, nhìn đi, bé thỏ như bữa ăn đầy màu sắc, chuẩn bị rất tốt, đặt trước mặt ác thú đang đói bụng kêu réo ầm ĩ, chờ bị hưởng dụng.

“... Có thể chưa ạ... Hết đau rồi...” Đinh Hạ phát hiện cha thất thần, lần nữa cất lên lời thỉnh cầu yếu ớt, nhắc nhở cần chấm dứt chuyện này.

“Nói vậy, dựa vào ngón tay cũng chỉ có thể bơi đến một số nơi thôi, còn ở sâu bên trong...” Đinh Lạc giả bộ tốt bụng nhắc nhở, “Con quên rồi sao, cha đâm vào rất sâu...”

Đinh Hạ đối với chuyện đó khắc ghi rất sâu đậm, tối hôm qua còn thối như quái vật kia rất dài, ngón tay chẳng thể so sánh, mà mỗi lần xông tới đều rất nhanh, làm cho cậu có cảm giác bụng cũng sắp bị đâm thủng.

“Đừng nói...” Thanh âm nỉ non cũng không khác lắm với tiếng nức nở.

Cha tại sao lại không chịu để ý, một lần nữa lại đề cập đến như là tuyên bố cáo trạng của người phạm tội? Da mặt cậu mỏng, nói chung sẽ bị những từ trần trụi đó làm cho xấu hổ quần bách không chịu được, hận không thể làm gì cho điều đó biến khỏi đầu óc của cả hai.

“Đừng nói cái gì?” Ngón tay vẫn trêu ghẹo nội bích miễn cưỡng, Đinh Lạc cố ý nói một câu chẳng đâu vào đâu: “Nói... Tiểu Hạ của cha... Làm có sâu không?”

Dưới trêu ghẹo của ác thú, bé thỏ đạo hạnh còn thấp chỉ có thể mắc cỡ đến nóng hết người trước ngón từ của cha.

“Không không không... Ở đó, ở đó không cần... Thật mà...”

“Cha nói muốn thương con, yêu con, không nỡ để con bị đau đớn rồi mà, thuốc nhất định phải bôi.” Đinh Lạc rút ngón tay ra: “Thêm một chút nữa là tốt rồi.”

Cảm giác khác thường giữa hai móng cũng không còn, Đinh Hạ thở phào một hơi, còn muốn cự tuyệt lại ý tốt của cha, vừa quay đầu lại, liền trợn tròn hai mắt, con ngươi trong nháy mắt phóng to lên mấy lần.

“Cha...”

Nhìn thấy Đinh Lạc cởi khuy quần, kéo khóa, kéo cả quần lót xuống, lông mao dày phủ xuống như hình tam giác màu đen, nam căn cấp bách nhảy ra, tư thế như là cự long ngẩng đầu.

Cho dù đã ăn qua, nói gì thì nói, Đinh Hạ vẫn không dám nhìn thẳng, đỏ mặt quay đầu qua một bên đồng thời dự cảm xấu cũng theo đó dâng lên, lại muốn lùi về phía trước chạy trốn.

Đinh Lạc sớm đã đoán ra, sức hắn mạnh, chỉ dùng một tay là có thể khống chế eo con, khiến cho con không có khả năng chạy trốn.

“Chỉ là bôi thuốc giống lúc này, một lần nữa là tốt rồi.” Nói nghe sao mà dễ dàng quá đi.

Đinh Hạ không tin, hành động hiện tại của cha với bôi thuốc cho dù có dùng cây đánh cũng chẳng có thấy chỗ nào giống.

“Cực cương, cha không lừa con, nhìn này.” Giống như lấy kem đánh răng bôi lên bàn chải, Đinh Lạc lấy thuốc mỡ đổ lên trên nam căn của mình, trên đỉnh linh khẩu cùng qui đầu cũng bôi một lớp thuốc mỏng.

“Cha... Làm gì?” Đinh Hạ cảm thấy cực kỳ không ổn y như trước.

Tà tà cười, Đinh Lạc nói: “Con ngoan, như vậy mới có thể đưa thuốc đến chỗ con bị đâm đau... Đừng sợ, đừng chạy, lần này cha sẽ hết sức nhẹ nhàng...”

Dĩnh Hạ không trốn mới là lạ, đáng tiếc tư thế cong hông nửa quỳ nửa nằm của cậu vừa khéo chính là cơ hội để kẻ có tâm bất chính một đường đi thẳng vào, hơn nữa, eo bị nắm lấy, bất ngờ không kịp để phòng, vừa thở một hơi, giữa hông đã bị thứ gì vừa lạnh vừa cứng nhồi vào.

“A a...” Bật thốt lên tiếng kinh hô.

Đã bị khuếch trương qua, hậu đình Dĩnh Hạ dễ dàng nuốt gọn cả nam căn đến tận gốc, cảm giác mát lạnh từ thuốc mỡ thoáng xoa dịu cảm giác đau đớn nóng rực bên trong.

Thở hổn hển đứt quãng, có lẽ cha thật lòng nghĩ cho mình, cho nên mới dùng phương pháp rất chi là không đứng đắn này để chữa trị vết thương, nhưng mà bạn nhỏ Tiểu Hạ vẫn nghi hoặc như trước, sau khi cha tiến vào, lập tức lặp lại động tác đêm qua, vẻ mặt cuống quýt say mê, giống như là thích thú.

Đáng lẽ phải nhắc nhở cha rồi, nhưng mà cũng không biết là do ảnh hưởng của thuốc, hay là do bên trong được vuốt ve, khi cơn thịnh kìa không ngừng cọ xát nội bích non mềm một đường đi thẳng vào trong liền khiến cho thân thể của cậu nổi lên cảm giác run rẩy khó có thể nói bằng lời...

“Không... A a... Thả ra...” Rất sợ hãi.

Dĩnh Lạc làm sao có thể thả ra? Hắn chính là đang hưởng thụ cảm giác phân cùng nội bích trơn trượt cọ vào nhau, căn bản là vui đến quên cả trời đất.

“Chặt quá... Tiểu Hạ bảo bố... Đúng vậy, kẹp chặt vào... Kẹp chặt như vậy...”

“Đừng nữa mà... Cha... A... Xin cha mà...”

Tiếng khóc nâng cao tạo nên một loại nhu mì, Dĩnh Hạ biết mình đáng lẽ phải biểu hiện ra thái độ tức giận kiên quyết hơn nữa, nhưng mà miệng hé ra, không tự chủ được mà nói ra những lời khẩn cầu như là đang nũng nịu.

Đứa con thật hoàn mỹ, Dĩnh Lạc nghĩ: đáng thương làm cho người ta muốn thương yêu chiều chuộng, bị suồng sã mà lại gọi cảm kinh người, làm cho bản thân mình đồng dạng là giống đực mà huyết mạch cũng sôi sùng sục không cách nào kìm chế, quên mất đi lời hứa sẽ ôn nhu, một lần lại một lần khuấy đảo.

Đã không có cách nào chỉ đạo chơi nữa, thật sự muốn toàn tâm đầu nhập vào.

Dĩnh Hạ bị ôm chặt, nghe thấy cha chuyển động kịch liệt cùng mùi mồ hôi đổ ra, bản thân mình cũng muốn hôn mê, bao nhiêu tư thế được bày ra, chỉ biết rằng cha muốn mình mãnh liệt, một giây cũng không thể ngừng.

“Ô ô... Cha... Nhẹ...” Tiếng nỉ non cũng rất thấp.

“... Ngoan... Tiểu Hạ bảo bố...”

Dĩnh Lạc thích gọi con là bảo bố, Dĩnh Hạ đúng thật là bảo bố mà hắn mất rồi tìm lại được.

Ôm đối diện nhau, tình ái kịch liệt làm cho hai khóa hồng anh nhỏ xinh trước ngực thiếu niên đứng thẳng lên, bị nước miếng của người đàn ông tẩm bổ, cảm giác ngứa ngáy hóa thành dòng điện xâm nhập khắp thân thể.

Khóc muốn đẩy cha ra, Dĩnh Hạ rất non nớt, không chịu được kích thích như vậy.

“Ngứa... A... Con không được... Ô ô...”

Nắm chắc hai cánh hông mềm mại của con, nâng người con lên để phía dưới có thể đem phân thân của mình mót vào nhả ra, Dĩnh Lạc một bên hưởng thụ cảm giác say mê không thể dùng lời để diễn tả, một bên còn cố ý dùng lời khiêu khích.

“Trong lòng cũng ngứa ngáy... Có phải không...”

“... Có thể được chưa... Thật sự... A a... Con từ bỏ...” Đứa con khóc đỏ cả mắt cầu xin.

“Còn chưa được... Để cho cha thương con...”

Người của cha hưng phấn nóng rực lên, thứ kia cũng đem một phần lớn nhiệt độ truyền qua, Đinh Hạ cảm thấy bản thân mình cũng sắp bị lửa thiêu tới nơi, giống như là phát sốt, bị bệnh, bệnh đến thân xác này như không còn là của mình, toàn bộ tri giác bị người khác nắm trong tay.

Tại sao cha lại làm ra chuyện này đối với mình? Đinh Hạ thật sự không biết.

“... Thật sự không được mà...” Ngay cả thanh âm cũng thiếu điều bị dục hỏa cắn nuốt, tiếng cầu xin nỉ non nhỏ gần như không nghe thấy được.”

“Bé con hư nói dối này... Đây là cái gì?” Đinh Lạc xấu xa nói.

Đinh Hạ cúi đầu, phân thân mềm mại cũng lặng lẽ ngẩng đầu dậy tự bao giờ, cậu không biết bởi vì tuyến tiền liệt trong người không ngừng bị cha kích thích, cho nên cái kia cũng tự động cứng lên.

“Con... Con...” Cậu xấu hổ không chịu được, hận không thể tìm một con dao tự chém vào người.

“Thật *** đáng nha...” Trêu ghẹo, cười nhạo: “Rõ ràng hi vọng cha mạnh hơn mà...”

“Không có... Con không có...”

“Không có sao?”

Trừng phạt con tội khẩu thị tâm phi, Đinh Lạc liên tục xỏ xuyên vào trong, rút ra để nơi tương liên giữa hai người chỉ còn kết hợp vài cm liền đâm mạnh vào, mỗi lần đều đâm hết cả chiều dài, ép con không được qua loa nữa, phải đem toàn tâm toàn ý rơi vào trong lần tình ái này cùng mình.

“Không được... Con... Không được...” Khóc òa, không cách nào tự kiềm chế.

Bộ dáng òa khóc đáng thương làm cho cha càng thêm sôi sục, cho nên túm tóc sau gáy con, thường thức vẻ mặt đau đớn đáng thương, không ngừng hôn lên gò má đỏ bừng còn đang đầy lệ, tận tình dâng trào trong cơ thể con, hưng phấn đến không cách gì khống chế.

“Chỗ nào không được?” Tiểu Hạ *** đang vẫn cắn chặt cái gì đó của cha không nhả mà...”

“Không phải... Không phải cố ý mà...”

Đinh Hạ khóc, thâm nghĩ chuyện nan kham này nhanh chấm dứt nhanh một chút đi, cơ thể lại bị bức đến ranh giới giữa sung sướng và thống khổ, dưới kỹ thuật khiêu khích cao siêu của cha, hưng phấn như từng đợt sóng cứ dâng đến bao trùm lấy lí trí, nhu cầu phát tiết cấp bách vô cùng thống khổ làm cho cậu không kiềm được cơn kích tình mà chụp lấy bả vai cha, móng tay bấm vào trong da thịt.

“Cha... Con... Xin cha...”

“Xin cái gì?” Đinh Lạc biết con sắp phát tiết, cố ý gây khó dễ.

“Giúp con... Giúp con mà...” Đinh Hạ bắt chước cái gì gọi là xấu hổ, thỉnh cầu vô cùng đáng thương.

“Muốn cha giúp, tự mình cũng phải cố gắng...” Đinh Lạc dừng lại, để cho cơ thể hai người kết hợp khăng khít với nhau, mới nói: “Cực cực, tự mình chuyển động eo đi...”

Đinh Hạ vịn chặt lấy khuôn ngực cường tráng, cái eo dưới sự hướng dẫn của cha, vô thức đang đưa theo tiết tấu.

“Tốt lắm, như vậy đó... Bé ngoan, ngậm chặt vào...” Đinh Lạc không ngờ con mình có thiên phú như vậy, nhẹ nhàng nhúc nhích eo thôi cũng khiến cho hắn điên cuồng, mỗi lần đâm vào, liền hết lòng ca ngợi: “Thật sướng... Tiểu Hạ bảo bối... Giỏi quá...”

Rất nhanh sau đó Đinh Hạ liền phát tiết, eo cũng nhũn ra, không có cách nào chuyển động được nữa. Lúc này Đinh Lạc cũng muốn bắn tinh, nhưng lại bắn khoản vấn đề mặt mũi của kẻ làm cha, cố gắng chịu đựng, thật vất vả chờ cho con lên đỉnh trước, sau đó mới đem tất cả tinh hoa bắn vào.

Thỏa mãn vô cùng, giống như được lên thiên đàng, rồi mới từ từ nhập hồn trở lại.

Sau đó, Đinh Lạc tìm được y phục của Đinh Hạ ở trong tủ đồ phòng dành cho khách, mặc vào cho con đã mệt muốn chết rồi bẽ xuống dưới lầu, lúc này đã là giờ ăn cơm tối.

Cái ghế ở bàn ăn rất cứng, Dĩnh Hạ toàn thân đau nhức chẳng thể ngồi được, Dĩnh Lạc phân phó cho dì Cố đem thức ăn đến bàn trà, hắt bẻ con đi đến ngồi xuống cái ghế salon bọc da bò mềm mại.

“Ăn không vô...” Dĩnh Hạ thật sự không muốn ăn.

“Không được làm nũng.” Dĩnh Lạc trầm mặt: “Là con trai, phải ăn nhiều vào cho cha.”

Dĩnh Hạ khổ sở hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, không phải cậu muốn làm nũng, mà là không thích cha ở bên cạnh, khiến cho cậu hết sức khẫn trương, thật muốn chui vào trong chăn ngủ một giấc, trốn vào trong mộng đẹp.

Dì Cố thấy sắc mặt Dĩnh Hạ tái nhợt, lo lắng hỏi: “Tiểu Hạ thật sự không thoải mái sao?”

Dĩnh Lạc nâng khuôn mặt con lên hỏi: “Rất không thoải mái à?”

Cụp mắt xuống, Dĩnh Hạ nhỏ giọng đáp: “Rất... Mệt...”

Thì ra là cha không cẩn thận mà làm cho bảo bối mệt muốn chết, Dĩnh Lạc chẳng những không tỉnh lại một chút, ngược lại rất đặc ý, trong miệng con nói “Mệt”, chẳng phải là gián tiếp ca ngợi khả năng của cha sao?

“Dì Cố, từ ngày mai hàm thuốc bổ cho Tiểu Hạ bồi dưỡng, thể lực của nó kém quá rồi.” Tầm tắc nói: “Ở với cha, phải biết rèn luyện thân thể, nghe không?”

“Con, con muốn...” Tim Dĩnh Hạ đột nhiên đập thành thịch, tự cổ vũ tinh thần cho thêm hăng hái nói: “Con muốn ra ngoài...”

“Không được!” Dĩnh Lạc hét lớn: “Con là con cha, con đương nhiên phải sống với cha!”

Dĩnh Hạ tủi thân cúi đầu, cha mười mấy năm nay đối với con không nghe không thấy không quan tâm, vì sao bây giờ lại như bị quỷ ám, dây dưa không chịu buông tha?

Dì Cố thấy bộ dáng đáng thương của Dĩnh Hạ, thấy cậu bị tủi thân, cậu chủ Dĩnh Lạc vốn là đại ca xã hội đen, bình thường quát tháo đàn em rất tự nhiên thô tục, nhưng mà bây giờ là con của mình, lại là một học sinh trong trường, người luôn nghe lời như dì không nhịn được mà phải lên tiếng.

“Cậu Dĩnh, Tiểu Hạ vừa mới đến còn lạ chỗ, chưa thể quen được. Cha con mười mấy năm chưa từng gặp mặt, cần phải bồi dưỡng tình cảm...”

“Tôi không phải đang bồi dưỡng tình cảm sao?” Dĩnh Lạc ôm chầm con vào lòng, trên khuôn mặt tươi cười mang theo sát khí lạnh khốc, “Bảo bối, con còn dám nói một câu ra ngoài ở một mình, cha sẽ rất rất rất tức giận...”

Dĩnh Hạ không thể động đậy, cánh tay cường tráng của cha đối với cậu mà nói chẳng khác gì ***g giam bằng sắt, ngăn cản tất cả đường sống của cậu, lại thêm uy hiếp lạnh lẽo khiến cho cậu càng thêm run sợ trong lòng.

Cha thật sự rất xấu xa, so với mấy lời trong nhà ông ngoại nói còn tệ hơn nhiều.

Dĩnh Lạc rất hài lòng về mặt của Dĩnh Hạ hôm nay, giống như bé thỏ giả chết cứng ngắc, mắt đỏ hồng, thêm nước mắt rơm rớm. Hắn không phải chưa từng thấy vẻ mặt tương tự như vậy trên mặt người khác, nam nữ đều có cả, nhưng mà xem ra vẻ đáng thương của con lại đặc biệt đáng yêu.

“Muốn khóc sao?” Cố ý hỏi.

Dĩnh Hạ lắc đầu, bĩu môi thể hiện một chút quật cường, Dĩnh Lạc bởi vậy cảm giác trong lòng lại càng thêm tốt, mức lấy một muỗng cháo dì Cố nấu cho Dĩnh Hạ, đưa đến bên môi con.

“Ăn.”

Dĩnh Hạ giả bộ không nghe thấy, không há miệng, cậu cũng có cá tính chứ bộ, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng vẫn có lúc biểu hiện ra một chút.

Mình sẽ không ăn.

“Thật sự bệnh rồi sao?” Dĩnh Lạc liếm liếm khóe môi của mình, giọng điệu khi hỏi có chút cao lên vì hưng phấn: “Tiểu Hạ bảo bối, ba dùng miệng thay con...”

Dĩnh Hạ có thể nào là đối thủ của Dĩnh Lạc xét về đạo hạnh mưu đồ chuyện xấu xa? Giật mình, miệng tự động mở ra, rất là không tình nguyện mà, trước vươn đầu lưỡi nhỏ nhỏ thử độ ẩm của cháo, thấy không có nóng, mới nuốt xuống sạch sẽ.

So với đôi môi tái nhợt, đầu lưỡi nhỏ xinh xem ra đỏ hồng khác thường, làm cho Dĩnh Lạc ngồi gần quan sát cũng không khỏi nảy sinh vọng tưởng.

Đầu lưỡi non mềm nó nếu như liếm phân thân của mình, rồi lại lấy môi hôn thân mật, dùng khoang miệng ẩm ướt bao bọc lấy, cảm giác như vậy nhất định sẽ rất sướng, Dĩnh Lạc chỉ là vẽ lại hình ảnh ấy trong đầu, liền cảm thấy cả người nóng muốn nổ tung.

Thật muốn ở ngay đây mà hung hăng hôn lên môi con, bất quá có dì Cố nhìn, A Hào cũng ở đây, hắn chỉ có thể nén lại, tạm thời dùng hình ảnh con đang ăn cháo mà liên tưởng đến hình ảnh *** loạn.

Đáng yêu quá mà, con mình ngay cả ăn thôi mà cũng khiến cho trí tưởng tượng của người ta bay xa.

Ăn xong một muỗng, một muỗng cháo khác lại lập tức được đưa qua, trong mắt dì Tẩu đang nhìn, bức tranh này có biết bao nhiêu là ấm áp? Lau nước mắt, nói với A Hào sự xúc động của bản thân.

“Tôi làm quản gia cho cậu Dĩnh đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy cậu ấy quăn lẩy người nào như vậy, đây là thân tình a.”

A Hào ở một bên cũng trợn mắt há miệng, gã biết đại ca nhà mình biểu hiện ra ngoài lúc nào cũng kiên cường, cho dù trong quán bar có vừa ý tiểu thư thiếu gia nào, cũng chỉ để cho người khác hầu hạ, có khi nào đem người ta xem như là bảo bối mà ôm vào lòng đâu?

Bởi vì là con trai độc nhất, mới có thể yêu thương chiều chuộng như vậy sao? Gã cũng cảm thấy cảm động sâu sắc, lập tức hình thành ý định lập gia đình, suy nghĩ tìm một phụ nữ gia cảnh trong sạch, sinh một trai một gái, khi về nhà là có thể tận hưởng niềm vui bất tận giống như đại ca bây giờ.

“Nếu cậu Dĩnh có thể tìm được thêm một mợ chủ mới thì quá tốt rồi, đàn ông đó, có vợ có con mới tính là đầy đủ.” Dì Cố vẫn tiếp tục nói.

“Đúng vậy, đúng vậy...” A Hào hòa theo, tróc mắt tính toán xem trong mấy bang phái xã hội đen, ở đâu có người xứng đáng kết hôn với đại ca, có thể tranh thủ cưới ngay, mở rộng thế thực của Sơn Si Đường.

Nhưng Dĩnh Lạc thì không có nghĩ xa như vậy, hoàn cảnh làm cho hắn đối với bất kì kẻ nào đều không bao giờ tin tưởng thật sự, lúc nào cũng đề phòng đồng bọn trong tổ chức hoặc thuộc hạ quay lại cắn một cái con thì không giống như vậy, cùng mình huyết nhục tương liên, còn hơn cả người ngoài gọi là vợ kia thì còn thân mật khăng khít hơn.

Càng đừng nói đứa con này hợp ý hắn biết chừng nào, quả thực là lễ vật mà ông trời ban cho.

Chén cháo được giải quyết rất nhanh, Dĩnh Hạ lác đầu nói đủ rồi, lác lác người nghĩ muốn rời khỏi vòng tay cha.

Dĩnh Lạc hừ một tiếng, giữ chặt cơ thể mảnh dẻ của con, cố ý khi dễ nói: “Món dì Cố nấu ăn không được sao? Không hợp khẩu vị thì nói cha liền cho dì Cố nghỉ việc, đổi người khác.”

Dĩnh Hạ liền khấn trương, dì Cố là người tốt, không thể chỉ bởi vì một câu nói của cậu mà bị đuổi đi, vì vậy vội vàng nói: “Cháo ngon lắm, con, con thật sự no rồi.”

“Dem trái cây đến đi.” Dĩnh Lạc hài lòng rồi, gọi dì Cố.

Dì Cố vui vẻ đem đĩa táo được cắt thành hình bé thỏ đưa lên, vẫn còn lăm lăm: “Ai ui Tiểu Hạ, ăn cháo trắng là không được nha, con đang dậy thì, phải chú ý dinh dưỡng...”

Dĩnh Lạc thuận thực cầm lấy miếng táo, bé thỏ sao, cho Dĩnh Hạ ăn là thích hợp nhất, lại đưa đến bên môi. Người kia không dám cự tuyệt, hé miệng ra cắn một miếng, vị táo cao cấp chua chua ngọt ngọt, lâu lâu rồi chưa từng được ăn.

Nhà ông bà ngoại của cậu sa sút, rất nhiều đất đai tài sản đều bị hai người cậu phá sạch, sau khi ông bà mất, con cháu tranh giành tài sản, cho nên các cậu đem cậu trở thành củ khoai lang nóng phồng tay quăng qua quăng lại, chính là không muốn phải gánh vác vấn đề sinh hoạt phí cùng học phí của cậu.

Cho nên Dĩnh Hạ biết, trước hết phải học cách tự lập, cậu cái gì cũng không có, ngay cả mẹ cũng xem cậu như là đồ thừa thừa không muốn đưa ra nước ngoài cùng, duy nhất chỉ còn mình cha, nhưng mà nói thế nào nhỉ? Biến thái...

Phải kiên nhẫn sao?

“Ngọt không?” Dĩnh Lạc hỏi.

“Dạ.” Im lặng nhai.

Cô độc đã rất lâu rồi, đối với sự chú ý như vậy, cho dù có chút ép buộc, Dĩnh Hạ lại không có bất kì sức lực nào để chống cự lại.

“Con chuyển đến trường trung học Hào Anh năm thứ ba...” Dĩnh Lạc cũng ăn trái cây, nhớ lại thông tin của con, “Khi nào thì đi học?”

“Dạ thứ Hai tuần sau...” Nhỏ giọng trả lời.

Dĩnh Lạc búng tay với A Hào, thuộc hạ trung thành lập tức bước lên phía trước, nghe chỉ thị.

“Trung học Hào Anh ở trung tâm thành phố phải không? Chọn một huynh đệ nào lái xe tốt đưa đón Tiểu Hạ đi học, tôi không muốn bé có bất kì chuyện gì.”

“Thành rất được, không có tiền án cũng không có bất kì dây dưa gì với bang phái, đến nơi như trường học cũng sẽ không gây chú ý nhiều.”

“Được, chính là nó.” Hài lòng vuốt cằm.

Dĩnh Hạ không nghĩ được đối đãi như vậy, vội vàng nói: “Không... Con, con có xem lộ trình xe bus... Con có thể tự mình...”

Dĩnh Lạc nghiêm khắc liếc mắt một cái, âm trầm nói: “Tiểu Hạ bảo bối, con hẳn đã biết, cha con ở thế giới không có tình khiết...”

“... Dạ biết...” Dĩnh Hạ cúi đầu, cha cậu vốn là đại ca xã hội đen, làm những hoạt động phi pháp, lúc nào cũng có khả năng bị cảnh sát chộp trúng điểm yếu, tống vào tù.

“Con là con cha, lúc nào cũng có thể bị đối thủ của cha dòm ngó, bắt cóc để uy hiếp ngược lại cha.” Thanh âm trầm thấp, Dĩnh Lạc tàn khốc nói: “Khi quan trọng, cha sẽ hi sinh con để bảo toàn bang phái, đến lúc đó đừng oán hận cha con...”

Trong lòng Dĩnh Hạ lạnh run, nhưng cũng biết đây là sự thật, vì vậy nhẹ nhàng gật đầu.

Thì ra không ai thật sự quan tâm đến mình, cậu đã biết từ trước rồi.

Dĩnh Lạc thấy mới nói vậy đã hù được con, rất vui vẻ, xoa xoa mái tóc mềm mại của con, nói: “Ngoan ngoan nghe cha sắp xếp mọi thứ.”

“Dạ.”

Thấy con nhu thuận nghe lời, làm cho Dĩnh Lạc hưởng thụ vui sướng của kẻ có quyền làm cha, vừa cầm tiếp một miếng táo đưa lên miệng con, lúc này A Hào nhắc nhở.

“Anh Hai, tối nay bang chủ gọi bốn người phụ trách đường khẩu đến bàn công việc, cũng phải chuẩn bị đi rồi.”

Dĩnh Lạc trêu con đến cao hứng, căn bản chẳng muốn ra ngoài, nhưng yêu cầu của bang chủ lại không bỏ được, vì vậy thả người ra, gọi dì Cố.

“Dì Cố, cuộc sống thường ngày của Tiểu Hạ giao cho dì, ở trong phòng bé có thấy bất kì chuyện gì lạ cũng không được hỏi nhiều, cũng không được nói ra ngoài, tôi không thích ở bên ngoài có bất kì lời ra tiếng vào gì.”

Phải dặn dò như vậy, là bởi vì cùng con mình làm ra chuyện bí mật đủ khiến cho người ta nghe xong hoảng sợ, hẳn muốn thông báo với dì Cố trước một chút.

Dì Cố mặc dù cảm thấy yêu cầu này kì cục, nhưng cũng biết chuyện gì nên hay không nên làm, lập tức đáp ứng, lập tức lên lầu sửa sang lại căn phòng mà cậu chủ nhỏ đang ở tạm thời.

Dĩnh Lạc dặn dò xong, lại nâng cái cằm xinh xắn của con lên, nói: “Con không phải nói mệt sao? Tối nay ngủ sớm một chút đi, ngày mai cha sẽ ở cùng với con.”

Không cần đâu, Dĩnh Hạ nói trong lòng.

Dĩnh Lạc từ trong ánh mắt bé thọc đọc được tin tức cự tuyệt, cười lạnh lạnh nói: “Chán ghét cha sao?”

Chán ghét. Bất quá Dĩnh Hạ thông minh không có nói ra hai chữ này.

“Chán ghét cũng không được, ai bảo con là bảo bối của cha.” Nói xong Dĩnh Lạc liền cười, mặc kệ A Hào còn bên cạnh, sau khi khoa trương hôn lên khuôn mặt trắng mềm của con, mới đứng dậy đi lên lầu, về phòng của mình thay đổi y phục đi ra ngoài.

Dĩnh Hạ chờ đến khi không thấy cha nữa, lấy mu bàn tay chùi đi nước miếng dính trên mặt, đây là kháng nghị nhỏ nhỏ của cậu.

4. Chương 4

Ánh đèn rực rỡ, Dĩnh Lạc thân là đường chủ Sơn Si Đường, ngay ngắn đi đến tổng bộ Thiên Hà bang.

A Hào ngồi ở vị trí ghế phụ, gã ngoại trừ là trợ thủ đắc lực nhất được Dĩnh Lạc trọng dụng bên ngoài, đồng thời kiêm luôn nhiệm vụ vệ sĩ, về phần Thần Dịch đảm nhiệm vị trí tài xế tuy có vẻ nhỏ con, nhưng kĩ thuật điều khiển lại nhất lưu, đồng hành còn có hai chiếc xe khác, đảm nhiệm nhiệm vụ bảo vệ và cảnh giới.

Làm xã hội đen, lúc nào cũng có thể bị người khác trả thù, càng huống chi Dĩnh Lạc là “Ác quỷ Sơn Si Đường”, mình tranh ám đấu tạo ra không ít cừu gia, ra ngoài chuẩn bị kĩ lưỡng như vậy cũng là chuyện nên làm.

Trên băng ghế sau, Dĩnh Lạc thoải mái ngồi, thừa dịp này hỏi A Hào về công việc một chút, hẳn am hiểu nhất là vận dụng thế lực của xã hội đen, tham gia vào những dự án trọng điểm, chứng khoán, tài chính đều có phần, lưng đoạn thị trường để trục lợi, Sơn Si Đường bởi vậy mà trở thành một trong những trụ cột kinh tế vững chắc nhất của Thiên Hà Bang.

“Dạy dỗ người phụ trách công trình kia... Nhớ kĩ là họ Ngô... Thay đổi chủ ý chưa?”

“Làm tốt rồi, ông ta đã bỏ hồ sơ dự thầu công trình.”

Dĩnh Lạc nhàm chán nhíp lên tấm kính, nhìn ra bên ngoài xe: “Ông ta nổi tiếng cứng đầu, làm sao nói ông ta xuống được vậy?”

“A Huy cho mấy người chặn ông ta ở bãi đậu xe, nói chuyện tử tế. Ông ta tuổi đã lớn, nghe không rõ ràng cho lắm, cho nên A Huy mới bắn hai phát lên xe ông ta, chữa cái bệnh lạng tai cho ông ta luôn, vì cảm ơn chúng ta, ông ta rất khách sáo mà bỏ hồ sơ dự thầu.”

Một tia âm tàn xẹt qua khuôn mặt khí khái của người đàn ông, Dĩnh Lạc lạnh lùng nói: “Làm việc sạch sẽ chút, tôi không muốn cảnh sát đến nhà nói chuyện phiền.”

A Hào lại hỏi: “Hôm nay bang chủ gọi đại ca các đường khẩu về tổng hành dinh, chẳng lẽ là vì Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia?”

“Cũng đến lúc rồi.” Dĩnh Lạc lựa một tư thế thoải mái cười tà tà, nói: “Quyết định về người nối nghiệp Thiên Hà bang...”

“Hai phân đường ra mặt ủng hộ Nhị thiếu gia ra mặt, bên phía Đại thiếu gia từ lâu chắc chắn đã nhìn chúng ta không vừa mắt, cứ cái đà này, sớm muộn gì tử địch của Thiên Hà bang là Bình Dương bang cũng sẽ tìm cơ hội giúp vui.” A Hào oán hận nói.

“Bình Dương bang muốn đập đổ chúng ta cũng chẳng phải là chuyện ngày một ngày hai.” Giọng Dĩnh Lạc thấp xuống: “Tôi lại rất lo vấn đề trong nhà. Trịnh Tử Cẩm của Thủy Vồng Đường cất lực nâng đỡ Đại thiếu gia, lén lút đâm sau lưng Nhị thiếu gia, Thương Kiều của Chiêu Lượng Đường thì lập trường trung lập, nói rõ không muốn làm cây đứng đầu gió...”

“Đại ca rất xem trọng Nhị thiếu gia à?”

“Đại thiếu gia chừng chạc thông minh, nhưng lại thiếu một chữ tàn nhẫn, sớm muộn gì cũng lật thuyền trong mương Nhị thiếu gia nóng nảy, nhưng là kẻ ác đồ chân chính, ý muốn xưng hùng tranh bá rõ ràng, muốn làm cho tôi khâm phục thì phải là người như thế này.

Dĩnh Lạc nói ra lí do hần ủng hộ Nhị thiếu gia, hần rất mạnh, muốn sau này gọi A Đẩu là bang chủ, còn phải nghe lời làm việc, hần chắc chắn sẽ thoát li tự lập bang phái, cho dù là có phải đối địch với Thiên Hà bang.

A Hào hòa theo, đột nhiên nghĩ đến Dĩnh Hạ.

“May mà đại ca chỉ có duy nhất một người con trai, tương lai khi kế thừa gia nghiệp, cũng không sợ con cái đánh nhau.”

“Oh, Tiểu Hạ hả.” Dĩnh Lạc nhớ đến bộ dáng khiếp đảm như thỏ con liền không nhận được rồi.

A Hào từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy Dĩnh Lạc cười rất vui vẻ, rất kinh ngạc, gã nhớ rõ đại ca xem thường nhất là những kẻ trầm mặc hướng nội, đối phương nếu như có chút cốt khí, đại ca còn có thể kính trọng vài phần, còn đứa con kia nhu nhược giống như là con gái, tại sao hần lại không hề phản cảm?

Nghẹn không chịu được, hỏi: “... Tiểu Hạ rất hướng nội, đại ca không phải ghét những đứa trẻ như vậy sao?”

“Đừng đem Tiểu Hạ bảo bối so sánh với những kẻ khác.” Có người mặt mũi quạu đeo.

A Hào như đập trúng đinh, không dám nói thêm gì nữa, trong lòng thầm nghĩ, kẻ làm cha ngu ngốc, quả nhiên với con ruột của mình liền nhìn bằng ánh mắt khác.

Gần một tiếng sau, xe chạy đến một khu yên tĩnh trong thành phố, đi vào trong bức tường rào cao cao, tòa nhà bên trong rộng khoảng 72,000m².

Người thường cũng không thể biết đằng sau bức tường này đến tột cùng là ai, nhưng những kẻ cầm quyền cũng hắc bạch lưỡng đạo lại biết rõ đây chính là tổng bộ của Thiên Hà bang.

Thiên Hà bang, bên trong bang phái phát triển nghiêm mật, ngoài những phân nhánh đông đảo, các chi hội cũng hơn con số tám mươi, còn lại là tứ đại đường khẩu Sơn Si, Thạch Mị, Thủy Vồng, Chiêu Lượng, ngoại trừ thuần phục Thiên Hà bang, cũng có năng lực tự mình hoạt động, vốn là một tổ chức xã hội đen làm cho cảnh sát không dám khinh thường.

Đêm nay, bang chủ Cư Hành Bộ tuổi đã sáu mươi cho gọi Si, Mị, Vồng, Lượng tứ đường chủ tập trung về thương lượng chuyện quan trọng.

Dĩnh Lạc đi ra khỏi bãi, mấy chiếc xe màu bạc chói mắt cũng vừa trời tối, thanh niên y phục gọn gàng tướng mạo tà mị vừa bước xuống, khi nhìn thấy Dĩnh Lạc, mắt lóe tia âm lệ, nhưng vẫn khách sáo gật đầu.

Người đó là Trịnh Tử Cẩm – Đường chủ Thủy Vồng Đường, trong bang được đánh giá như là rắn độc, quen biết Đại thiếu gia Cư Vũ Thác của Thiên Hà Bang từ nhỏ, hai người từng có ân tình nợ nhau một mạng.

Trịnh Tử Cẩm sửa sang lại áo quần, khi hai người sáng vai nhau đi vào đại sảnh, mở miệng nói trước.

“Anh Lạc, thấy tâm tình anh tốt quá nhỉ, là vì tìm lại được đứa con thất lạc mười mấy năm trước à... Tôi nói sao nhỉ, chúc mừng à?” Một tia tính kế ẩn nấp trong lời chúc mừng của gã.

“Bất quá chỉ là một đứa con yếu ớt nhu nhược chẳng làm được gì, đợi vài năm học được cách tự lập tôi liền tổng đi, miễn khỏi làm phiền tới ông già này.” Dĩnh Lạc nói mà mặt không hề thay đổi, trong lời nói mang theo chế giễu Trịnh Tử Cẩm thật là quá cố gắng vì Đại thiếu gia bất tài kia.

Trịnh Tử Cẩm dương dương tự đắc nhướn một mắt, nói như không cho là đúng: “Dù sao cũng là máu mủ, nói đá đi là đá được sao? Tương lai chưa đến, anh sao đoán được người ta là rồng hay giun?”

“Là rồng là giun gì cũng phải xem có qua được cửa rồng hay không đã.” Dĩnh Lạc mở miệng khinh thường: “Người có mắt, liền nhìn ra được đâu là rồng đâu là giun.”

Sắc mặt Trịnh Tử Cẩm khê thay đổi, cũng không muốn đối chọi cùng với hắn, liền quay lại đề tài mình nói lúc nãy: “Nếu như anh Lạc không thích đứa con mình, vậy chuyện gì khiến anh vui vẻ vậy? Tôi đoán là... Anh thuận lợi lấy được mối vũ khí ở bên kia à?”

Gã nói như vậy, là bởi vì buôn lậu vũ khí cùng buôn lậu ma túy vốn là công việc chủ yếu của bang hội, cũng là nơi tạo ra nguồn lợi lớn nhất của Thiên Hà bang.

Sắc mặt Dĩnh Lạc dịu xuống một chút: “Trong nhà mới nuôi được con thú cưng, chơi với nó rất là vui, tôi chơi chán mới đi ra ngoài.”

“Thú cưng?” Trịnh Tử Cẩm nhìn Dĩnh Lạc tỉ mỉ: “Cậu ám nhà anh?”

“Không, là một bé thỏ. Con sao có thể chơi vui như với bé thỏ chứ?” Quay ngược lại vỗ vỗ vai Trịnh Tử Cẩm: “Có mấy thứ chơi không vui, thì sẽ không muốn ghẹo. Tử Cẩm, cậu cũng nuôi vài con thú cưng đi, tránh xa mấy vụ rồng rắn đi.”

Trịnh Tử Cẩm cười đến hai mắt cong cong như mặt trăng khuyết: “Đúng vậy, thọ giáo rồi.”

Hai người đi vào đại sảnh, lập tức có người đưa bọn họ vào trong, hai đường chủ của Thạch Mị và Chiếu Lượng đã đến trước đang ngồi uống trà chờ.

Ông Hữu Tín – Đường chủ Thạch Mị Đường là người nhiều tuổi nhất trong số bốn người, có vợ có con, là người nước ngoài, Thiên Hà Bang định cài gã ứng cử nghị viên, đem thế lực xã hội đen lần sâu vào chính trị về phần Thương Kiều – Đường chủ Chiếu Lượng Đường, tuổi cũng ngang bằng Dĩnh Lạc, là kẻ học cao xuất thân trí thức, hoàn toàn chẳng thể có bất kì điểm nào có thể nghĩ rằng gã là xã hội đen.

Bốn người ngồi nói bằng quơ về chuyện bang phái một chút, ngay sau đó có vệ sĩ vây quanh Cư Hành Bộ tinh thần vẫn còn quắc thước đi vào.

Cư Hành Bộ, như một ông già sáu mươi béo phì, nhìn xa xa thì hơi giống như phật Di Lặc, nhưng mà một tay người này nắm giữ quyền lực cực lớn trong giới xã hội đen, kiêu ngạo hung hãn, bên trong nụ cười ẩn tàng ngoan lệ, được gọi là “Tiểu diện tài thần.”

Bốn đường chủ thấy bang chủ đã tới, đứng dậy chào đón.

“Tất cả mọi người ngồi đi.” Cư Hành Bộ đi đến vị trí chủ nhà ngồi xuống, bốn đường chủ lần lượt ngồi xuống theo.

Cư Hành Bộ theo lệ thường nói gần đây xung đột với Bình Dương Bang, rồi cảnh sát vì thành tích, nhằm vào những địa điểm xã hội đen hay tụ tập để kiểm tra an ninh gây ra một số ảnh hưởng mặt khác, mấy công ty đòi nợ thuê cũng bị nhắm đến, mỗi một điều đều kể lại và đưa ra chỉ thị rõ ràng, hoàn toàn vì mục đích xấu mà tiến đến.

Một giờ sau khi bàn hết công việc, Cư Hành Bộ muốn bọn họ thả lỏng tâm tình, sai nhà bếp dọn rượu và thức ăn lên bàn, trong lòng Dĩnh Lạc biết rõ, Cư Hành Bộ sẽ thừa dịp rượu vào lời ra, thả lỏng hàng rào phòng ngự, đem chuyện kể vãi ra trò chuyện.

“Nào, uống rượu dùng bữa.” Cư Hành Bộ cười sao mà hiền lành, trước tiên nâng li uống cạn, những người khác theo sau rất nhanh cũng uống hết rượu, bắt đầu nói những chuyện riêng tư không quan trọng.

Cư Hành Bộ nói với Dĩnh Lạc: “Đứa con cũng trở về Sơn Si Đường rồi, đừng khách sáo, nó cũng giống như cháu ta. Bữa nào đưa nó qua đây để cho ông già này gặp một lần, tặng nó món quà.”

“Vâng ạ.”

Dĩnh Lạc không muốn để cho bé tỏ nhất gan đến thăm hang ổ của con cọp già hung ác, Cư Hành Bộ bề ngoài tuy rằng ôn hòa tươi cười, nhưng tính tình thì hung bạo, lão nếu đã mở miệng ra, tuyệt không chừa đường sống.

Cư Hành Bộ hỏi qua Đường chủ Thạch Mị Đường: “Hữu Tín à, hai cô con gái nhà cậu đi du học rồi phải không... Khi nào về thì sắp xếp gặp Vũ Thác, Vũ Lâu một lần đi, nếu hợp nhau, chúng ta làm thông gia luôn... Thương Kiều, thấy cái này thế nào?”

“Lão gia muốn nói “Phù sa không chạy ruộng ngoài sao?” Hai vị thiếu gia nếu có thể cưới được con cái của anh Tín, nhất sự là chuyện hết sức tốt đẹp.” Thương Kiều trả lời.

Ông Hữu Tín cũng không quá vui mừng, đồng dạng trả lời đúng vậy, rồi hỏi ngược lại: “Hai vị thiếu gia sao lại không bên cạnh lão gia?”

“Ta không cho Vũ Thác, Vũ Lâu cùng với những người bên trong tổng bộ có dính dáng với những người ở đây hôm nay, vì các gì trong lòng các người đều hiểu rõ. Vũ Thác là do con vợ cả của ta sinh ra, cũng là cháu ngoại của ông chủ Cực Hoa Tổ tại Nhật Bản, ông chủ bên đó mấy lần ám chỉ với ta, muốn để Vũ Thác tiếp nhận Thiên Hà Bang.

Trịnh Tử Cầm tiếp lời: “Đại thiếu gia làm việc ổn trọng, có Cực Hoa Tổ phía sau làm hậu thuẫn, nếu như tiếp nhận Thiên Hà Bang, Bình Dương Bang cũng sẽ không thể tạo nên uy hiếp gì.”

Dĩnh Lạc liền phủ nhận: “Nếu nói về khả năng xuống tay hay khí độ cường hân, Nhị thiếu gia càng tốt hơn, Thiên Hà Bang giao vào tay hắn, mới có thể lớn mạnh, ngược lại, nếu như nghe theo lời Cực Hoa Tổ, Thiên Hà Bang vĩnh viễn góc đầu không được.”

Trịnh Tử Cầm hung hăng trừng mắt liếc Dĩnh Lạc một cái, rồi lại nói với Cư Hành Bộ: “Lão gia ngàn vạn lần phải cân nhắc cẩn trọng, nếu như đem Thiên Hà Bang giao cho người của Nhị phu nhân, Cực Hoa Tổ nhất định cho rằng Thiên Hà Bang không nể mặt, hai bên trở mặt, đối với Thiên Hà Bang là trăm hại không có một chút lợi nào.

Cư Hành Bộ cười ha ha, ngược lại hỏi những người khác: “Hữu Tín thì cho rằng như thế nào?”

Ông Hữu Tín mặc dù cũng ủng hộ Cư Vũ Lâu, nhưng không tỏ thái độ rõ ràng như Dĩnh Lạc và Trịnh Tử Cầm, chỉ nói: “Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia đều là rồng phượng trong loài người, có thể hỗ trợ lẫn nhau sự vụ trong bang...”

“Oh, hỗ trợ lẫn nhau, cũng phải phân biệt cho rõ ai phụ cho ai chứ?” Trịnh Tử Cầm cười lạnh.

Ai cũng biết gã ám chỉ cái gì, cũng chính là để cho Cư Vũ Thác làm Bang chủ, Cư Vũ Lâu phụ tá trợ giúp.

“Thương Kiều nghĩ thế nào?” Cư Hành Bộ lại hỏi.

“Thương Kiều đẩy đẩy gọng kính, cẩn thận trả lời: “Lão gia vẫn còn rất khỏe mạnh, còn chưa có đến tình trạng phải buông tay với sự việc trong bang. Hai vị thiếu gia cũng còn thời gian mà phát triển, không bằng cho thời hạn vài năm, cạnh tranh công bằng rồi sau đó quyết định chọn ai là bang chủ, Cực Hoa Tổ bên kia cũng chẳng thể làm được gì.”

Cư Hành Bộ gắp một miếng thịt mềm mềm béo ngậy cho vào miệng, một hồi lâu không nói gì, giống như đang tự đánh giá.

Trịnh Tử Cầm vội vàng, hỏi tới: “Trong lòng lão gia nghĩ thế nào?”

“Ta dù sao cũng đã già, răng cũng lỏng lẻo rồi, ăn thì chọn cái gì mềm mà ăn, cái này không phải đang nhắc nhở ông già ta, sống sau xô sóng trước sao?” Cư Hành Bộ xua tay với bọn họ: “Ta giao ra cũng là chuyện sớm muộn, chỉ là sợ cá tính của các người chịu không được, chia năm xẻ bảy, trong nhà náo loạn hết lên, như vậy khó coi lắm.”

Bốn người ở hai bên nhìn nhau, cung kính trả lời: “Vâng ạ.”

“Các người trung thành ta đều biết, bất quá, rất nhiều chuyện phải nhìn cho đại cục. Kiểm chế một chút, đừng để việc này phá hỏng giao tình, Thiên Hà Bang hoàn toàn phải dựa vào tứ trụ các người.”

Thương Kiều đáp: “Lão gia yên tâm, chúng tôi sẽ có chừng mực.”

Chỉ nghe Trịnh Tử Cam ở bên cạnh khẽ hừ một tiếng, hiển nhiên là đối với cái kiểu vừa dấm vừa xoa của Thương Kiều không thể đồng tình nổi.

Sau đó Cư Hành Bộ cũng không nhắc lại vấn đề nhạy cảm, để bọn họ ăn thịt uống rượu, lão sống rất điều độ có qui luật, sau khi uống rượu liền đi nghỉ, bốn người uống đến say, hẹn nhau kéo đến quán bar của Thiên Hà bang tiếp tục nhậu. Những người đàn ông kéo đến quán bar uống rượu, tránh không được gọi thêm mấy em gái kiều diễm hầu rượu, trước là rượu nóng sau là sắc tâm cũng trào lên, đường chủ Thạch Mị Đường đã kết hôn đối với vợ rất chung thủy, lấy lý do phải về nhà liền rời đi, còn lại ba người chọn những cô em vừa ý đi thuê phòng.

Dĩnh Lạc chọn một cô bé khí chất lãnh diễm, bởi vì say rượu, hắn không muốn chủ động, muốn người kia dùng miệng hầu hạ, kỹ thuật khiêu khích thành thạo đáng lẽ sẽ làm cho hắn mất hồn mất vía mới đúng, nhưng hắn kinh ngạc phát hiện cảm giác hưng phấn không bằng lúc trước.

Chuyện gì xảy ra vậy? Dĩnh lạc tự hỏi.

Nhìn đôi môi đầy đặn đỏ hồng của cô gái đang hút liếm nam căn của mình, dung mạo diễm lệ đáng lẽ phải làm cho tình thú của chuyện này tăng lên mới phải, hắn tuy hứng thú nhưng lại mệt mỏi, cuối cùng vì không để cho lời đồn “Ác quỷ Sơn Si Đường” bại binh lan ra ngoài quán bar, hắn bắn qua loa, nhân tiện ngay cả trong thời khắc thoải mái nhất, cũng không được thoải mái như dĩ vãng.

Nhớ tới những lời Cư Hành Bộ nói lúc nãy, hắn bắt đầu cảm thấy nguy cơ dâng trào, không lẽ mình cũng đã già?

Rõ ràng chưa lâu trước đó, trên người bé con, hắn sinh long hoạt hổ tới mấy lần.

Rạng sáng trở lại Sơn Si Đường, Dĩnh Lạc cả bụng không thoải mái, trong người như là bị cái gì đó làm cho khó chịu, bực hết cả người, khi đi vào nhà, dì Cố mặc áo khoác hỏi hắn có muốn uống canh giải rượu không, bị hắn gạt đi.

Chờ khi hắn đi lên lầu, dì Cố len lén hỏi A Hào, có ai phạm hùỵ cậu Dĩnh à?

“Trong bar còn rất tốt.” A Hào cũng thấy kì cục, nghĩ đến đại ca uống rượu cao hứng lắm mà, nhưng khi ra khỏi quán bar thì mất mũi lạnh lùng, vì vậy đoán: “Chắc em gái trong quán bar không hợp ý rồi.”

Nếu Dĩnh Lạc không uống canh giải rượu, dì Cố cũng khỏe, quay lại ngủ tiếp, A Hào bị lặn qua lặn lại đến hơn nửa đêm cũng rất mệt mỏi, đi đến phòng nghỉ của mình ở phía trước ngủ một giấc.

Dĩnh Lạc khi đi qua phòng con, đột nhiên cảm giác được không cần cứ như vậy mà tha cho con, mà phải làm chút chuyện để an ủi bản thân.

Làm chuyện gì thì tốt bây giờ? Là xoa mặt bóp tay con để nghe con rên lên kêu đau hay là dọa cho con khóc đỏ mắt?

Nếu không thì ôm con bị dọa run rồi ngủ?

Nói tóm lại, con thì gần trong gang tấc, không ghẹo một chút thì có lỗi với bản thân quá, vì vậy hắn dừng bước mở cửa, tiếng cách ngăn gọn vang lên, chống đối lại cánh tay đang xâm phạm kia.

“Ọc, khóa rồi!”

Ảo não, đây là nhà mình, tại sao làm cha mà lại bị đứa con bảo bối của mình chặn lại ở bên ngoài phòng?

Cười lạnh, chẳng sao cả, như vậy đi ngủ trước, chờ ngày mai tinh thần hưng phấn, còn phải nghĩ chút biện pháp trên ghẹo Tiểu Hạ bảo bối, có thể như thế này thế này, hoặc là như vậy như vậy, kiểu nào cũng phải làm cho con khóc sấm hối, hơn nữa còn phải đáp ứng buổi tối đi ngủ không bao giờ khóa trái cửa phòng lại mới thôi.

Tâm tình “Ác quỷ Sơn Si Đường nháy mắt liên tục tốt đẹp, về một mỗi mùa trời cũng tán đi, ha ha cười đi vào phòng ngủ của mình.

Bạn nhỏ Tiểu Hạ đáng thương đột nhiên tỉnh ngủ, lau lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cũng không biết là đụng trúng ác mộng gì, mơ mơ hồ hồ, lơ mơ nghe thấy tiếng bước chân mạnh mẽ xa dần của cha bên ngoài hành lang, cậu thở phào một hơi, tự cho là đã tránh được một kiếp.

Kéo chăn phủ đầu tiếp tục ngủ.

Hôm nay vốn là chủ nhật, Đinh Lạc ngủ thẳng một hơi đến mười giờ thì bị một cuộc điện thoại nội bộ đánh thức.

Điện thoại này nói thẳng với tổng bộ Sơn Si Đường, có chuyện quan trọng thì đàn em mới dám gọi trực tiếp, hần lập tức nhận cuộc gọi, sau đó đứng dậy chuẩn bị xuống dưới nhà, bởi vì có người nào đó đã đến.

Hành động của người đó thật nhanh a, hần là đến hỏi chi tiết cuộc họp tối qua của Thiên Hà Bang. Cho dù y không đến, Đinh Lạc cũng sẽ chủ động hẹn gặp y, nhằm vào chuyện thừa kế trong bang, tìm biện pháp hành động.

Vừa mới đi đến đầu cầu thang, liền nghe thấy giọng nói vang vang của dì Cố trong phòng khách.

“... Xoay một vòng để dì Cố nhìn cái nào... Vừa in, hần là không cần phải sửa gì... Giày đâu rồi?”

Hần đi xuống nhìn, Đinh Hạ mang một đôi giày da sáng bóng, sau đi đi vài bước, trả lời: “Vừa ạ.”

Đinh Lạc trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra chuyện gì liên quan đến đôi giày cả, chỉ thấy con đang ở giữa phòng khách lớn, cười bên lên, trên người mặc bộ đồng phục mùa hè của học sinh, dì Cố ở bên cạnh cũng cười hi hi vui vẻ, rộn ràng làm hần muốn đi về phía trước.

Đinh Lạc nhớ lại, dì Cố có nói qua hôm nay đồng phục học sinh của Đinh Hạ sẽ được đưa đến.

Hần khi tuổi còn trẻ vẫn thường nói, hần đặc biệt phản cảm với một lô một lốc nội qui trong trường, đồng phục cũng như vậy, làm cho hần có cảm giác bị quản thúc, cho nên đối với việc con mặc đồng phục mới, hần không có hưng phấn như dì Cố, mà tỉ mỉ đánh giá Đinh Hạ.

Đồng phục trường Hào Anh cũng không quá diêm dúa, áo sơ mi màu xanh lam nhạt phối cùng với quần màu mỡ gà nhạt, áo khoác màu xanh lam đậm có huy hiệu trường trên túi ngực trái, Đinh Lạc không tự giác nheo mắt lại, những thứ màu dịu mát đó mặc trên người Đinh Hạ, làm cho khuôn mặt ửng hồng của con như đang tỏa sáng.

Chiều cao cùng cảm giác cảm dục ẩn nấp trong cơ thể, tạo nên một trận rộn ràng trong tim không hiểu vì sao.

Đồng phục cũng không có gì là không tốt.

Uh... Hần cười tà tà.

Đinh Hạ vừa nhìn thấy cha, tự nhiên khẩn trương không lí do, nhẹ giọng chào: “Cha.”

Gật đầu, đồng phục mùa hè làm cho Đinh Hạ xem ra thoải mái khoan khoái, Đinh Lạc nhìn con từ đầu tới chân một lần rồi lại từ chân tới đầu, vóc người gầy gầy này rõ ràng là di truyền từ mẹ rồi, trên dưới đều đều, vóc dáng không như thanh niên mới lớn cứng cáp khỏe mạnh, nhưng cũng không mềm yếu như con gái, kiên cường cùng nhu hòa hòa quyện lại với nhau tạo nên một loại khí chất đặc biệt như vậy mới là tốt.

Trái tim đập bịch bịch, cũng không biết chuyện gì xảy ra, Đinh Lạc kinh ngạc phát hiện mình hiểu hết rồi, vì sao khi ở ngoài quán bar nhìn thấy mấy em gái xinh tươi hay mặc đồng phục học sinh để dụ dỗ khách.

Chỉ bất quá, phụ nữ có mặc hay là không mặc đồng phục cũng không có quá nhiều tác động đến *** của hần, nhưng thế nào Đinh Hạ lại không giống vậy?

Dùng ánh mắt đánh giá kiểm tra kĩ một lần nữa, Đinh Hạ cũng không phải quá tuấn tú, nhưng mà, cái mũi cao thẳng, đôi môi không dày không mỏng, cái cằm nhọn nhọn, bờ vai thon gầy, thậm chí là động tác xoắn tay vào nhau vì căng thẳng thần kinh kia, một động tác nhỏ tùy tiện nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy đáng yêu.

Có mới nói cũ, vốn là một trong những sở trường của Dĩnh Lạc, “Mĩ nhân ba ngày đã chán.” cho dù đẹp tới đâu quá ba ngày cũng ngán đến tận cổ, cho nên bạn giường của hắn đổi hết người này đến người khác, vĩnh viễn vẫn tìm kiếm phụ nữ xinh đẹp hoặc thiếu niên anh tuấn, chưa bao giờ là đủ cả.

Nhưng tại sao đến con thì như là húc trúng tường đồng vách sắt.

Trên đời này hóa ra đúng là có thứ làm cho bản thân mình nhìn không biết chán, bé con kia từ đầu sợi tóc đến ngón chân hắn đều để vào lòng, nói ví von thế này, hắn khổ luyện Kim Chung Trảo Thiết Bổ sam để thành tuyệt thế cao thủ, Dĩnh Hạ lại là cánh cửa ***g mềm mại mà hắn vĩnh viễn chẳng thể nào luyện tới.

Cánh cửa bị phá, trong lúc bất tri bất giác.

Đáng thương cho bạn học Tiểu Hạ, dưới áp lực nặng nề khi bị chó sói hung ác khiến cho hai chân cậu như bị đóng đinh trên mặt đất, muốn nhúc nhích cũng không được, người khác nói một ngày như một năm, còn cậu trong phòng khách thì đã đến mức một giây như một năm.

Nhìn đủ rồi chứ? Cúi đầu xuống, hàng mi dày cũng sụp theo, đôi mắt tròn xoe cũng không ngừng nhìn vào chân cha, liều mạng dùng mắt bắn ra thần chú: Đừng nhìn nữa, mau rời đi... Mau rời đi... Cha đi mau đi...

Ô ô ô, tại sao cho dù là chỉ 1cm cũng không thấy nhúc nhích?

Trên đời này nếu có bất kì chuyện gì chỉ cần nghĩ thâm thì liền thành sự thật, thì mấy câu chuyện cổ tích chắc cũng chẳng có? Bé thỏ chỉ có thể nhận mệnh chờ chết, dù trì tình trạng bị soi chăm chăm.

Dì Cố không chú ý đến không khí quỷ dị này, cười rạng rỡ nói: “Cậu Dĩnh cậu xem, Tiểu Hạ mặc đồng phục thật là đẹp! Ôi, chính là quần màu sáng quá, không cẩn thận sẽ bắn...”

Dĩnh Lạc cười ghẹo: “Chẳng lẽ tôi không mua được quần áo cho con sao? Mua thêm mấy bộ thay đổi cho thoải mái.”

“Đồng phục mùa hạ và mùa đông mỗi thứ hai bộ là ổn rồi, chờ hè năm sau thành sinh viên đại học, cũng không phải mặc đồng phục nữa.” Dì Cố tốt bụng nhắc nhở, hỏi lại: “Cậu Dĩnh trưa nay ăn cơm ở nhà hay ăn ở ngoài?”

Vấn đề cơm nước nhắc nhở Dĩnh Lạc, nhớ tới phía trước còn có khách ghé thăm, vì vậy nói: “Chuẩn bị thức ăn kiểu Trung Quốc thịnh soạn một chút, có thể có khách ở lại dùng cơm. Còn nữa, Tiểu Hạ bảo bối...”

Bé thỏ bị nêu đích danh liền run lên, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt nguy hiểm của cha.

“Giữ nguyên đồng phục, trước khi cha về không cho phép thay đi.” Dĩnh Lạc chỉ vào con nói.

Dĩnh Lạc sải bước đi ra khỏi nơi ở riêng, đi về nơi tiếp khách của Sơn Si Đường ở phía trước, cho dù là ai thì cũng đều hấy được hôm nay tâm tình của “Ác quỷ Sơn Si Đường” tốt lắm, bước đi đều nở hoa.

Dĩnh Hạ cau mày, yêu cầu này của cha kì cục quá, hoang mang ghê, dì Cố tự cho là hiểu rõ chủ nhà, cười giải thích.

“Ôi, không phải giống như cha mẹ có con vừa đi học sao? Ngày đầu tiên đến trường đều phải chụp hình lưu niệm, thật là, Tiểu Hạ cũng cấp ba rồi mà... Cũng không trách cậu Dĩnh được, sao hai người đến bây giờ mới nhận thức nhau chứ? Đi đi tìm máy chụp hình...”

“Hức, chỉ là muốn chụp hình?” Dĩnh Hạ nghe cái này, thả lỏng người.

Dì Cố nói thêm: “Tóm lại, cậu Dĩnh nói một là một, muốn con đừng thay đồng phục thì đừng thay, nếu không vừa ý làm cho cậu tức giận, Tiểu Hạ con có biết biệt danh “Ác quỷ Sơn Si Đường” của cậu là từ đâu mà có rồi đó.”

Cái này Dĩnh Hạ không muốn sợ cũng không được, chỉ có thể run lập cập đầy bất an chờ ở trong phòng khách, một bên chờ dì Cố nấu cơm, một bên xem TV giết thời gian, chờ cha về.

5. Chương 5

Trong Sơn Si Đường, một người khác tuổi còn trẻ vóc người cao lớn đang chống tay, bộ âu phục màu đen mặc trên người y không có chút nào có vẻ chật chội, cùng cảm giác áp bách không phù hợp với tuổi vậy đây người, vừa nhìn qua liền biết đó là một nhân vật tàn nhẫn.

Sau khi Dĩnh Lạc đi vào, xua tay mời y ngồi, tự mình cũng ngồi xuống.

“Cũng đoán cậu sẽ tới, Nhị thiếu gia.”

Người đó đúng là Cự Vũ Lâu – nhị công tử của bang chủ Thiên Hà Bang Cự Hành Bộ, tuổi y mặc dù nhỏ hơn so với Dĩnh Lạc, nhưng hai người đã biết nhau và có nhiều hợp tác chứa đầy dã tâm, đây cũng là nguyên nhân vì sao Dĩnh Lạc cố gắng hỗ trợ y tranh chức bang chủ Thiên Hà Bang.

“Để cho tôi đợi lâu lắm nha, Dĩnh Lạc, lúc nào thì lại học bộ dáng đàn bà đó vậy, đừng một chuyện tây một chuyện?” Cự Vũ Lâu rất không vui.

“Bị bé thỏ giữ lại.” Dĩnh Lạc tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Ọc, nghe nói anh chẳng những nhận lại đứa con mười bảy tuổi, lại còn đổi tính, ở nhà nuôi thỏ làm thú cưng... Dĩnh Lạc à, tôi đang trong lúc hiểm nguy, vậy mà anh lại đứng ở đây đóng phim gia đình hạnh phúc.”

Dĩnh Lạc cười ha ha: “Miệng lưỡi Trịnh Tử Cẩm thật là to, ngay cả cậu cũng biết tôi nuôi thỏ rồi.”

“Bên cạnh Trịnh Tử Cẩm có người của tôi, nếu như gã nói gì đó với anh tôi, tất cả đều sẽ lọt vào lỗ tai tôi.” Cự Vũ Lâu cười hừ hừ: “Trên đời này không có bức tường nào chắn được gió, tôi thật muốn nhìn cho kĩ, xem có mười Trịnh Tử Cẩm cũng làm được cái gì.”

“Vậy thì cho gã chết.” Dĩnh Lạc nói: “Sắp xếp việc này cũng không hko1, tôi thật ra rất thắc mắc, cậu chậm chậm không xuống tay là vì cái gì? Gã chết đi, thế lực của Đại thiếu gia sẽ trở nên đơn độc, vị trí trong Thiên Hà Bang sẽ rơi vào tay cậu rất nhanh.”

“Nếu để cho anh tôi biết tôi giết gã, sợ là sẽ hận tôi cả đời.” Cự Vũ Lâu nói.

“Tôi vẫn không hiểu rõ lắm, cậu muốn làm bang chủ Thiên Hà Bang, đến tột cùng là bởi vì cậu phải đứng hàng thứ hai quá lâu, cho nên liều mạng muốn lên vị trí thứ nhất...” Dĩnh Lạc cười lạnh: “Hay là có thâm thù đại hận với Đại thiếu gia, cho nên không muốn để cho gã sống thanh thản?”

“Tôi cảm thấy bản thân mình so với anh ta càng thích hợp với vị trí bang chủ Thiên Hà Bang hơn, nếu không phải vì anh ta sinh ra trước tôi 2 năm, tôi ngay cả một tiếng anh Hai còn không muốn kêu.” Mặt Cự Vũ Lâu đầy tàn nhẫn: “Người nào có thể sinh tồn trong thế giới này, tôi muốn làm cho anh ta nhận thức rõ điều này sớm một chút.”

Dĩnh Lạc nhún vai: “Tùy cậu thôi, dù sao tôi giúp cậu làm việc, tương lai cậu phải cho tôi không ít chỗ tốt đó.”

“Tất nhiên, cho dù là tôi, tôi không tình nguyện trở thành kẻ địch của “Ác quỷ Sơn Si Đường.” Nói nhảm xong, Cự Vũ Lâu hỏi: “Gần đây có mấy người cố ý phá địa bàn của anh, rốt cuộc là mượn gan ai vậy?”

“Mọi người đều biết qui củ, các thế lực phân chia tốt lắm, đập lên địa bàn người khác không có gì đáng nói. Tôi phái người bắt mấy đứa gây sự, bọn nó một mực nói rằng là do Bình Dương Bang sai phái, tôi nếu mà tin vô mấy cái này thì chẳng còn mang họ Dĩnh.”

“Sau đó sao?”

“Tôi làm bộ như không dám động vào Bình Dương Bang, thả bọn nó ra, âm thầm cho người theo dõi, kiểu gì cũng sẽ làm cho tôi tóm được đứa nào đứng ở sau.”

“Uh. Tôi cũng biết mấy chuyện đó gần đây tác động tới anh không ít, cũ quên ý chút, làm cho hai bang đều động khí, bọn họ chỉ cần ngồi cũng sẽ hốt được thành quả.”

“Còn cần đợi cậu nhắc nhở sao?” Dĩnh Lạc nhìn đồng hồ một chút, gần trưa rồi, vì vậy hỏi: “Tôi có nói đi Cố chuẩn bị ít thức ăn, ở lại ăn cơm?”

Cư Vũ Lâu uyển chuyển từ chối, nói còn có chuyện khác.

“Rất muốn nhìn con anh một chút, xem thử nó có bộ dáng như cha hay không, mọi người nói hổ phụ sinh hổ tử, có phải không?”

“Con tôi một điểm cũng chẳng giống tôi, cũng chẳng phải loại ăn được cơm xã hội đen, đừng có mà chú ý tới nó.” Đinh Lạc tiến y ra ngoài, nói.

Cư Vũ Lâu đi vào xe của mình, còn ngoảnh đầu lại kinh ngạc: “Anh như thế nào cũng chẳng hề thất vọng dù chỉ một chút? Không phải cùng một loại thì đẩy đi sớm một chút, chuyện chúng ta sau này không thích hợp cho những kẻ nhu nhược có thể sinh tồn, lưu nó lại có khi còn cản chân anh.”

“Tôi tự có chừng mực.”

“... Cái này làm tôi đối với con anh rất hiếu kì nha.” Trước khi đóng cửa xe, Cư Vũ Lâu nói như vậy.

“Tò mò cũng không sao, chính là đừng có nghĩ đến việc cướp thú cưng của tôi đi là được.” Đối với bóng xe hùng dũng rời đi, Đinh Lạc nhỏ giọng.

“Đại ca anh nói gì vậy?”

A Hào vừa đến ngay khi Cư Vũ Lâu rời đi, đứng ở một bên Đinh Lạc, nghe hẩn lẩm bẩm một mình, còn tưởng đại ca đang dặn dò việc gì.

“Không có gì. A Hào, chiều nay tôi ở nhà nghỉ ngơi, không phải chuyện khẩn cấp thì đừng gọi cho tôi, có thể xử lí thì cậu tự mình làm đi.”

“Vâng ạ.” A Hào trả lời, trong lòng rất cao hứng, cái này chứng tỏ cả chiều này gã có thể ở trong bang nghỉ ngơi, không cần đi ra ngoài cũng không cần đi theo sau Đinh Lạc chờ sai phái, chẳng khác gì kiếm được một ngày nghỉ phép.

Đinh Lạc trở về khu nhà riêng, dì Cố vẫn còn bận rộn trong bếp, thân hình nho nhỏ của Đinh Hạ cuộn trên ghế salon, chăm chú xem TV, hình ảnh trên màn hình tinh thể lỏng phản chiếu trên đôi con ngươi đen nhánh của con chuyển động không ngừng.

Có thể là tình tiết quá thú vị, hút lấy toàn bộ sự chú ý của bé con, ngay cả khi cha đứng bên cạnh cũng chưa phát hiện, thẳng đến khi mặt ghế salon dao động nhấp nhô, cậu mới phát hiện có người tới gần.

“A a!” Sợ hãi từ trong tiềm thức ủa ra.

Nhưng mà có người phản xạ nhanh hơn gấp mấy ngàn lần phản xạ thần kinh của cậu chính là phụ thân đại nhân, tay Đinh Lạc chụp tới, ôm lấy eo bé con kéo cả người quay lại trong lòng.

Sâu non bị dính trên mạng nhện thì có bao nhiêu tuyệt vọng? Bây giờ Đinh Hạ chính là như vậy.

“Cha, đừng...”

“Chạy cái gì?” Cha dùng thiên la địa võng vây lên người ai kia hỏi.

Đinh Hạ cúi đầu, người chuyên môn thích ăn hiếp cậu tới rồi, không chạy mới là lạ.

“Cha hỏi con, con phải trả lời.” Đinh Lạc âm trầm hỏi: “Tại sao chạy?”

Còn phải hỏi sao? Bởi vì cha là người xấu xa chứ sao. Đinh Lạc cúi đầu, trong lòng trả lời như vậy.

Đối với sự im lặng của con, Đinh Lạc cũng không tức giận, nhìn con như chim sợ cành cong mà thấy thú vị, chờ đến phát nguyền, cố ý lấy ngón tay nâng cằm Đinh Hạ lên, mạnh mẽ buộc con ngẩng đầu, nhìn kĩ mình.

“Chuyên gia giáo dục không phải ai cũng nói giao tiếp với người thân rất quan trọng sao? Chúng ta là cha con cũng phải tâm sự nhiều, gia tăng tình cảm.”

Có thể cự tuyệt nói chuyện không? Đinh Hạ cong môi muốn nói, lại nói không nên lời, nếu như có thể theo khí thế bùng bùng như trong lòng mà phản bác người khác, cậu cũng sẽ chẳng còn là Đinh Hạ nữa rồi.

Ánh mắt Đinh Lạc di chuyển, tham lam nhìn môi con, đôi cánh môi run rẩy hấp dẫn hẳn, đang định dụ người ta ăn sao, hẳn vừa hay cũng thấy đói rồi, nghĩ muốn cắn lên đôi môi này một cái.

Mặt chậm rãi hướng tới gần, 10cm, 7cm, 5cm,...

Đinh Hạ đại khái cũng đoán được ý đồ của cha, muốn mở miệng cự tuyệt, đáng tiếc, giống như rắn là khắc tinh của ếch cóc, mèo là khắc tinh của chuột, khắc tinh của Đinh Hạ chính là cha, bị ôm lấy cậu đã không còn sức để chống cự, chỉ có thể trơ mắt chờ bị nuốt chửng.

4cm, 3cm, hơi thở nóng ẩm phả lên mặt...

Ngay trước lúc chạm vào nhau, dì Cố chùi chùi tay vào tạp dề, từ cửa nhà bếp gọi: “Cậu Đinh về đúng lúc quá, thức ăn vừa đưa lên bàn...”

Đinh Lạc hừ một tiếng, kịp thời trước khi dì Cố đi vào phòng khách thì tách ra tạo khoảng cách với con, nhưng cái tay ôm lấy eo thì kiểu gì cũng không thả ra, giống như điều hâu quắp gà con.

Ngón tay đang nâng cằm con quay qua néo néo má con, nói: “Ăn cơm.”

Đem con nửa bế nửa tha đến bàn ăn, trên cái bàn lớn hình chữ nhật chỉ có hai người, có vẻ hơi trống trải, để tiếp đón vị khách có thể đến, dì Cố chuẩn bị tạm một bàn bày món mặn một món canh, đối với hai cha con, thì cũng khá thịnh soạn.

Khi ăn cơm, cha rút cuộc cũng đứng đắn một chút, một tay cầm chén một tay cầm đũa, không thừa hơi làm ra động tác dư thừa, nhưng mà tay không rảnh thì không có nghĩa là mắt cũng không chuyển động...

Đinh Hạ yên lặng nhai cơm, ăn không biết đồ ăn có vị gì, len lén giương mắt nhìn, ông trời à, cha tại sao không chịu tập trung ăn cơm, tại sao lại nhìn cậu chăm chăm? Áp lực thật là lớn...

Ăn có một chén cơm mà mồ hôi chảy ròng ròng, cũng không dám mở miệng nói cha thu ánh mắt lại, nhưng thật ra dì Cố nhìn thấy ông chủ ăn không được vài miếng, vội hỏi: “Cậu Đinh, đồ ăn hôm nay không vừa miệng à?”

“Không có.” Đinh Lạc trả lời, nhìn khuôn mặt thanh tú của con, nghĩ đến: làm gì có chuyện không vừa miệng? Rất hợp nữa là, quả thực chính là trời đất dung hòa.

“Cậu thích nhất là thịt kho tàu nhưng lại chưa đụng đũa lấy một miếng... Say rượu sao? Uống miếng canh...” Dì Tẩu hỏi tới.

“Trứng cút nấu tuyết hầm thịt thỏ...”

“Cậu Đinh muốn ăn thịt thỏ à... Ngày mai tôi sẽ nấu...” Tác phong chuyên nghiệp, dì Cố nghiêm túc trả lời.

Thần trí Đinh Lạc rút cuộc cũng quay về. “Tôi nói vậy thôi, không cần làm thỏ hầm.”

Một người trước mắt đã đủ ăn rồi, nhiều quá thì lại ăn không vô.

Uống vài hớp canh cho có lệ, Đinh Lạc rút cuộc cũng không còn nhìn người chòng chọc nữa, đứng dậy nói ăn no rồi, ngay cả trái cây tráng miệng dì Cố bưng tới cũng không dùng, chỉ nhìn con dọn dõ.

“Tiểu Hạ báo bối... Sau khi ăn no rồi, đến phòng làm việc của cha.” Khóe miệng cong cong thành nụ cười lạnh lạnh: “Mặc đồng phục.”

“Tại, tại sao?” Từ trong đáy lòng Đinh Hạ dâng lên dự cảm không tốt.

“Cha con nói chuyện.” Đinh Lạc nói, lập tức quăng lại một cái liếc mắt lạnh khốc, không nói cũng rõ ràng, con ngoan, có dũng khí chạy trốn thì con cứ chờ xem thử đi.

Sau khi ăn xong, Đinh Hạ trong lòng vạn phần không muốn đi lên lầu, muốn không để ý đến mệnh lệnh của cha, làm một đứa trẻ bướng bỉnh, trực tiếp quay đầu bỏ chạy ra khỏi cửa, hoặc là lên lầu khóa trái cửa phòng ngủ một giấc, mặc kệ cha!

Nhưng cậu là Đinh Hạ, từ nhỏ đã không chống lại yêu cầu của người khác, càng huống chi đối phương rất mạnh, mạnh đến làm cho lời nói độc ác ra khỏi miệng cũng làm không được, không thể làm gì khác hơn là dùng phương diện khác để diễn đạt sự bất mãn cùng chống đối của mình.

Ví dụ như, sau khi cơm nước xong thì dùng 20 phút đồng hồ để chải răng hay ví dụ như, làm bộ chân mình nặng ngàn cân, mỗi bước đi lên lầu như là đang trèo qua đỉnh Thái Sơn hay ví dụ như, làm bộ không tìm được phòng làm việc của cha, cho dù tìm được rồi, mỗi bước cũng đi không quá 30cm, chậm chạp bò lên lầu hai.

Càng đi lại càng sợ, sợ cha thỉnh linh mở cửa ra, quát cậu đi vào trong, làm cho áp lực tâm lí lại càng tăng lên, cậu cuối cùng cũng nhìn thấy, trái tim đập mạnh, gõ cửa.

“Vào đi.” Sau bàn làm việc, Dĩnh Lạc dù bận vẫn thông thả nói.

Cánh cửa mở ra chậm chạp, thân hình khiếp sợ lấp ló sau cánh cửa, rụt rè thò nửa cái đầu vào trong.

“Cha...” Tiếng nói so với muỗi kêu còn muốn nhỏ hơn.

Dĩnh Lạc thoải mái ngồi sau bàn làm việc, khuỷu tay chống lên, mười đầu ngón tay đan vào nhau, dùng tư thế thẩm định rồi nắm chắc thắng lợi mà nhìn con.

“Không phải nói đi vào sao? Đóng cửa lại.” Mệnh lệnh trầm thấp, chứa đựng sự không kiên nhẫn bên trong.

Dĩnh Hạ không muốn đi vào, ánh mắt sắc bén của cha chứa tia uy hiếp không cho phép chống đối, cậu không tự chủ được mà đi về phía trước, cánh cửa nặng nề đóng một cái cách ở sau lưng.

Sợ đến mức đó sao? Trong lòng Dĩnh Lạc tung bay.

“Lại gần đây.” Hưởng thụ niềm vui lẫn con qua lại: “Gần một chút.”

Dĩnh Hạ cúi đầu, đi về phía trước được hai bước, thẩm lót sàn hút đi tất cả tiếng bước chân của cậu, mà cha sau khi đưa ra mệnh lệnh cũng không nói gì nữa, cả phòng làm việc lặng ngắt như tờ, áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng ập đến, cơ hồ muốn nuốt chửng cậu.

Dĩnh Lạc chớp mắt nhìn con chằm chằm, trên đời này lại có sinh vật thú vị như vậy sao, vừa vặn lại là con mình, mười bảy tuổi, rất xinh đẹp, đồng phục sáng màu tôn lên khí chất non nớt cùng thanh cao, như băng trên núi tuyết, lạnh lẽo thuần khiết, khiến cho cả đáy lòng khoan khoái.

Như thế nào hoàn toàn không thấy chán, cho dù cơ thể hoàn toàn khác biệt với mình, khí chất cũng rất khác, hóa ra lại là con mình, tạo hóa quả thật rất kì diệu.

Đồ vật nếu quá mức tinh khiết, sẽ làm cho người ta sinh ra kích động muốn trêu ghẹo, dục vọng muốn xâm chiếm lại bằng bằng chuyển động, hóa thành một con chó sói tham lam, nhảy xổ từ trong lòng ra, muốn ăn tươi nuốt sống con.

Chó sói đang đói khát.

“Lại đây.” Cổ họng khô khốc làm cho thanh âm của hắn thêm nguy hiểm

Dĩnh Hạ chần chờ, khẽ ngược đầu, hai ánh mắt âm trầm của cha tiết lộ khát vọng y như của dã thú, cậu muốn xoay người bỏ chạy, nhưng lại bất lực.

Người cha này có thể so với thần, có thể so với ác ma, ức chế cùng nắm giữ toàn bộ sức mạnh của cậu.

Dĩnh Lạc biết Dĩnh Hạ đang sợ hãi, đối với điểm này hắn rất hài lòng, thậm chí thích thú, không hề có ý thay đổi, bất quá, con khi nào mới chịu đi đến bên cạnh mình? Hắn không thể chờ được mà muốn sờ sờ xoa xoa lên bé thổ đáng yêu rồi.

Thành ra, thái độ mềm xuống.

“Đến đây, đến bên cạnh cha, muốn ôm con một cái.”

Dịu dàng đến khó tin.

Từ khi Dĩnh Hạ bắt đầu biết nhớ, rất ít khi nghe thấy ai đó dịu dàng đối với cậu như vậy, ông bà ngoại nghiêm khắc, người thân lạnh nhạt, chỉ có một số người ngoài dùng vẻ mặt ôn hòa với cậu, ví dụ như là thầy giáo trong trường hay là dì Cố, nhưng đa số cũng rất khách sáo.

Động tâm rồi.

“Dạ.” Cậu đáp lời, rất nhẹ nhàng, cẩn thận không phát ra âm thanh quá lớn, sợ lại quấy nhiễu đến cha sói hung ác.

Cho dù đó là con sói nguy hiểm đến thế nào, nếu như có thể đối xử dịu dàng với con thỏ cô độc như cậu, cậu tình nguyện thử, đi đến gần.

Dĩnh Lạc biết con mình lúc nào cũng sợ hãi, khiếp sợ, nhát gan, nhưng mà lại cất giấu một bộ mặt tươi đẹp hoang dã ngấm ngấm, là người duy nhất có thể độc chiếm huyết thống của hắn, đây là đặc quyền trời cao ban cho hắn, đặc quyền làm cha.

Cho nên, ngay ở đây, từng bước một, muốn bé thỏ bắt kịp tốc độ của hắn, dùng một sợi xích trói lẫn nhau lại, không ai có thể tránh, cũng chẳng thể trốn.

Sói săn mồi tuyệt đối có tính kiên nhẫn, bố trí bẫy rập hiểm ác.

Bé con rút cuộc cũng đi đến bên cạnh bàn, cũng không dám nhìn thẳng vào cha, hơi cúi đầu, đoán xem đối phương tiếp theo muốn làm cái gì, nếu lại còn ăn hiếp mình, thì phải làm sao bây giờ? Nếu không phải, hai người biết nói về đề tài gì đây?

Từ quê lên đây, cậu đã thử hình dung hình ảnh của cha đến trăm ngàn lần, chuyện da thịt thân thiết này hoàn toàn vượt rất rất xa dự đoán của cậu, bây giờ cậu cũng không biết nên đối mặt với cha như thế nào.

Nên chán ghét hay là kính sợ? Nên oán hận hay là xuôi theo? Thật là vấn đề quá khó khăn.

Dĩnh Lạc thấy mặt con tái nhợt, cười, vỗ vỗ bấp đùi mình: “Ngồi đây.”

Khuôn mặt trắng bệch liền đỏ bừng, cậu không dám cự tuyệt, cũng không dám nói được, như kẹt dưới vực, đóng đinh tại chỗ.

Dĩnh Lạc đã sớm biết tính cách của con, là loại thuộc về nhóm bị động vô cùng, tinh thần thì rất kiên trì, như con người thì không chịu được khiêu khích, hết thấy đều do kẻ mạnh hơn điều khiển, xuôi theo điều khiển của người khác, nhu nhược như vậy, rất thích hợp trở thành kẻ bị người khác nắm trong tay.

Kéo con vào trong lòng.

“A!” Động tác bất ngờ làm cho Dĩnh Hạ kêu lên một tiếng.

Dĩnh Lạc để cho cái mũi nhỏ của con ngồi trên đùi mình, da thịt mềm mềm, thoải mái nói không nên lời, Dĩnh Hạ lại có chút choáng váng mặt mày, vội vàng ôm lấy cha, tư thế thân mật như vậy làm cho cậu căng cứng, tay không biết phải để vào đâu, cho dù trước đó đã được thông báo là cha muốn ôm mình, thật là đang bị ôm, cậu vẫn thấy khấn trương.

Nhiệt độ cơ thể tăng cao cùng trống ngực đập loạn xạ, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, cuối cùng cậu chỉ có thể ngồi đoan chính, hai tay đặt lên trên đầu gối.

Dĩnh Lạc thu toàn bộ phản ứng thú vị của con vào trong mắt.

“Tiểu Hạ bảo bối...” Hai tay vòng lên eo con, thân mật đặt cằm lên vai con, dùng phương pháp cực kì thân mật khẽ gọi.

“Dạ...” Trong nháy mắt Dĩnh Hạ chỉ biết mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

“Để cha dạy con mặc đồng phục.”

Về nghiêm trang giả vờ của Dĩnh Hạ lập tức bị phá sạch, khấn trương hắn lên, cúi đầu kiểm tra toàn thân, nút áo cài đều đúng, vạt áo bỏ vào trong quần nghiêm chỉnh, nhìn xuống dưới quần, đôi giày dì Cổ giúp mang vào cũng cột dây rất chính tề, đôi giày cũng màu trắng trùng với màu đồng phục...

Mặc đồng phục đúng qui cách mà, cũng đâu có chỗ nào không ổn, cậu khó hiểu nhìn cha.

“Ở đây.” Dĩnh Lạc chạm chạm vào hột nút nơi cổ áo cậu: “Lúc cha còn là học sinh, ba hột nút trên cùng không có cài lại.”

“Đó là...”

Dĩnh Hạ muốn nói, chỉ có lưu manh trong trường mới làm như vậy, nói là để cho mát, chi bằng nói thẳng bọn họ cổ khí phanh ngực cho người ta xem, lấy lời bàn tán xôn xao mà tự sướng, còn những học sinh khác đều nghiêm túc mặc đồng phục, cậu cũng là một trong những người đó, không muốn làm cho người khác chú ý dù chỉ một chút.

Ngón tay của cha đã cởi bỏ hạt nút đầu tiên trên áo con.

“Con không...” Con không muốn, Dĩnh Hạ muốn cản lại bàn tay của cha.

“Muốn.” Cho dù tay bị chụp lại, Dĩnh Hạ vẫn dễ dàng cởi bỏ hạt nút thứ hai.

Dĩnh Hạ thấy phía trước tấn công phòng thủ gì đều bất lợi, quyết định đưa tay che lại hạt nút thứ ba, giữ chặt lấy phần áo còn lại.

Dĩnh Hạ nhìn động tác chụp quần áo của con sao mà đáng yêu cực kì, cũng không kiên trì xuống dưới, đem cổ áo của Dĩnh Hạ kéo ra hai bên, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, trái cổ trên cần cổ mảnh dẻ hơi chuyển động, còn có xương quai xanh gồ gề, đầu nhũ nhỏ cứng cứng núp bên trong, làm cho người ta suy nghĩ miên man.

Nếu dùng sức xé cái áo này, có thể càng gia tăng kích thích phía sau không? Dĩnh Hạ rất nghiêm túc tính toán.

“Như vậy không tốt...” Có người kháng nghị nhỏ: “Đi học mà quần áo không chỉnh tề... Sẽ... Bị kỉ luật...”

“Như vậy là tốt nhất, đi học không có tương lai, dứt khoát nghỉ đi, cha sẽ nuôi con.”

Tâm nguyện lớn nhất của Dĩnh Hạ từ nhỏ đến giờ là học thật tốt, sau khi tốt nghiệp đại học thì tìm một công việc ổn định, tự mình nuôi mình.

“Không...” ngập ngừng trả lời.

Khi cậu nói chuyện, trái cổ không nhìn rõ kia sẽ hơi chuyển động, hấp dẫn ánh mắt của cha nhìn qua chằm chằm, không nhìn được mà há miệng cắn xuống, làm cho lời cự tuyệt của Dĩnh Hạ không có cách nào nói thành câu, bị tắt lại giữa không trung.

Đầu lưỡi liếm láp qua lại, bé con không chịu đựng được việc này, hành vi khiêu tình mang theo lực sát thương cực lớn, tràn ra tiếng rên rỉ ngây thơ pha lẫn thẹn thùng.

“Uhm... Không...”

Dĩnh Hạ cố ý hút mạnh trái cổ một cái, cố ý để lại một dấu ấn đỏ hồng.

“... Ngứa lắm...” Dĩnh Hạ cố gắng ngửa người ra sau, muốn trốn khỏi sự phá phách bừa bãi của cha.

Dĩnh Hạ làm sao có thể cho con trốn? Ôm chặt con, áp sát lại con, miệng cắn mạnh xuống, một tay lạng lẽ đi xuống eo con, dùng sức bưng thắt lưng, tiếp theo là khuy quần, dây kéo...

Đồng phục của con vốn là cha già này dùng tiền mua mà, bây giờ giúp người mặc cởi ra, có một loại vui thú rất khó nói, trong lúc Dĩnh Hạ đang cố gắng chống đỡ cảm giác ngứa ngáy ở cổ, ý loạn tình mê, dưới chân chợt mát lạnh, quần cũng đã bị kéo xuống đến bắp chân.

“A!” Kinh hô, thần trí cũng quay lại: “Đừng, cha!”

Tay bối rối giữ chặt vạt áo, che đi chỗ tư mật bên dưới, hai chân khép chặt, giống như xử nữ thủ tiết.

Nhưng lại không biết, bộ dạng này càng làm cho tâm tình Dĩnh Hạ ngứa ngáy khó nhịn.

“Để cho cha yêu con nhiều nào.” Lời nói mềm mại, nhưng một nụ cười lại len lén hiện ra.

Nghe được chữ “yêu” này, Dĩnh Hạ liền run rẩy, cảm giác đau đớn tê dại ngứa ngáy khi bị xâm chiếm lại ủa về trong trí nhớ, đó là loại mê loạn không thể nào cảm thụ được, cơ thể trức trặc của cậu vẫn không có cách nào khống chế loại khoái cảm này, bởi vậy mà sợ hãi.

Tay như thế nào cũng không chịu thả ra.

“Tiểu Hạ thơm quá...” Lầm bầm nhỏ nhỏ, người đàn ông cũng ý loạn tình mê.

“Đâu có, làm gì có...” Bối rối phủ nhận.

Bé thổ không biết, cơ thể bởi vì run rẩy sợ hãi mà đổ ra một lớp mồ hôi thơm mát, cực kì kích thích sắc dục của đàn ông, làm cho Dĩnh Lạc càng thêm mê muội, say mê liếm mút cổ cùng xương quai xanh của con, như là xác nhận con mới có bao nhiêu ngon ngọt.

Xuống chút nữa, cố gắng triển khai cướp đoạt, trên thân hình trắng mềm xuất hiện hàng loạt ngọn lửa hồng, như là hoa hồng hé nụ, từng lớp từng lớp vây quanh cơ thể, trở thành lãnh địa của riêng người đàn ông này.

Xâm đoạt, chiếm giữ, giam cầm tất cả những gì trong đó, mới có thể thỏa mãn được ý ham muốn độc chiếm của hắn.

“Cha...”

Muốn cha dừng lại, mềm mại kêu kên kên như lại giống như là cổ vũ tiếp tục an ủi.

“Rất thơm, rất ngọt...” Người đàn ông dùng đầu lưỡi liếm đi mồ hôi của con, hỗn hợp nước miếng để lại sau đó thấm ướt đầu nhũ hồng nhạt lộ ra ngoài vật áo.

Đầu vú nhỏ nhỏ, nguyên bản không hiện lên rõ ràng, dưới sự trêu đùa từng chút từng chút cứng lại.

Tại sao ngay cả nơi này cũng khiến người ta muốn ăn? Dĩnh Lạc không cách nào không chế bản thân, ra sức liếm mút, như là chỉ có như vậy mới có thể lấp đầy hứng thú của hắn.

Trước khi chạm vào Dĩnh Hạ, hắn chưa bao giờ đói khát đến như vậy.

“Ồ uhm... Dừng cần...”

Dĩnh Hạ cảm giác được bản thân đang chịu tội hình, nơi trên ngực bị ngậm vào trong miệng, khiến cho cậu xấu hổ vô cùng, dưới tấn công của cha, giống như có trăm ngàn con kiến bò ra chui vào trong người, vừa tê vừa ngứa, sau đó tập trung về phía dục vọng, thiêu đốt.

“Dừng mà... Con thật sự không...”

Lửa cháy hừng hực, làm cho nhiệt độ cơ thể cậu tăng cao, miệng khô lưỡi khát, vượt quá khả năng chịu đựng của cậu, muốn mở miệng cầu xin.

“Cha...”

Dĩnh Lạc nghe con yếu kêu lên như vậy, bên trong tiếng khóc mang theo mệnh thái nói không nên lời, hắn chưa từng nghe ai có thể kêu lên ngọt ngào như vậy, tiếng “Cha” này chỉ thuộc về mình, người khác cũng đừng mong có được.

Bé con kia vốn là tâm can của mình, “Ác quỷ Sơn Si Đường” nghĩ như vậy.

Ngẩng đầu, bỏ đầu nhũ bị chà đạp đến sưng đỏ, cố ý muốn kéo ra nơi con mình đang chặn lại.

“Ngoan, để cho cha xem nơi đáng yêu của Tiểu Hạ bảo bối một chút nào.”

Dĩnh Hạ nhắm mắt dùng sức lắc đầu, tập trung sức lực toàn thân bảo vệ nơi đó, nơi đó làm sao mà đáng yêu chứ? Một chút cũng không đáng yêu.

Cánh tay chưa từng tập luyện không đánh lại được kẻ luyện tập hàng năm trời, Dĩnh Lạc dễ dàng kéo tay con ra, nơi che đậy cũng phô ra hết, bộ vị nhỏ nhỏ mềm mại rũ xuống, đúng thật là rất đáng yêu.

“Dừng nhìn, cha...” Bé con da mặt mỏng nghiêng đầu, hai mắt không chịu mở ra, run rẩy cầu xin: “... Dừng nhìn...”

Dĩnh Lạc cười tà tà: “Được, không nhìn.”

Nhưng lại đem bàn tay thô ráp phủ lên, dịu dàng an ủi, chạm lên bộ vị giữa hai chân con, tận lực gia tăng cọ xát, chỉ trong một lát, ngọc hành cứng lại, từng chút từng chút ngẩng đầu dậy.

Bé con run rẩy càng dữ dội, muốn không để ý đến cha đang động tay động chân, nhưng phần khích từ hạ thể dâng lên càng lúc càng rõ ràng, cậu có ý định khắc chế dục vọng, không để cho cha thực hiện được,

nhưng mà cơ thể lại không thể khống chế, dưới thúc giục của khoái cảm, cả người cậu nóng lên, bộ vị lại càng nóng, mở rộng chân với cha đầy hi vọng.

Đừng... Nếu thêm nữa, không tốt...

Ai đến cứu cậu? Bàn tay ngăn cản tay cha bắt tri bắt giác trở thành nắm lại, móng tay cắt tĩa gọn gàng cũng cắn sâu vào tay cha, sắp chết đuối trong biển dục cậu chỉ cảm biết nắm lấy cha, nương vào đó mà chống lại từng cơn sóng cuộn cuộn.

“Để chịu không?” Đùa giỡn hỏi: “Tiểu Hạ có thể bầu chặt hơn.”

Cảm giác đau đớn này đối với Đinh Lạc căn bản chỉ là chuyện nhỏ, thấy khóe mắt con ứa lệ, làn da trắng ngần, như là bữa cơm ngon lành được dọn ra, hại hắn nuốt nước miếng ừng ực, hận không thể nuốt chửng cả con người này vào trong bụng, hai người cùng tan vào nhau.

Động tác trên tay cũng không ngừng lại, hắn còn dùng miệng cắn cắn cầm con.

“Tiểu Hạ à, hôn cha đi...” Cắn lên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của con, Đinh Lạc nói.

Cả người Đinh Hạ đỏ hồng lan lên tận mặt, giống như đang bị nướng trong lò, ngay cả khói cũng bốc ra.

“Không...” Hai mắt vẫn xấu hổ quẩn bách nhắm lại như trước, cậu mới không cần hôn cha, có những việc đánh chết cậu cũng không có khả năng chủ động thực hiện.

Sớm đoán được con sẽ có phản ứng, cũng không ngang ngược nữa, cởi đi giày của con, cái quần cũng bị cởi ra, trên thân hình con trẻ chỉ còn lại áo sơ mi nhạt màu, từ eo trở xuống đều phô bày ra trơn vẹn, đôi vú trắng được giữ lại, như là nữ diễn viên AV của Nhật hay mặc đồng phục thủy thủy, ở trong trường học khiêu khích thầy giáo háo sắc.

Sự gợi cảm của con còn vượt xa những cô gái đã qua huấn luyện, hoặc là, trong mắt cha, Tiểu Hạ so với các cô đó còn ngậy thơ, sự hấp dẫn tự nhiên toát ra mới là thứ muốn diễn cũng chẳng thể diễn được, chỉ có thể dùng từ cực phẩm tuyệt thế để hình dung về con của mình.

“Tiểu Hạ nhà mình... Thật khiến người thương...” Hắn cười.

Đinh Hạ càng ra sức lắc đầu, cha rốt cuộc là thương cậu, hay là muốn khinh miệt cậu, cậu căn bản chẳng thể hiểu được.

Dưới mông đột nhiên lạnh lẽo, thì ra là cha đặt cậu ngồi lên bàn làm việc, khi cánh mông trần chạm vào mặt bàn lạnh lạnh, khiến cho cậu run rẩy, rốt cuộc mở mắt, muốn biết cha định làm cái gì.

Chống lại đôi mắt bị lửa dục thiêu đốt, nguy hiểm như vậy, như là muốn ngay lập tức ăn sạch cậu, cậu sợ hãi nhắm mắt lại, học cách đả điều đối phó với nguy hiểm, vùi đầu vào trong lòng, mang theo suy nghĩ không nhìn thấy thì cũng chẳng còn hiểm nguy gì nữa.

Đây đúng thật là một bộ dạng đáng yêu thành thật khác của bạn học Tiểu Hạ mà.

Đinh Lạc biết suy nghĩ trong lòng con, liền dùng đến giọng nói hấp dẫn.

“Dang chân ra, để cho cha nhìn thấy con rõ hơn.”

“Có thể, có thể không cần không?” Cậu làm sao có thể không biết xấu hổ mà dang rộng hai chân trước mặt người khác chứ.

“Không nghe lời, cha sẽ xử phạt.”

Cha chẳng phải vẫn đang xử phạt cậu sao, cho dù có nghe lời hay không thì có gì khác nhau chứ? Đinh Hạ lấm bầm lấm bầm.

Thình lình, nhiệt độ ảm áp vây lấy bộ vị của cậu, linh hoạt giống như độc xà liếm mút xung quanh bộ vị của cậu gây ra một trận ướt át cùng ấm nóng, cảm thụ tuyệt vời chưa từng có dâng tràn khắp cả người, cậu cứng đờ, cũng ức chế không được, rên lên thành tiếng.

Cha hóa ra đang giúp cậu khoái giao.

“A... A uhm... Đừng... Đừng mà...” Khóc òa.

Đầu lưỡi Đinh Lạc như một con rắn, chính là một con mãng xà mang theo cuồng vọng xâm chiếm, không ngừng vuốt ve qua lại ngọc hành cùng linh khẩu của con, tê dại cùng yếu mềm dung hợp thành tư vị tuyệt hảo, từng bước từng bước xâm chiếm lí trí cùng khả năng tự hồi của Đinh Hạ.

Nóng quá, nóng quá, cậu như là sắp tan ra trong miệng cha.

Nửa thân trên bủn rủn, miễn cưỡng dùng khuỷu tay chống lên mặt bàn, hình ảnh giữa hai chân làm cho cậu xấu hổ đến trợn mắt, khoái cảm mãnh liệt dâng lên, cậu bất tri bất giác dùng chân kẹp chặt đầu của cha, có chút không muốn để cha rời đi.

Đầu của cha giữa hai chân mạnh mẽ hút cắn, vừa bá đạo lại vừa mạnh mẽ, cho dù động tác chỉ là dùng để lấy lòng, cũng bao hàm ý nghĩa nắm giữ mọi thứ trong tay.

Trống ngực Đinh Hạ đập điên cuồng, trong óc cuồng loạn, cậu như một con cá bị vớt lên khỏi nước, há miệng muốn hít một ngụm không khí, mà bộ vị lại hoàn toàn rơi vào trong bàn tay thô ráp, cậu hoàn toàn bị cha nắm trong tay.

“Cha... Con không chịu được...” Túm lấy tóc cha, khóc cầu xin.

Đinh Lạc càng thêm dùng sức hút liếm, không hề làm cho có lệ, muốn cho Đinh Hạ sung sướng như là được lên thiên đường, toàn tâm toàn ý nhập vào trong việc làm tình này.

“Thật sự, thật sự không nhịn được mà... Cầu xin cha... Đừng mà... Không được...”

Tuy nói là khóc cầu, nhưng lại càng giống như là một loại hấp dẫn, Đinh Hạ không nhận ra được, tùy là nói “Không cần, không được.” giờ phút này lại mang theo một loại keo dính ngọt ngào, đủ để chó “Ác quỷ Sơn Si Đường gân cốt cũng nóng lên.

Đinh Lạc thật sự là yêu chết đứa con này rồi, trêu ghẹo như thế nào cũng thấy không đủ, vì vậy tiếp tục gỡ trừ, ngọc hành nho nhỏ mềm mềm tiếp tục ngẩng đầu cứng rắn, cũng cương lên bất mãn trong miệng hần, làm cho hần thả sức khiêu khích.

“Ô ô, không được... Thật sự không được...”

Nghe con vừa kéo vừa khóc, mềm mại ngọt ngào, liền khiến cho ruột gan hần ngứa ngáy, bấp bệ thon thon kẹp chặt lấy hai bên tóc mai hần, tóc bị căng ra đau đớn, làm cho hần chơi đùa đến phát nghiện.

Há miệng, đem bộ vị của con nhả ra, lộ ra nơi tư mật, bí huyết lúc này như là một nụ hoa hé mở, ửng hồng xinh đẹp dụ hoặc còn trùng háo sắc đến gần.

Ngay lập tức, đầu lưỡi trượt qua ngọc hành xuống dưới, liếm lên nếp uốn trên cúc hoa, điều này làm cho Đinh Hạ thoáng chói căng cứng lên.

“A, chỗ đó sao có thể có thể...” Cơ thể thật vất vả mới thả lỏng được lại căng lên: “Đừng liếm...”

Càng cầu xin, Đinh Lạc càng cố ý trêu đùa, đầu lưỡi rê vòng vòng xung quanh nhụy hoa động chạm đến dây thần kinh, khiến cho Đinh Hạ muốn trốn cũng không dám trốn, cuối cùng cũng khóc không thành tiếng, lại phát hiện lưỡi cha còn tiến vào bên trong, dọa cậu đến ngất người, nhúc nhích động đậy gì đều không dám.

Ồ đó là sao có thể? Nơi đó bản như vậy... Không, không, đừng mà, nhưng mà... Thật sự rất thoái mái...

Phần eo có chút đông đờ, tiếng rên rỉ như có như không.

Đinh Lạc chuyển tâm hưởng thụ phản ứng vừa xấu hổ vừa chìm đắm của con, đáng yêu, thật sự rất đáng yêu, hần vốn đang định dừng lại, để cho cái miệng hồng hồng xinh xinh của con phục vụ phân thân mình một chút, chỉ bất quá phân thân của hần đã cương cứng đau rất đến trình độ vượt qua dự tính, không chờ được nữa.

Lại cố ý trêu ghẹo con.

“Tiểu Hạ rất thích cha làm vậy?”

“Uhm... Không phải, không có thích...”

“Bé con nói dối, cha phải trừng phạt.”

Dĩnh Lạc liền đứng dậy, ngay cả cởi quần ra cũng lười, chỉ cởi bỏ thắt lưng đem thứ cứng ngắc kia xâm nhập vào trong người con, bí huyết bị xâm nhập, nương theo tiếng rên rỉ phát ra bằng giọng muốn, bên trong tiếng rên chỉ mang theo một phần đau đớn, chính phần còn lại là mị âm tràn ngập.

“A a...”

“Bé con không ngoan, trước để cha làm vài cái.”

“... Cái gì?” Dĩnh Hạ trước là che chắn, sau là òa khóc: “Nhẹ một chút, cha... Đau lắm...”

Dĩnh Lạc mãnh liệt xỏ xuyên mười mấy cái, làm cho phân thân dưới mật huyết ướt giải tỏa bớt đói khát, nhìn xuống con đang nằm trên bàn làm việc nhũn ra như bùn bị hấn chà đạp.

“Ai, nói không thích nói bị đau, lại ngậm rất là chặt...” Vừa đâm mạnh, cơ hồ làm cho ngực con cũng nảy lên khỏi bàn.

“Không có...”

“Còn nói dối nữa, cái miệng không ngoan.”

Kéo trở lại, kéo con về phía cạnh bàn, cúi xuống thân hình mềm mại, cắn mút lên cái miệng nhỏ nhắn của con như là đang xử phạt, cắn đến khi sưng mọng mới thôi, hạ thân, còn thịt ngang ngực không hề lưu tình, mỗi một lần xỏ xuyên vào đều đâm sâu vào trong, con bởi vì ức chế không được mà run lấy bầy, bần tỉnh, văng lên cả áo đồng phục, cùng với áo sơ mi của cha.

“... Bẩn...”

Đồng phục của Dĩnh Hạ vừa mới mặc vào chưa được bao lâu thì đã bị dơ, lại sợ cha sẽ vì áo bị dính dịch thể mà tức giận, cậu ủy khuất mím môi, vội vàng lau đi dấu vết kia, một bên len lén nhìn cha.

Khuôn mặt anh tuấn của cha cười tà mị, đoán được nguyên nhân bối rối của con.

“Chùi cái gì? Đổi lại bộ đồ mới là được rồi.”

Dĩnh Lạc không có gì ngoài nhiều tiền, có mấy bộ quần áo thì đáng gì?

Dĩnh Hạ thu tay lại, hai lỗ tai cũng ửng hồng, cúp mắt xuống né tránh, phụ thân đại nhân lại tiếp tục hung ác ra vào, cảm xúc hậu phóng thích làm cho ý thức của cậu rất nhanh bị cha điều khiển vào trong lúc hoan ái, khi chìm khi nổi.

Về phần Dĩnh Lạc, hấn cũng không dừng lại được, nghĩ muốn cứ như thế mà nhồi xống, đem toàn bộ tinh lực toàn thân trút vào cơ thể con, chuyện gì cũng chẳng cần suy nghĩ đến nữa.

Mồ hôi đổ xuống đầm đìa cùng ánh nắng xế chiều và dục vọng chảy tràn trong phòng làm việc, trên mặt bàn làm việc rộng mênh mông, thiếu niên bị người đàn ông ôm vào trong lòng, bán hôn mê, bị lấn qua lấn lại từ thiên đường xuống địa ngục vài lần.

“Có thể được chưa... Cha...”

Dĩnh Hạ áp mặt lên vai cha, hồi yếu ớt, y phục hai người sớm bị mồ hôi dính bết, Dĩnh Hạ chặt vật không chịu được, nửa thân dưới cũng dính nhớp nháp, tất cả đều là dấu vết làm tình kịch liệt lưu lại.

“Mệt à?” Dĩnh Lạc hỏi Dĩnh Hạ.

Chỉ là mệt thôi sao, căn bản là hơi thở mong manh luôn rồi, đáng tiếc Dĩnh Hạ không còn tinh thần để giải quyết.

Bàn tay của Dĩnh Lạc luồn vào trong áo con, vuốt ve lưng con, cảm giác vô cùng mềm mại, xem ra cũng đã đến giờ ăn cơm rồi, lúc trưa hấn ăn không bao nhiêu, sau khi vận động mạnh, cảm thấy rất đói bụng.

“Thay đồ rồi xuống ăn cơm.”

“...Không đói bụng...”

Dĩnh Lạc nhìn thấy mí mắt con thiếu điều mở cũng không ra, hỏi lại: “Muốn ngủ?”

“Muốn...”

“Muốn ngủ cũng có thể, có chuyện con muốn cũng không làm được, cha không thả con đi ngủ dễ dàng vậy đâu.” Dĩnh Lạc am hiểu sâu sắc phương pháp uy hiếp cùng bức cung, trong lúc tinh thần người khác suy yếu nhất, thần trí sẽ mơ hồ, lúc này nhất định sẽ lấy được thứ mình cần.

Dĩnh Hạ mơ mơ hồ hồ, cha đang định làm khó cậu cái gì? Lại nhẹ giọng trả lời.

“Dạ...”

“Không được phép khóa cửa.”

Mệnh lệnh kì quái làm cho Dĩnh Hạ miễn cưỡng mở mắt ra. “Cha?”

“Vào trong phòng con của mình còn phải gõ cửa, cái này còn ra thể thống gì? Say này, chỉ cần con ở trong nhà, cửa cũng không được khóa, nghe chưa?”

Dĩnh Hạ hốt hoảng, hai mắt lúc này hoàn toàn tỉnh táo: “Nhưng mà...”

“Bên ngoài có mấy chục đệ tử thay phiên nhau canh gác, không ai có thể tùy tiện xông vào, con còn đề phòng ai? Đề phòng cha già của con? Giọng điệu lãnh lệ rồi.

Dĩnh Hạ rất muốn trả lời đúng vậy, cậu đúng là đề phòng cha, ăn trộm có đến cậu lại chẳng có gì phải lo, bản thân chẳng có tài sản gì đáng để trộm. Lờ ra đến khóe môi rồi phải nuốt ngược trở lại, nếu không cẩn thận ngộ ngược với cha, bản thân cái môn của mình lại bị đau cho coi.

Dĩnh Lạc nhìn vẻ mặt của con thì liền biết con nghĩ tới cái gì, hừ một tiếng, vòng tay trở lại nắm lấy mặt con, hung tợn: “Nói, sau này không khóa cửa.”

“... ông óa ứa ứa... (Không khóa cửa nữa)...” Khuôn mặt mồm mím bị ngón tay rắn rỏi siết chặt, nước mắt thiếu điều ứa ra, nhưng dưới *** uy của cha, chẳng thể làm gì ngoài nói ra bốn chữ đó.

“Ngoan lắm, cha nhất định sẽ thương yêu cưng chiều con.” Vuốt vuốt đầu con, êm ái nói.

Trong lúc Dĩnh Hạ ngủ say, Dĩnh Lạc tắm qua, đi đến Sơn Si Đường ở phía trước giải quyết mấy chuyện lật vật. A Hào đưa đến một hộp nhỏ tinh tế, nói là Cư Vũ Lâu cho người đưa đến, nói là tặng quà cho Tiểu Hạ nhân lúc nhập học.

Mở ra xem, là một cái đồng hồ nam kim cương, căn cứ vào nhãn hiệu và mức độ tinh xảo, thứ này tuyệt đối không ít tiền.

“Nhị thiếu gia thật có lòng.” Lời tuy nói như vậy, Dĩnh Lạc lại hoàn toàn không cho là đúng, con là của hắn, như thế nào lại đến phiên người khác tặng quà đi học?

Lập tức gọi điện thoại chuyển lời cảm ơn, Cư Vũ Lâu ở đầu bên kia cũng chỉ cười nhẹ, mặc khác nói ra chuyện khiến cho Dĩnh Lạc lo lắng.

“Tôi phong phanh nghe được ở trên kia nói, bên đội hình sự đang nhắm vào chuyện người phụ trách công trình Lăng Huấn họ Ngô gì gì đó bị bắn súng cảnh cáo trên xe, đã lập chuyên án điều tra rồi, toàn bộ các hướng điều tra đều nhắm vào anh, cẩn thận chút.”

“Oh.” Trả lời hết sức thờ ơ, kì thật trong lòng cũng tối xuống.

Sau đó A Hào lại nói: “Tên họ Ngô kia chẳng dám nói, đại ca, có phải có người nơi khác cho người cảnh cáo?”

“Nhị thiếu gia muốn tôi cẩn thận, cái này chứng tỏ chúng ta đang bị theo dõi, làm việc phải chú ý chút. Cảnh sát chú ý tới đây nhanh như vậy, sợ có cao nhân chỉ điểm, ngày mai tôi cũng thăm dò qua các mối quan hệ một chút, xem kẻ chủ mưu ở phía sau thật sự là ai, quyết không để cho nó sống yên lành.”

Đêm đó, Dĩnh Lạc lên lầu lay tỉnh con, ép xuống nhà ăn khuya, đưa cho con cái đồng hồ kia.

“Có thể không đeo không?” Mặt Dĩnh Hạ như gặp nạn tới nơi, học sinh mười bảy tuổi đeo đồng hồ hàng hiệu, quá mức rêu rao rồi.

“Cấp trên của cha đưa, nếu lỡ ngày nào đó cậu ta thấy con không đẹp, cậu ta thấy mất mặt, cha cũng khó giải thích.” Uy hiếp nói: “Đeo vào.”

Dĩnh Hạ cũng có chút kinh nghi, cha của cậu là lưu manh đến không phải sợ hãi cái gì rồi, mới có thể ngang ngược kiêu ngạo như vậy, không ngờ cũng vẫn phải kiêng kỵ người nào đó.

Cuối cùng là đeo đồng hồ, lại bị ép ăn nhiều quá chừng, mới được thả lại lên lầu, mà cha có thể là do hồi chiều phát tiết đủ rồi, cũng không làm khó cậu nữa, một mình quay lại Sơn Si Đường xử lý công việc, Dĩnh Hạ thừa dịp tinh thần tốt đẹp, vội vàng chuẩn bị lại cặp sách, ngày mai, cậu sẽ chuyển đến trường mới rồi.

Sau đó, chỉ cần kiên nhẫn thêm một năm, cậu sẽ nghĩ biện pháp thi vào trường đại học ở chỗ khác, rời khỏi nơi này càng xa càng tốt.

6. Chương 6

Dĩnh Hạ đi học là do Thành Chi trong Sơn Si Đường lái xe đưa đi, do đi bằng cửa sau, không đi qua cửa chính của Sơn Si Đường, thứ nhất là bởi vì nơi cha con họ Dĩnh sống gần với cửa sau của khu nhà hơn, thứ hai, phần tử xuất hiện ở phía trước rất phức tạp, Dĩnh Hạ không hi vọng con bị soi quá rõ.

Thành Chi tuổi còn trẻ, khoảng trên dưới 25, không mang theo mùi xã hội đen âm tàn mà ngược lại có mùi quân nhân, mở cánh cửa xe cao cấp đón cậu chủ nhỏ, người không rõ nội tình còn tưởng rằng Dĩnh Hạ là học sinh con nhà quyền thế nào đó.

Dĩnh Hạ mặc dù không thích, nhưng mà từ phản nghịch đến nhu thuận đều thử rồi, cha nếu yêu cầu phải có người đi cùng, cậu cũng liền im lặng tiếp nhận, đáng mừng là Thành Chi cũng không nói nhiều, động tác đâu ra đó, ở chung cũng dễ dàng hơn rất nhiều, còn có thể cùng gã đi vào hiệu sách trong thành phố mua sách tham khảo, xét về mặt nào đó, giống như là cha phái tới một con chó to bảo hộ mình.

Cuộc sống ở nhà mới cũng thích nghi rất nhanh, có di Cố quan tâm cuộc sống hàng ngày của cậu, so với ở nhà ông bà ngoại lúc trước chỉ cần phạm một lỗi nhỏ liền bị phạt thì cuộc sống ở đây tốt hơn nhiều lắm, nơi này, ngoại trừ cha vô chừng làm phiền, thật ra so với thiên đường cũng không khác nhiều cho lắm.

Sau đó, cha đạo này rất bận rộn, về đến nhà cũng đã gần sáng, ngủ dậy thì Dĩnh Hạ đã đi học, hai người hình như gần hai tuần chưa có gặp nhau, thậm chí ngay cả nói cũng không thể nói được một câu, cái này ngược lại làm cho cậu có chút mất mát.

Mất mát vì cái gì, cậu cũng không biết.

Chung qui là hi vọng có người thương mình, yêu mình, nếu như không phải cha cứ theo bản năng dục vọng, mà cứ ầm ập, gần gũi thân thiết phát ra từ nội tâm, như là cha mẹ thật sự

Cậu rất cô độc, cũng không biết có thể sẽ phải sống cô độc cả đời hay không.

Tâm tình thương xuân tiếc thu kéo dài cũng không được bao lâu, bởi vì có phiền toái khác tìm tới cậu.

Trung học Hào Anh là trường công lập, bối cảnh của học sinh chênh lệch nhau rất nhiều, có người đến từ gia đình giàu có, cũng có người mang theo hoàn cảnh không quá đơn thuần, sau khi Dĩnh Hạ chuyển vào, bạn bè trên dưới duy trì kiểu khách sáo ban đầu, không có vấn đề gì lớn, bất quá, gần đây cậu phát hiện có mất học sinh bất lương thường ở khu nhà khác trong trường theo dõi cậu.

Lớp trưởng cũng chú ý tới tình huống này, kéo cậu đến một bên nói nhỏ: “Mấy người học năm hai kia cũng không quá sạch sẽ, hình như là trong bang phái nào đó, trong trường học còn lén lút bán đĩa CD cấm, còn lừa học sinh hút ma túy... Bạn cẩn thận một chút.”

“Uh, tôi sẽ cẩn thận.”

Trường học trước kia của Dĩnh Hạ cũng có học sinh cá biệt, sẽ tìm đến những học sinh gia cảnh không tồi mà trần lột tiền bạc, tài sản này nọ, rồi còn đe dọa không được tiết lộ, trường học cũng chẳng muốn xử lí, làm cho những học sinh ác ôn này càng nhiều hơn, cũng chẳng ai có thể quản lí.

Nhà ông bà ngoại của cậu sa sút chẳng giàu có gì, cho nên cũng không có ở trong danh sách bị đe dọa, nhưng mà bây giờ, đồng phục của cậu được thiết kế riêng, mặc đồ hàng hiệu, đi về có xe đưa rước, bề ngoài lại có vẻ nhu nhược nhất gan, bị soi chăm chăm cũng là lẽ thường.

“Đừng đi một mình, cố gắng ở chung với những bạn khác, tan học thì phải về nhà ngay lập tức, đừng đi chơi lung tung, bây giờ là thời điểm quan trọng chúng ta cần tập trung học, có thể không cần dính vào rắc rối thì đừng dính.”

Lớp trưởng thấy Dĩnh Hạ bộ dạng cậu âm khờ đại ngoan ngoãn, chắc là đến từ gia đình giàu có, chính là không biết bộ mặt thật của cuộc sống không biết cách tự bảo vệ bản thân, cho nên tốt bụng nhắc nhở, không ngờ được rằng người bạn học mới đến này có cha là dân “trên đường”.

Dĩnh Hạ cũng không muốn đem chuyện này nói với cha, nếu như dính vào, chuyện cậu là con của xã hội đen sẽ bị phơi bày ra ánh sáng, như vậy cậu trong trường nhất định sẽ bị chỉ chỉ trỏ trỏ, đến lúc đó, ngay cả lớp trưởng thân thiện cũng sẽ ngại mà tránh xa cậu.

Từ trong tận đáy lòng cậu đối với ba chữ “Xã hội đen” vốn có chút kháng cự lại.

Dĩnh Lạc gần đây bận rộn công việc trong bang, từ sáng đến 12 giờ khuya mới về được tới nhà, đi ngang qua cửa phòng Dĩnh Hạ mới phát hiện, hai người đã mấy tuần chưa gặp nhau.

Suy nghĩ đầu tiên chính là như vậy có thể bị ghen không, mặc kệ con ngày mai có phải đi học không, chính là muốn đi vào sờ sờ xoa xoa cho vui vẻ cái đã.

Vừa định mở cửa, liền nổi giận: “Lại khóa cửa rồi?”

Không phải đã nói là không cho phép khóa cửa? Bởi vì mệt mỏi, cơn điên của hắn giờ đã có thể so sánh với núi lửa phun trào, lầm bầm vài câu sau khi định mở cửa, vừa mới giơ chân lên, nhưng lại không cách nào đá xuống được, nghĩ đến lá gan nhỏ xíu của con, nhất định sẽ bị dọa đến kinh hoàng, làm cho cha già này không nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, không nghe lời thì nên trừng phạt, cũng giống như hắn quản lí một rừng người ngòm, thưởng phạt nếu không phân minh, làm sao có thể khiến cho người tâm phục khẩu phục? Cho dù là con mình thì cũng giống như vậy.

Cầm lấy điện thoại, gọi A Hào qua đây ngay lập tức.

A Hào mấy hôm nay đi theo đại ca giải quyết công việc bề bộn, mệt đến dính xuống gối liền ngủ ngay, nhưng mà đại ca vừa gọi điện thoại đến thúc dục, cũng không dám oán hận, quần áo mới thay được một nửa liền mặc lại rồi chạy tới.

“A Hào, mở ổ khóa này ra cho tôi.” Chỉ vào cửa phòng Dĩnh Hạ.

“Muốn nói chuyện với thiếu gia, gõ cửa gọi người là được mà, cần gì phải phá cửa? Đây là nhà đại ca, cũng phải có chìa khóa sơ cua chứ?” A Hào khó hiểu hỏi.

“Chìa khóa sơ cua dì Cố giữ, tôi không muốn kêu bà ấy.”

Xã hội đen thì liền có thể ngược đãi thủ hạ có khả năng phá khóa sao? A Hào oán giận trong lòng.

Móc ra cái chìa khóa vạn năng, đó là một dây chìa khóa nhăm vào những cái ổ khóa khác nhau, kể có thể không cần dùng dây thép hoặc tua vít phá hư ổ khóa, ổ khóa nhà đơn giản hắn chỉ cầm 10 giây là có thể mở ra.

Dĩnh Lạc vung tay, A Hào quay về phòng ở khu nhà phía trước ngủ tiếp.

Căn phòng tối bởi vì cửa phòng bị mở ra mà lọt vào một lượng ánh sáng từ bóng đèn hành lang, vô tư rọi lên khuôn mặt ai kia đang ngủ say.

Người trên giường đang ở trong mộng đẹp, hơi thở mong manh làm cho cả căn phòng cũng trở nên ngọt ngào, hẳn là hình ảnh vốn rất ấm áp, lại bị nụ cười âm tàn của người đứng tựa cửa phá hư không còn cái gì.

Thật to gan nha, Tiểu Hạ bảo bối, giả bộ ngoan ngoãn, nhưng lại luôn tìm cơ hội ngỗ nghịch, đêm nay nếu cha không cất lực sử dụng quyền rắn dạy, sau này chẳng phải là bị con trèo lên đầu lên cổ sao? Dĩnh Lạc nghĩ nghĩ nhe răng ra cười rồi đóng cửa phòng lại, căn phòng rơi vào bóng tối trở lại.

Mở ngọn đèn đầu giường, ánh sáng từ ngọn đèn làm Dĩnh Hạ lóa mắt, một phần là bởi vì đã ngủ sâu, mí mắt cậu chỉ giật giật một chút, xoay người ra sau tiếp tục ngủ, không phát hiện sói cha đã im lặng ngồi xuống bên cạnh.

Dĩnh Lạc xóc cái chăn mỏng lên, ai kia đang nằm đó, Dĩnh Lạc nhìn con từ đầu tới chân, rồi lại từ chân tới đầu, làm người nhìn thấy an ổn, nhất thời trong lòng cảm thấy trù mến, hóa ra cảm thấy nếu quá nhiều giấc ngủ của con thì sẽ phạm phải tội nghiệt tày đình.

May mà cảm giác tội ác chỉ kéo dài được một giây thì liền tan thành mây khói, hẳn bắt đầu tự hỏi, làm sao để có thể sử dụng quyền làm cha một cách danh chính ngôn thuận và có hiệu quả nhất.

Những người làm cha thường dạy dỗ bé con của mình như thế nào? Nhớ lại khi còn nhỏ, hẳn ở nhà vốn là ông trời con, ngang ngạnh bướng bỉnh, ông già không quản lí được hẳn, mà hàng xóm nếu có gan nổi giận, hình như đều là...

Cười gian.

Ngồi trên giường, trực tiếp bế con lên đùi, kéo quần ngủ xuống.

Dĩnh Hạ đang ngủ rất thoải mái, nằm mơ thấy mình đang đứng trên một chiến thuyền, ánh mặt trời ngoài biển khơi ấm áp, gió ***g lồng, ánh sáng rực rỡ, ánh sáng chói lóa làm cho hai mắt cậu gần như không thể mở ra được, đột nhiên một con sóng đánh tới, cả thuyền dao động, cậu bị tung lên giữa không trung rồi rơi xuống trở lại, tiếp theo là rơi vào trong lòng đại dương, nhưng lại không bị ướt, tò mò nhìn quanh, trời ạ, hóa ra cậu lại rơi vào trong miệng cá mập.

Cá mập lại còn nói: “Bé con đem lời của cha nói như là gió thoảng qua tai nên phải đánh vào mông.”

Cá mập há miệng, hàm răng nhọn hoắt nhắm vào mông cậu mà cắn, cơn đau nhức lập tức dâng lên.

“A!” Hét to.

Cả người Dĩnh Hạ nhảy dựng lên, nhưng lại bị áp chế xuống ngay lập tức, cảm giác bỏng rát đau đớn kéo cậu bình tĩnh khỏi giấc mơ, mới phát hiện quần ngủ của mình bị kéo xuống tới đầu gối, cả người đang nằm trên đùi cha.

Trong lúc tỉnh tỉnh mơ mơ, cá mập biến thành cha từ lúc nào vậy?

“Chuyện đã đồng ý với cha lại không thực hiện, nếu không cảnh cáo cho đúng, sau này trong nhà còn có qui củ gì nữa?”

Dĩnh Lạc lại dùng sức, chát chát hai cái vang lên, cánh mông Dĩnh Hạ vị đánh trúng hai cái, vừa nóng vừa đau, liền ứa nước mắt ngay lập tức.

“Cha...” Vẫn không rõ tình trạng hiện tại cho lắm.

Dĩnh Lạc xuống tay rất nặng, mấy lần đánh xuống liên tiếp, tiếng động vang lên rõ mồn một, chát chát rất chi là dễ nghe, nhưng chỉ khổ cho Dĩnh Hạ thôi, mấy cái đầu tiên còn có thể chịu được, nhưng mà cái mông càng lúc càng đau, da thịt cũng nóng lên, sưng vù, mỗi một lần đánh xuống lại như trầm trọng thêm, ngay cả người cũng nóng rực theo.

“Đau quá, đau quá...” Dĩnh Hạ òa khóc.

“Không nghe lời, không để cha vào trong mắt, sau này có phải liên phản nghịch trốn nhà bỏ đi?” Mỗi một lời khiển trách lại đánh xuống một cái.

“Không... oa oa, sẽ không...”

“Nói không khóa cửa, để cho cha lúc nào cũng có thể quan tâm con, con lại hết lần này đến lần khác ăn gan hùm, uống mật gấu, thích đối nghịch, muốn làm tổn thương trái tim cha sao?”

Nói xong lời cuối cùng, hận rồi, liền hướng cánh móng đỏ rực nhéo một cái, đợi nghe tiếng con mình kêu rên,

mới cảm thấy mỹ mãn rồi lại vỗ xuống mắt cái, trong lúc nhất thời cũng đã quên ý định ban đầu là muốn cảnh cáo con.

Trời sinh cánh móng con vừa mềm vừa tròn, lúc tay đánh lên có cảm giác vô cùng tốt, hại hắn đánh tới ghen, dừng không được.

Dĩnh Hạ đau muốn chết, túm chặt khăn trải giường, khóc đến nước mắt nước mũi ròng ròng, hơi quay đầu lại, dùng đôi mắt hồng hồng cầu xin: “Đừng... Đừng đánh vào móng nữa...”

Tiếng khóc nức nở lọt vào trong tai, Dĩnh Lạc lặng đi một chút, nhìn con khóc đáng thương quá, cho dù không muốn dừng tay, trong đầu lại trở nên ôn nhu, hình như tiếng khóc của Dĩnh Hạ giống như một cây kim, lặng lẽ đâm vào đáy lòng hắn.

Chính là như vậy tự nhiên nảy sinh thương tiếc, hắn đánh không được nữa, bị tơ lòng bó buộc tay hắn.

Sinh vật gọi là “Con” làm cho người ta yêu chiều thương tiếc, trong lòng Dĩnh Lạc cũng đau, có chút hối hận vì đã đánh con mạnh tay như vậy, nhưng muốn hắn thừa nhận đã làm sai thì tuyệt không có khả năng đâu.

Dĩnh Hạ vẫn còn thút thít hít hít mũi, vẻ mặt tủi thân không hiểu gì cả.

“Con không dám nữa... Cha...”

“Không cho phép có thêm lần nào nữa.” Dem người ôm vào trong lòng, khăn khăn nói.

Hắn đây là thuần túy của bản năng tự bảo vệ, Dĩnh Hạ mềm nhũn ôm lấy cổ cha, nói chân thành: “Sẽ không mà...”

Sự yếu ớt như vậy thỏa mãn tâm tính muốn nắm giữ mọi thứ trong tay của cha.

“Cha hình như quá cưng chiều con rồi.”

Đúng vậy, quá cưng chiều rồi, cưng chiều đến không nỡ làm chuyện xấu với con, chỉ có thương yêu.

Về lo lắng của hắn tiêu tan, người trong lòng mềm mại ấm áp, mới lúc này bị đánh, làm cho cả người đều đỏ ửng, gương mặt cũng hồng hồng, khoe mắt cũng hồng hồng, thật sự rất tươi đẹp, gọi cảm thuần khiết đến cực hạn.

Dĩnh Lạc bắt đầu hưng phấn, *** mãnh liệt ập đến làm cho ngay cả hắn cũng không thể ngờ tới là sẽ đến mức như vậy, rõ ràng rất mệt, muốn ngủ sớm một chút, nhưng mà tình hình bây giờ, nếu không nã vài phát súng, đêm nay khẳng định sẽ trần trọc khó ngủ.

“Tiểu Hạ bảo bối...”

Dĩnh Hạ còn đang khóc, cơn đau từng đợt từ móng truyền lên làm cho cậu không phát hiện, hai mắt cha đang lóe lên sự nguy hiểm.

Dĩnh Lạc một khi đã lên cơn động tình thì cái gì cũng bất chấp, hắn rất nhanh cởi quần ra, còn thít thò to cương cứng, nhảy bổ vào trong cơ thể nóng rực của con.

Về phần Dĩnh Hạ, cảm giác toàn thân của cậu đều tập trung vào cơn đau trên cánh móng, khi thứ thô to kia nhét vào lại không cảm thấy đau đớn, nhưng mà bị động tác mạnh của cha làm cho cả người run rẩy không ngừng, rồi lại bị cha ra vào liên tục mà phong bế hết mọi suy nghĩ.

Dĩnh Lạc giống như là muốn bù lại hai tuần trôi qua, cho nên tận tình xâm phạm con, sử dụng khí lực toàn thân.

“Không được... Cha...” Dĩnh Hạ biết cha mỗi khi kích tình, không mất vài tiếng sẽ không bỏ qua cho cậu: “Ngày mai con còn phải đi học...”

“Ngày mai xin phép nghỉ.” Không hề nghĩ ngợi, Dĩnh Lạc nói.

Đi học so với cha quan trọng hơn sao? Dĩnh Lạc ghen đến trái tim cũng muốn moi ra, đã vậy thì không cần nhẫn nại nữa, kiểu gì cũng phải làm cho con ngày mai chẳng thể đến trường.

Buổi sáng dì Cố theo thói quen sẽ đến gõ cửa, gọi Dĩnh Hạ rời giường, hôm nay gõ vài cái, không nghe người sau cánh cửa trả lời, bà lo lắng bồn chồn, sau khi gõ mười mấy cái, nhỏ giọng kêu người, cánh cửa rốt cuộc mở ra.

“A, cậu Dĩnh!” Không nghĩ tới người mở cửa không phải là Dĩnh Hạ, mà là ông chủ.

Dĩnh Lạc chỉ tùy tiện mặc một cái quần dài, dây kéo chỉ kéo một nửa, quần lót bên trong cũng không có mặt, tóc tai bờm xờm cùng đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm, hơn nữa vóc dáng như vận động viên, hiện tra chính là một loại gợi cảm đặc biệt của đàn ông đã trưởng thành, dì Cố nếu không phải đã lớn tuổi, nhất định trái tim sẽ chạy loạn như nai con.

“Để cho Tiểu Hạ ngủ nhiều chút, đừng làm ồn nó.” Dĩnh Lạc giao lại, trong lời nói còn nhừa nhựa khi mới ngủ dậy.

Dì Cố lui đi. Bà đương nhiên biết cha con này làm cái gì trên giường, nhưng mà chỉ là phỏng đoán, có lẽ Dĩnh Hạ không phải là con ruột của Dĩnh Lạc, làm gì có cha con nào bề ngoài khác biệt đến như vậy? Dĩnh Lạc hẳn là nhận con nuôi cho nên để cho Dĩnh Hạ nhập hộ khẩu, cũng chính là biến tướng của việc kết hôn.

Nhìn Dĩnh Lạc thương yêu Dĩnh Hạ như vậy, hẳn là thật tâm thích đứa bé này, dì Cố ở đây làm quản gia đã lâu, ông chủ bởi vì tâm tình biến đổi mà làm ra một vài động tác ảo cũng không thể gạt được bà.

Bất quá, dì Cố cảm thấy Dĩnh Hạ rất đáng thương, lúc trước Dĩnh Lạc đưa người về nhà làm loạn, sau đó đều là bà thu dọn, năng lực của ông chủ kinh người đến bao nhiêu bà biết rất rõ, bây giờ chỉ có một người chịu đựng, hi vọng đứa bé Dĩnh Hạ này có thể ở bên cạnh được.

Dĩnh Lạc quay vào trong phòng đóng cửa lại, rồi lại nằm xuống bên cạnh Dĩnh Hạ. Dĩnh Hạ bị hấn lấn qua lấn lại không biết là đang ngủ hay ngất xỉu nữa, đôi mắt lúc này thâm đen, chần mèn bị đá qua một bên, dưới chân dính nhớp nháp, cánh móng vừa sưng vừa đỏ, chỉ có nằm sấp ngủ mới không bị đụng tới chỗ đau.

Dùng mười hai vạn phần công lực nhẫn nại, kể làm cha mới có thể khắc chế bản thân không xoa xoa bóp bóp lên cánh móng tròn tròn, hay là xỏ xuyên vào trong lúc người kia ngủ mà mặt mũi lúc trắng lúc hồng.

Ánh mắt di chuyển đến lãnh địa thuộc về hắn, nhưng mà một khi đã chú ý đến một chỗ bất thương, lập tức làm cho hắn nhũn mảy, tối hôm qua tranh tối tranh sáng, hắn hóa ra quên mất, cho tới bây giờ mới phát hiện trên người con có chỗ không bình thường.

Có cần đánh thức con dậy hỏi cho rõ ràng? Thấy Dĩnh Hạ vẫn ngủ say, hắn nghĩ chờ con dậy rồi sẽ hỏi sau.

Cho nên, để cho bảo bối tiếp tục ngủ đi.

Dĩnh Hạ sống rất có qui luật, cho dù là bởi vì đêm hôm qua bị làm rất thảm, nhưng khoảng mười giờ cũng đã tỉnh lại, nhìn đồng hồ báo thức, đã quá giờ đi học rồi, cậu luôn luôn tuân thủ bốn phận nên cho dù rất mệt vẫn vùng vẫy muốn ngồi dậy.

Cánh tay Dĩnh Lạc còn vòng trên ngực cậu, ép cậu đến khó thở, lại sợ cha sau khi tỉnh lại sẽ lấy lý do này nọ, cậu chẳng thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng cầm cánh tay, từng chút từng chút dịch chuyển.

Sao không nhúc nhích, thật sự là rất nặng, nghẹn một hơi, dùng hay tay cố gắng đẩy ra, khuôn mặt cũng đỏ bừng, cơ thể của cha không có miếng mỡ thừa, rất săn chắc rắn rỏi, cậu mất chín trâu hai hổ mới có thể kéo được cánh tay đặt lên đầu mình, hít hít thở thở.

Từ lúc cậu bắt đầu, Dĩnh Lạc cũng đã sớm tỉnh dậy, phát giác ý đồ của con, nhưng lại bởi vì bộ dáng thú vị, cũng không lên tiếng, nhìn bé thở mồ hôi mồ kê đầm đìa khắp người, sau đó —

“Muốn làm cái gì?” Lạnh lùng hỏi.

Làm cho bé con kia giật mình thiếu điều giây trước thì còn sống giây tiếp theo đã lăn quay ra chết, phản ứng ngay lập tức bằng cách chụp cái chăn bên cạnh trùm kín đầu, nhúc nhích cũng chẳng dám giả bộ ngủ.

Dĩnh Lạc kéo cái chăn ném xuống đấy, nhéo lên đầu gối chân trái con, hỏi.

“Cái này là sao?”

Nheo xuống một cái hơi mạnh, Dĩnh Hạ hít hà một hơi, kêu lên đau đớn.

“Nói.” Ép buộc.

“Giờ học thể dục... Không cần thận... Bị té...” Sau khi nói xong, Dĩnh Hạ cũng không dám hé mắt nhìn cha.

Dĩnh Lạc thả đầu gối Dĩnh Hạ ra, ở đó bị rách một miếng da, vốn chỉ cần sát trùng đơn giản, bất quá tối hôm qua cha trong lúc giao hoan không biết không chế, lại làm ra vài vết thương mới, cũng thật làm giảm khả năng chịu đựng của Dĩnh Hạ.

“Tại sao không nói?”

Dĩnh Lạc tức giận, nếu sớm biết trên người con có thương tích, hẳn sẽ tránh không đụng đến vết thương của con.

Dĩnh Hạ tủi thân nghĩ thầm: Tối hôm qua cha cho con có cơ hội nói sao?

Áp suất thấp trên giường quay vòng vòng, Dĩnh Hạ mặc dù biết hai mắt cha đang trừng trừng, vẫn giả bộ làm như không có chuyện gì, yên lặng chống lại cơ thể đau nhức bò xuống giường.

“Đi đâu?” Dĩnh Lạc hỏi.

“Dạ đi tắm... Đi học...”

“Người đã như vậy có thể đi học sao?”

“Dạ...”

Dĩnh Hạ là người có nguyên tắc, không có thói quen bỏ học, ở trường so với bên cạnh cha vẫn dễ chịu hơn, phương pháp của cha nói chung làm cho bé thổ nhát gan cảm thấy áp lực rất lớn.

Rất nhanh tắm qua nước nóng, xóa bỏ tất cả dấu vết ***, trong phòng tắm ra cha đã rời đi, Dĩnh Hạ hít một hơi, lưng theo cặp đi xuống lầu, ăn vài miếng đồ ăn sáng dìu dặt để sẵn cho cậu, mà Thành Chi cũng đã khởi động xe chờ sẵn ngoài cửa.

Trường đang trong giờ học nên rất yên tĩnh, phần lớn học sinh cùng giáo viên đang trong phòng học, những viên chức khác thì vội vàng làm chuyện khác, những cây cỏ thụ cùng cỏ bụi trong trường, không bị không khí ồn ào quấy nhiễu, Dĩnh Hạ không tự giác mà nhẹ bước chân qua cửa lớn, đầu óc vẫn còn suy nghĩ, phải giả bộ dùng lý do gì đây.

Tất nhiên là không thể nói chính là cha hại cậu đi học trễ, nhưng mà, Dĩnh Hạ không biết nói dối đối với mấy chuyện gạt người này lại không có thuần thục, không thể làm gì khác hơn là vất hết óc nghĩ: Ngủ quên, đau bụng, đi học gặp tai nạn, lấy lý do nào để cho thầy giáo tin đây?

Phòng học năm ba tập trung ở khu nhà cuối cùng, cậu vừa đi vừa nghĩ, khi đi qua cầu thang của năm hai, bị người gọi giật lại.

“Hày, anh bạn, bây giờ mới đi học à?”

Bầu không khí an tĩnh thình lình phát lên âm thanh, thật sự là có thể hù cho người ta giật bắn cả người, Dĩnh Hạ cũng không ngoại lệ, kinh hồn chưa bình tĩnh được trở lại nhìn về phía người nói chuyện, trong lòng lập tức kêu khổ, hóa ra sẽ phải đụng trúng ba học sinh lưu manh, đầu gối của cậu lúc này lại đau mơ hồ.

Ngày hôm qua lúc học thể dục, cậu cùng người phụ trách trực nhật đi trả lại cầu lông và bóng ném, từ phòng thể dục đi ra, bạn học muốn chạy lên căn tin mua nước uống, Dĩnh Hạ liền tự mình quay lại phòng học, trên đường thoáng thấy mấy người học sinh lưu manh nhẩn về hướng cậu, bối rối bỏ chạy, trên đường bị vấp rễ cây nên bị té, may mà chạy được, nhưng đầu gối cũng bị thương.

Hôm nay lại không có may mắn như hôm qua, bị bọn họ chụp cổ rồi, muốn chạy cũng chạy không được, liền bị hai người trong đó túm lấy, kéo về phòng nhạc đang còn trống.

Phòng nhạc được thiết kế cách âm, bên ngoài cửa cũng chẳng sợ Dĩnh Hạ kêu gào, ba người lúi cúi ẩn xuống dưới ghế, vây quanh không cho đứng dậy.

“Làm, làm cái gì?” Cậu sợ hãi hỏi.

Học sinh nam cầm đầu to béo có biệt danh là Hùng ca, giọng nói ồm ồm: “Anh trai, bọn em gần đây không có tiền lên mạng, mượn chút tiền đi?”

“Tôi, trên người tôi chỉ có một trăm đồng...”

Dĩnh Hạ chính là nói thật, mặc dù cha cho rất nhiều tiền tiêu vặt, nhưng mà cậu chỉ có thói quen đem theo một trăm đồng theo người, để phòng ngừa sách vở bút viết hết mực này nọ thì có thể lên căn tin mua bổ sung.

“Anh trai ngày nào cũng có xe đưa rước đi học, trong nhà rất có tiền, trên người tại sao chỉ có một trăm đồng? Coi bọn tao là đồ ngu hả?”

“Không có...” Để lấy niềm tin của bọn đó, Dĩnh Hạ thật sự kéo ví ra, đem toàn bộ tiền rút ra, nếu như một trăm đồng này có thể đuổi ba vị ôn thần đi, cậu cũng xem như là gặp may.

Tên vừa đen vừa ốm bên trái tên A Hầu cướp lấy một trăm đồng, nói: “Định gạt người à? Bọn mình lúc soát người nó cùng cặp sách đi!”

Tên mặt đầy mụn lập tức cướp lấy cặp Dĩnh Hạ, đem toàn bộ đồ dùng bên trong trút ra ngoài, sách vở bút viết rơi tán loạn, hấn dùng chân thô lỗ đá qua lật lại, A Hầu thì lục soát túi của Dĩnh Hạ, chỉ tìm được một cái khăn tay.

Dĩnh Hạ nhìn sách dưới chân bị đạp dơ, thiếu điều muốn khóc: “Tôi thật sự... Không có tiền...”

Hùng Ca rất không nhịn được mà dùng sức xô cậu, lạch cạch, Dĩnh Hạ bị mất trọng tâm mà té xuống, lưng đập vào cạnh bàn, đau thấu trời, chật vật muốn ngồi dậy, ánh sáng trên cổ tay lóe lên trong mắt ba tên kia.

“Trên tay thằng nhóc chính là đồng hồ hiệu nha? Lấy đi bán cũng có thể được không ít tiền.” A Hầu chỉ vào tay Dĩnh Hạ.

Hùng ca a một tiếng, đi về phía trước khom người định giật cái đồng hồ đó xuống, Dĩnh Hạ bất chấp cơ thể đau đớn, cản lại, cậu không phải yêu thích cái đồng hồ này, nhưng lại lo lắng thứ này nếu bị người khác cướp đi, rất khó giải thích cho lọt với cha, lại càng không muốn tầy cha bởi vì vậy mà bị cấp trên trách tội, cho nên vô luận thế nào, cậu cũng phải giữ cái đồng hồ này.

Mấy tên học sinh còn đồ không nghĩ đến Dĩnh Hạ đột nhiên lại quật cường như thế, Hùng ca giật vài cái cũng rơi vào chống cự, nóng giận, một quyền đâm thẳng vào đầu, đầu óc Dĩnh Hạ quay mòng mòng, bị nắm đầm kia tống ngã qua một bên, mơ mơ màng màng cảm thấy đồng hồ trên tay bị tháo đi.

“Có can đảm tố cáo với bất kì ai, tao sẽ tìm xã hội đen xử mày!” Ba tên trước khi đi còn không quên đe dọa.

Lại là xã hội đen sao... Dĩnh Hạ hôn mê bất tỉnh.

7. Chương 7

Khi Dĩnh Lạc nhận được điện thoại của dì Cổ là lúc đang ở ngoài xử lý mấy sự vụ nóng bỏng tay, một quán bar của hắn đang kinh doanh bị một phóng viên nặc danh đưa lên báo nói có buôn bán ma túy, quản lí bar đã bị cảnh sát triệu tập để phối hợp điều tra.

Hắn là ông chủ phía sau cánh gà, mặc dù không cần ra mặt, nhưng vẫn bị làm cho bức bối khó chịu.

Đến tận cùng là bởi vì cạnh tranh ác liệt giữa các quán bar, khiến cho đối thủ tố giác công kích lẫn nhau, hay là nguyên nhân khác, chưa ai biết. Theo hắn biết, cục trưởng mới nhận chức gần đây vốn là người còn hừng hực lửa khí thế, nóng lòng muốn hoàn thành một vụ án lớn để lập công với cấp trên, hơn nữa muốn

lập uy dân mặt giới xã hội đen, nếu có người muốn nhân cơ hội này mượn tay hấn ta giết người, thì không thể không đề phòng.

Dĩnh Lạc sẽ không bị mấy chuyện cón con đó hù dọa, bất quá, lúc này đang là lúc rối ren, phải co lại một chút mới có thể đảm bảo bình an, hấn cũng sẽ không ngu đến mức để cho người khác tóm trúng điểm yếu, trở thành tay sai của những kẻ xưng là chính đạo rồi tự lấy đá ném vào chân mình.

Họp chưa được đầy mười lăm phút, đang nghe hội trưởng báo cáo gần đây liên tiếp bị cảnh sát điều tra tập kích, chuyện buôn bán của mấy câu lạc bộ đêm cũng sắp nguy tới nơi, điện thoại di động lại vang lên, vừa nhìn số gọi tới liền cau mày.

Số gọi đến chính là số trong nhà, người dùng số này để gọi cũng chỉ có dì Cố, bà bình thường cũng không bao giờ gây ra chuyện ồn ào, trừ khi trong nhà xảy ra chuyện lớn phải xin ý kiến gia chủ, hoặc là chuyện mà mấy người trong Sơn Si Đường ở nhà trước không cách nào xử lý được.

“Alo?” Không nhận được mà bắt máy.

Dì Cố ở đầu bên kia điện thoại tóm tắt lại chút chuyện, sắc mặt Dĩnh Lạc càng lúc càng quái dị, gân xanh hai bên thái dương đập thình thịch, trong mắt tóe lửa, huyết sắc tanh nồng phủ đầy mặt, dung mạo tuấn mã trong nháy mắt đã trở nên vượn vẹo, ác độc xấu xí, giống như là ác quỷ đến từ địa ngục.

Hội trưởng ở một bên đang bị răn đe cùng thuộc hạ tất cả đều thức thời lùi ra sau ba bước, lúc này tuyệt đối chớ có chọc đến Dĩnh Lạc, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả đi, bởi vì ác quỷ hiện thân rồi.

Không sai, đây là “Ác quỷ Sơn Si Đường.”

Trong giới đều biết Dĩnh Lạc biến sắc mặt vốn có ý nghĩa như thế nào, hấn thường ngày mặc dù lạnh lẽo uy nghiêm, nhưng nhiều lắm là làm cho người ta kính sợ, nhưng khi hấn thật sự tức giận, cả người đều tỏa ra sự hung tàn, tâm tính tà ác hiện ra ngay trên mặt, ngay cả bang chủ Thiên Hà bang cũng không dám trêu vào.

“Tôi sẽ xử lý.” Cuối cùng, ác quỷ nhe răng phun ra bốn chữ này, tắt điện thoại.

A Hào đi theo bên cạnh Dĩnh Lạc đã lâu, biết trong nhà xảy ra chuyện, nhưng mà, có chuyện đại sự nào khiến cho anh em trong Sơn Si Đường không cách nào xử lý, hơn nữa làm cho Đại ca tự nhiên tức giận chứ? Tự hỏi xong, Dĩnh Lạc đã đi ra ngoài rồi, A Hào vội vàng đi theo.

Thuộc hạ đi cùng vốn đang ngồi bên ngoài chờ lệnh, không ngờ đến Đại ca nhanh như vậy đã đi ra, lại còn lộ ra bộ mặt của ác quỷ, tất cả đều dè dặt sợ hãi, vội vàng mở cửa xe mời Dĩnh Lạc vào trong, A Hào ngồi vào ghế phụ, cho xe chạy đi.

Để tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc là lọt vào phục kích, Dĩnh Lạc khi ra ngoài luôn luôn có ba chiếc xe, hộ vệ trong nhà hấn là ngàn người chọn một, ngay cả tài xế lái xe cũng được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, trong trường hợp đối mặt với rượt đuổi hay là đấu súng, cũng có thể đưa ra phản ứng thích hợp nhanh chóng nhất, nhiệm vụ lớn nhất là phải bảo vệ an toàn tính mạng cho Đại ca.

“Trở về Sơn Si Đường?” Thần Dịch lái xe hỏi.

A Hào không biết, vội vàng quay đầu lại nhìn Đại ca nhà mình.

“Hào Anh.” Dĩnh Lạc nói.

Nhắm mắt điều chỉnh tâm tình, hấn muốn đi đến trường của con, lấy trạng thái như là quỷ điên lúc này mà nói, vừa bước vào cổng trường sẽ khiến cho bảo vệ gọi điện thoại nhờ cảnh sát đến can thiệp.

Hấn còn chưa tới mức thịnh nộ mà đánh mất lý trí.

Cho dù Thần Dịch chạy đã gần tới nội thành, đến bên ngoài trường Hào Anh. Sau khi Dĩnh Lạc xuống xe, để cho những người khác ở bên ngoài chờ, chỉ mang theo A Hào đi vào.

Ở phòng bảo vệ bên ngoài, bảo vệ thấy trang phục cùng khí thế không tầm thường của Dĩnh Lạc cùng A Hào, vội vàng ra ngăn lại hỏi lý do đến.

“Phòng y tế ở chỗ nào” Dĩnh Lạc lạnh lùng hỏi.

Bảo vệ trước đó đã được thông báo, có học sinh bị thương, đang phải nằm trong phòng y tế, người lớn ở nhà đang đến, lại không nghĩ rằng người này lại còn trẻ như vậy, chắc là anh của học sinh rồi? Chỉ là hai người này bề ngoài mặc dù đang hoảng, như là tổng giám đốc cùng trợ lý trong công ty lớn, nhưng mà sát khí trên mặt cùng trong mắt rất nặng, như là muốn chém người.

Ngay lúc bảo vệ còn đang ngốc lảng, A Hào hung ác hỏi tới: “Đừng để cho chúng tôi hỏi đến lần thứ ba, phòng y tế ở đâu?!”

Bảo vệ vội vàng lấy lại tinh thần, đỏ mồ hôi lạnh, lại xác nhận một chút: “Phụ huynh học sinh Đinh Hạ?”

Đinh Lạc hừ một tiếng thay cho câu trả lời.

“Xin đợi một chút, cô giáo Tạ của học sinh Đinh có dặn, nếu ngài Đinh có đến thì báo, cô ấy sẽ đưa mọi người đến xem tình trạng của học sinh Đinh.”

“Tình huống nghiêm trọng?” Đinh Lạc hỏi.

“Không chắc chắn lắm, không thấy gọi xe cấp cứu đưa đến bệnh viện, hẳn là không có việc gì.” Bảo vệ nói xong cũng lập tức đi vào gọi điện thoại nội bộ.

Đáy lòng Đinh Lạc rối loạn, hẳn chưa từng vì ai mà cảm thấy lo lắng, giờ phút này lại còn phải nói chuyện không đầu, điều này làm cho hắn kích động, căn bản không muốn kiên nhẫn chờ giáo viên Tạ gì đó, liền nhắm hướng vườn trường mà đi vào, một cô giáo mặc y phục sẫm màu cũng vội vàng đi đến.

“Ngài Đinh?” Cô giáo kinh ngạc xác nhận lại một lần nữa, người đàn ông trước mặt này rất nam tính khí khái, rồi lại có chút mùi tà khí cùng lắm chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi? Làm cha của học sinh cấp ba thì có vẻ như còn quá trẻ rồi.

“Tôi muốn gặp con tôi.” Không nhịn được mà nói.

“Tôi là giáo viên của học sinh Đinh, họ Tạ, ngài Đinh vui lòng đi theo tôi.” Cô giáo Tạ đi trước dẫn đường, quay đầu lại cẩn thận nói: “Vết thương trên đầu Đinh Hạ đã được xử lý rồi, y tá đã kiểm tra qua, không có hiện tượng nào bị chấn thương, nhưng mà vẫn nên cho em ấy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng...”

Cô giáo một bên nói một bên trộm ngắm người lớn trong nhà học sinh, cô năm nay cũng đã 30 tuổi, chưa lập gia đình, khuôn mặt cũng có khí chất, có được công việc ổn định, cho nên trong việc lựa chọn bạn trai có chút kén cá chọn canh, hôm nay đi bên cạnh Đinh Lạc, trong lòng lại giống như có nai con chạy loạn.

Vừa này vì liên lạc với người nhà của học sinh, cô có xem qua thông tin của học sinh, thấy Đinh Hạ đến từ gia đình đổ vỡ, nói cách khác, ngài Đinh Lạc trước mặt này chính là đang độc thân? Bề ngoài của người đàn ông này thật sự quá tốt, nếu vẫn còn độc thân thật sự là đáng tiếc.

Trên thông tin còn có nói phụ huynh của học sinh làm nghề tự do, rất không có cảm giác làm việc đang hoàng, nhưng bây giờ cô giáo thay đổi hết rồi, chỉ dựa vào bề ngoài của Đinh Lạc, liền biết chính là đàn ông rất có khí phách, bên cạnh còn mang theo một trợ lý hay là vệ sĩ gì đó... Trên người, tất cả đều là trang phục hàng hiệu nhập khẩu từ nước ngoài, địa vị cùng thân phận chắc là không thấp.

Không tự giác lấy tay vuốt tóc, bước đi của cô giáo cũng đoan trang hẳn lên, cần phải đưa ra bộ mặt hoàn mỹ nhất để cho phụ huynh học sinh có thể nhìn thấy, chỉ cần đối phương yêu cầu, cô lúc nào cũng có thể cùng đối phương hẹn hò.

Đinh Lạc nào có tâm tình để ý đến tâm tình của cô giáo này? Nghe thấy trên đầu Đinh Hạ có vết thương khiến cho trong lòng hắn như bị lửa thiêu, sắc mặt không khỏi âm trầm thêm vài phần, hết lần này đến lần khác cô giáo vì muốn thu hút sự chú ý của hắn, cứ lăm lăm bậm bậm nói tình huống của Đinh Hạ vẫn bình thường, như là thể hiện mình là một cô giáo tốt rất quan tâm đến học sinh.

“... Học sinh Đinh Hạ ở trong lớp rất ngoan và trầm tính, học hành rất được, bình thường ngài Đinh đều có đốc thúc phải không? Thật sự là phụ huynh tốt...”

“Con tôi tất nhiên rất ngoan.”

“Ng ngoan vốn là rất tốt, nhưng mà bởi vì như vậy, cho nên, uhm, trong trường lúc nào cũng có học sinh còn đồ, thừa dịp giáo viên không chú ý, ăn cắp học sinh ngoan...”

“Ai đánh Tiểu Hạ của tôi?”

Khi Đinh Lạc nói như vậy, A Hào ở phía sau cũng đã nghe trong lời của Đại ca ẩn chứa thịnh nộ rồi, cô giáo thể nhưng lại còn hồn nhiên chưa phát hiện, lúu rúu trả lời.

“Có nhân viên nhìn thấy học sinh năm hai đưa em ấy đến phòng nhạc, những học sinh này bình thường rất khó dạy bảo, đều từng lưu ban, nếu như quả thật là do nhóm này động tay động chân, nhất định sẽ không thoát khỏi bị đuổi học. Ai, chúng tôi cũng đã thông báo mời phụ huynh của các em đó đến trường, nhưng mà, vẫn mời ngài Đinh bình tĩnh, trước để nhà trường làm rõ mọi chuyện...”

Đinh Lạc không nói gì nữa, khuôn mặt căng cứng. Giờ phút này vốn là lúc học sinh ăn cơm trưa, đợi đến tiết học buổi chiều, trên hành lang thấp thoáng bóng học sinh, lấy ngoại hình hoàn mỹ của Đinh lạc khi đi qua đó, một người xuất hiện đột ngột như vậy, học sinh nữ khi được Đinh Lạc đi lướt qua bên cạnh, cũng rí tai thì thầm loạn lên, đoán xem hẳn có phải là bạn trai của cô giáo Tạ hay không.

Cô giáo Tạ lăm nhăm hồi lâu, thấy Đinh Lạc thiếu hứng thú, bản thân mình cũng hiểu được đụng trúng một túi bông, xấu hổ im miệng, ba người rất nhanh đã đi vào phòng y tế, y tá đang hỏi Đinh Hạ nằm trên giường vài câu, xác nhận xem cậu có còn tỉnh táo hay không.

“Biết mình tên gì không? Học sinh lớp nào?”

“Đinh Hạ, lớp nhân năm ba.” Cậu trả lời, có chút yếu ớt, thỉnh thoảng nhìn thấy Đinh Lạc, ghen ngào gọi: “Cha!”

Thật sự là ngoài sức tưởng tượng của cậu rất nhiều.

Trong trí nhớ, lúc trước khi ở quê, bản thân mình khi ở trường xảy ra chuyện gì, cho dù giáo viên có gọi điện thoại cho ông bà ngoại hoặc là cậu mợ, căn bản cũng chẳng có ai thèm để ý, cho nên cậu đã quen bị bỏ rơi, không ngờ lần này cha lại tự mình đi đến.

Nhưng mà... Vô thức đem cánh tay trái dấu vào trong chăn, vẫn là sợ cha bởi vì mình không bảo vệ tốt cái đồng hồ quý giá kia mà trách mắng.

Y tá nói với Đinh Lạc: “Không vấn đề gì lớn, khi về nhà để cho học sinh nghỉ ngơi nhiều, lúc nào cũng phải chú ý đến cậu ấy, hỏi một số câu hỏi về bản thân, xem có trả lời được rõ ràng hay không, nếu như xuất hiện tình trạng nôn ói, phải lập tức đưa đến bệnh viện kiểm tra.”

Đinh Lạc không yên lòng nghe, dù sao A Hào bên cạnh cũng sẽ ghi nhớ chi tiết lời dặn của y tá, hẳn thẳng một đường đi đến trước giường, bàn tay hơi siết lấy cằm con quay qua một bên, từ mắt phải kéo tới thái dương bị bầm đen.

Thân là cao thủ đánh nhau, Đinh Lạc liếc mắt một cái liền biết đây là vết bị đánh để lại, đối phương xuống tay hoàn toàn không nghĩ đến chuyện lưu tình.

“Cha?” Đinh Hạ có chút sợ hãi, trước vẻ mặt lãnh đạm của cha, căn bản đoán không ra cha đang nghĩ cái gì.

Cổ tay của Đinh Lạc lại chuyển động, trên mái đầu nghiêng nghiêng của con lộ ra y phục cùng băng gạc thấm máu đến kinh tâm.

“Tại sao lại bị thương?”

“Lúc bị té... Đạp vào cạnh bàn...” Đinh Hạ nhỏ giọng nói.

Đinh Lạc xốc chăn ra, hẳn biết con mình tính tình hướng nội, những nơi khác trên người có bị thương tích cũng nhất định không nói, dứt khoát tự mình kiểm tra. Nhìn thấy vết thương cũ trên đầu gối, cũng đoán được có liên quan đến chuyện hôm nay, lại kiểm tra đến cánh tay kĩ càng, mấy vết thương nhỏ đều đã được xử lí.

Cầm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, hỏi: “Đồng hồ đâu?”

Mặt Đinh Hạ liền trắng nhợt.

“Đồng hồ đâu?”

“Cha... Xin lỗi, đồng hồ, đồng hồ...”

“Bị đứa đánh con cướp đi rồi?”

Dĩnh Hạ im lặng, Dĩnh Lạc biết kiểu im lặng này của con là cam chịu.

Dĩnh Hạ gục đầu xuống, cậu đoán được cái đồng hồ đó có bao nhiêu quý giá, cha cũng từng nói là nếu không giữ cái đồng hồ đó, sẽ gặp nhiều bất lợi với người tặng cái đồng hồ, hôm nay lại bị cướp mất, cha giận mình thì cũng đúng thôi.

Dĩnh Lạc quay đầu hỏi giáo viên của con: “Mấy đứa đánh người đó ở đâu?”

“Hiệu trưởng nói ba học sinh đó đang ở trong phòng họp, giáo viên phụ trách cũng đang ở đó, đang chờ phụ huynh hai bên đến...”

“Kêu ba đứa đó lại đây.” Dĩnh Lạc lạnh lùng nói: “Tôi phải biết đứa nào đánh con tôi.”

Hắn lẩn lộn trong xã hội đen bao nhiêu năm, ánh mắt cùng khẩu khí tự nhiên có loại sát khí khiến cho người ta ớn lạnh, cô giáo Tạ e ngại đứng dậy, cố gắng khuyên bảo.

“Việc này còn phải đối chất, chờ phụ huynh bên kia đến, mới...”

“Con tôi nằm ở chỗ này, chúng ta liền ở đây chờ.”

“Ngài Dĩnh, tôi biết ngài rất tức giận, làm ơn tỉnh táo. Trẻ con ở độ tuổi này còn chưa biết cư xử đúng mực, phải cho bọn chúng cơ hội bình tĩnh, chúng ta bây giờ đến phòng họp đi...”

Cô giáo Tạ kéo tay hắn, định đưa hắn ra ngoài, lại bị gạt đi.

“Con tôi bị đánh, đồng hồ mấy vạn đồng trên người cũng bị cướp, làm cha như tôi còn phải đến cái phòng họp kia nghe các người nói chuyện chó má gì hả? Nếu muốn kiện, tôi có thể kiện mấy thằng ranh kia tội đánh người cướp của, đem việc này làm lớn ra ngoài, sau này trường các người cũng đừng mong có thể chiêu sinh.”

Cô giáo Tạ thấy thái độ cường ngạnh của Dĩnh Lạc, không còn cách nào, gọi điện thoại báo cáo cho hiệu trưởng, hiệu trưởng nghĩ lại, thấy bất quá cũng là cung cấp một địa điểm cho phụ huynh hai bên hòa giải với nhau, lập tức đồng ý. Bởi vì phụ huynh của học sinh đánh người còn chưa đến, ông liền cùng giáo viên phụ trách mang mấy học sinh này qua trước.

Còn chưa đi đến phòng y tế, đã nghe thấy ba tên học sinh chẳng hề biết nhún nhường.

“Chỉ đẩy nhẹ nó một cái, tự nó không có đứng vững mà té bị thương, không liên quan đến chúng tôi.”

“Đúng vậy, tôi nhặt được cái đồng hồ đó, chứng cứ đâu mà nói tôi cướp? Tùy tiện vu oan giá họa, nhà của tôi còn lâu mới để yên cho mấy người.”

Dĩnh Lạc nghe xong, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Ba tên biệt danh Hùng ca, A Hào, Đậu Tự khi đi vào phòng y tế, thái độ còn vênh váo hơn, hoàn toàn không xem như đã gây ra họa gì, nhưng khi nhìn thấy Dĩnh Lạc cùng A Hào, bị bạo lệ phát ra từ hai người hù dọa, ngôn từ lếu láo cũng chẳng còn phun ra được ngoài không khí.

Bọn chúng cũng là phần tử lẩn lộn trong bang này phái nọ, cũng biết đến mùi vị đặc biệt của xã hội đen là cái gì, thái độ cũng thu lại bớt trong vô thức, nhưng khi biết Dĩnh Lạc chính là cha của Dĩnh Hạ, liền mạnh động, cho rằng đối phương bất quá chỉ là kẻ giả bộ có tiền mà thôi.

Hiệu trưởng đang muốn nói lại tình hình, Dĩnh Lạc đã đi đến trước, hắn căn cứ vào những lời mới nghe được lúc này, biết đánh Dĩnh Hạ chính là Hùng Ca, liếc mắt một cái cũng biết nó là đứa cầm đầu trong ba tên.

“Đồng hồ.” Dĩnh Lạc chỉ nói hai chữ này.

“Đồng hồ gì?” Hùng Ca bày ra vẻ mặt bất cần, lắc đầu. “Không biết.”

Dĩnh Lạc nháy mắt ra dấu với A Hào, muốn gã đi lục soát túi Hùng Ca, hiệu trưởng cả kinh phải hét lên.

“Đừng làm như vậy mà, ngài Dĩnh, đợi phụ huynh của các em tới rồi hãy...”

Dĩnh Lạc đâu có đem hiệu trưởng để vào mắt? Rất nhanh, A Hào từ trong túi của Hùng Ca lấy ra cái đồng hồ, lập tức đưa đến trước Dĩnh Lạc, mặt hiệu trưởng cùng cô giáo Tạ cũng xanh mét.

Hùng Ca mặc dù bị lục ra đồ ngay tại trận, nhưng vẫn còn nói cộc: “Đó là tôi nhặt được, ai biết của ai chứ? Trên đó cũng không có dán tên.”

Dĩnh Lạc nhìn đồng hồ một chút, sắc mặt càng thêm âm trầm, kẻ sáng suốt vừa thấy liền biết hấn đang rất tức giận, cũng không phải tức giận như bình thường, hiệu trưởng vội vàng khuyên bảo.

“Ngài Dĩnh, lời bọn chúng với lời học sinh Dĩnh có chút không khớp, chuyện này còn phải tìm hiểu rõ hơn...”

Lời còn chưa nói hết, Dĩnh Lạc đã vung cái đồng hồ lên, dùng tốc độ sét đánh quất thẳng vào mặt Hùng Ca, một tiếng hét thảm, trên mặt Hùng Ca kia đã bị cái đồng hồ kim loại để lại một vết thâm đen cùng vết máu đáng sợ.

Bạo lực đến quá mức đột ngột, mọi người trong phòng y tế ngây dại, một giây sau mới nghe thấy tiếng hét chói tai của cô giáo Tạ, hiệu trưởng, giáo viên phụ trách cùng y tá sau khi lấy lại tinh thần muốn kéo Dĩnh Lạc ra, Ha Hào đem bọn họ đẩy ra, Đại ca nhà gã lúc muốn giáo huấn kẻ khác, người nào cũng đừng hòng ngăn cản.

Dĩnh Lạc nheo mắt lại, giống như phi ưng trên trời ngạo nghễ quan sát con sâu nhỏ.

“Dám đánh con tao?!” Tay vung trở lại, phía bên kia mặc của tên học sinh xuất hiện một vết máu đối xứng: “Chỉ vì cái đồng hồ này?”

“Ghe tởm, tao muốn nói cha tao kiện...” Hùng Ca bưng lấy mặt gào thét.

“Chỉ vì cái đồng hồ này, vậy thì ném mùi vị của đồng hồ đi!” Giọng điệu của Dĩnh Lạc lãnh đạm tới cực điểm, hoàn toàn không tương xứng với thủ đoạn bạo lực mà hấn sử dụng.

Hùng Ca muốn chạy cũng chạy không kịp, bốp bốp vài tiếng, trên đầu chỗ nào bị đồng hồ tán qua đều tóe máu, hốt hoảng đưa tay ôm lấy mặt, cả người đau đớn cong gập lại, bộ dáng hùng hổ chẳng hề còn.

A Hào cùng Đậu Tử vọt tới muốn đánh người, nhưng động tác của Dĩnh Lạc còn nhanh hơn, cánh tay cầm lấy đồng hồ vung lên, tiếng hét thảm thiết cùng tiếng xương gãy vang lên rõ ràng, hai tên kia đều bay ra ngoài, phát ra tiếng bịch bịch, run rẩy như côn trùng sắp chết.

Y tá vội vàng đi xử lý, phát hiện bởi vì ra đòn vừa có ý lại vừa nghiêm trọng, cánh tay của A Hào cùng Đậu Tử đã bị gãy, đau đến kêu trời gọi đất, y tá chỉ có thể dần sự sợ hãi trong lòng mà khẩn cấp xử lý cho bọn chúng.

Dĩnh Lạc như vậy, hiệu trưởng cùng giáo viên phụ trách cũng chẳng dám đến gần, tất cả đều trơ mắt đứng qua một bên, hiệu trưởng cố lấy dũng cảm, cảnh cáo Dĩnh Lạc cùng A Hào.

“Ngài Dĩnh, ngài như vậy... Trường học phải gọi cảnh sát đến xử lý...”

Dĩnh Lạc còn chẳng đem uy hiếp này để vào mắt, tóm lấy tóc Hùng Ca định đánh xuống, bỗng nhiên —

“Cha, đừng mà!”

Dĩnh Hạ ở phía sau kêu lên, cũng bị thủ đoạn trả thù tàn nhẫn của cha hù dọa chết ngất, nhưng mà cậu mặc dù bị Hùng Ca kia tống một đấm, nhưng mà lực đạo so với phụ thân khi ra tay thì căn bản chỉ là phù thủy nhỏ gặp đại phù thủy rồi, cậu không đành lòng, lại nghe thấy thầy hiệu trưởng nói muốn gọi cảnh sát đến, vội vàng muốn can cha lại.

Dĩnh Lạc quay đầu lại, khi Dĩnh Hạ nhìn thấy mặt cha, trong lòng kinh hãi, hai tay bịt chặt lấy miệng, ngăn chặn tiếng hét chói tai.

Khuôn mặt tuấn mỹ của cha thay đổi hoàn toàn, khi giận đến cực điểm giống như là ác quỷ trong tranh vẽ, khiến cho ruột gan người ta cũng phải đóng băng, hàm răng trắng lộ ra, giống như là răng nanh chó sói, soàn soạt cấu xé, lúc nào cũng có thể đem con mồi xé xác.

Chưa từng nhìn thấy ác quỷ nào đáng sợ đến như vậy, máu trong người Dĩnh Hạ thiếu điều muốn chảy ngược.

Cảm giác lúc trước của cậu đối với cha nhiều lắm cũng chỉ là chán ghét, không cách nào kháng cự, nhưng mà bây giờ, cậu đã chính thức nhìn thấy khuôn mặt thật của cha, rốt cuộc cũng cảm giác thấy cha đúng là phần tử xã hội đen, hung tàn như vậy hoàn toàn vượt xa khả năng tưởng tượng của cậu.

Không phải người, chắc chắn không phải người, chỉ có thể dùng ác quỷ đến từ địa ngục để hình dung.

Dĩnh Lạc bởi vì tiếng gọi kia mà quay đầu lại một chút, vết thương trên đầu con lại rơi vào trong mắt, càng làm cho tâm tính tàn ngược của hắn chảy ra, nụ cười tàn nhẫn của hắn hiện lên.

Ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng.

Túm lấy Hùng Ca ném vào vách tường, cả người bay lên thật dễ dàng, đầu đập mạnh vào trong tường phát ra tiếng động trầm trầm, chỉ một thoáng, vách tường màu trắng dính đầy máu đỏ dữ tợn, thân thể mấy chục kí nhũn ra như bùn, trượt xuống đất.

Trong tiếng hét của mọi người, cô giáo mắt tròn trắng, ngất xỉu.

Dĩnh Lạc móc khăn tay từ trong túi lau đi máu dính trên tay hắn, vừa lau vừa nói: “Các người cũng thấy tôi bất quả chỉ đẩy nhẹ nó một cái, tự nó không đứng vững mà té bị thương, không liên quan đến tôi.”

Hiệu trưởng nhìn tình cảnh lúc này đã không còn cách nào thu dọn, rút điện thoại di động ra muốn báo cảnh sát, A Hào sau khi đoạt lấy, ném xuống đất nát bầy.

“Đại ca của tôi đã nói, thằng ranh con này tự mình té bị thương, các người cũng đã thấy được rồi mà.” A Hào bỗng hù dọa: “Đừng để cho các ngài cảnh sát vì chuyện này mà đến uống trà với Đại ca chúng tôi, chúng tôi còn bận nhiều chuyện.”

Hiệu trưởng, y tá cùng giáo viên phụ trách vừa nghe đến hai chữ “Đại ca”, trong lòng đã hiểu rồi, hoảng sợ không dám lên tiếng.

Dĩnh Lạc lau tay xong, đem khăn tay cùng cái đồng hồ lúc nãy ném xuống đất, đem thứ mấy vạn đồng kia xem như rác rưởi, tiếp theo cúi người, hai tay ôm lấy Dĩnh Hạ, ai kia như tỉnh lại từ trong ác mộng, vừa mới tỉnh táo, cả người đã được cha bế lên vững vàng.

“Không...” Kháng cự một chút, hình tượng ác quỷ của cha quá sức mới mẻ, cậu vẫn sợ hãi như cũ.

“Ngoan nào.” Dĩnh Lạc nói, con bởi vì trải qua sợ hãi quá lớn, bộ dáng run rẩy trong lòng hắn thật sự khiến hắn rất thương xót, thành ra giọng nói cũng ôn nhu lên.

Ôn nhu này thật sự tạo nên tác dụng, Dĩnh Hạ ngẩng đầu nhìn, sắc mặt của cha đã hòa hoãn, dựa vào trong khuôn ngực rộng giống như một bức tường, như là chỗ dựa của cậu. Nhìn quanh, những kẻ đánh cậu cũng nằm la liệt dưới đất, nhìn thấy mà giật mình, nhưng lại làm cho khóe mắt cậu nóng lên.

Cha bế cậu, ngay cả tất cả những khi dễ cùng ủy khuất mà cậu phải nhận ở bên ngoài cũng vô hình chung đều chuyển đi, cậu từng cho rằng có mối quan hệ huyết thống này thật sự rất bất đắc dĩ, hôm nay lại thành chỗ dựa của cậu.

Có cái gì đó không ngừng lớn lên trong lòng, thì ra, người yếu ớt như cậu cũng có chỗ dựa, mặc dù là dựa vào một ác quỷ.

“Về nhà.” Dĩnh Lạc nói.

“Dạ... Túi sách...”

“Bỏ đi.” Dĩnh Lạc trong lòng đã có ý định cho con chuyển trường, sách chỉ là... đồ vật có thể mua lại.

Dĩnh Hạ không dám nói thêm gì nữa, mềm mại nằm trong lòng cha, A Hào ở phía trước muốn mở đường, thỉnh thoảng nghe thấy mấy tiếng người kêu to ở bên ngoài, phát ra từ một người trung niên thô lỗ.

“... Nói con tao đánh người? Tao kiện bọn mày phá sản...”

Ba gã đàn ông lần lượt đi vòa, phía trước là kẻ mang theo bộ dáng của Hùng Ca, đúng là cha của Hùng Ca, vừa thấy Dĩnh Lạc bế con, biết là khổ chủ rồi, liền gào thét nạt nộ.

“Chính mày là thằng vu oan giá họa con tao phải không! Nó tuổi còn nhỏ đã bị thương, tâm lí bị tổn thương thì làm sao bây giờ? Việc này muốn giải quyết cũng không khó, mày chỉ cần ỏi ra mấy chục vạn, bồi thường tổn hại tinh thần cho con tao!”

Vừa mở miệng ra đã muốn làm tiền, Đinh Lạc vẫn còn bế người, không tiện ra tay, lại chẳng muốn dây dưa với mấy kẻ lưu manh đầu đường xó chợ này, dứt khoát để cho thuộc hạ xử lí.

A Hào tuân lệnh, một phát liền đem đôi phương quảng từ đầu bên này sang bên kia.

“Muốn bồi thường vậy thì đi tìm vách tường mà đòi bồi thường, chính là vách tường làm thằng con mày bị thương, tất cả mọi người đều thấy cả.”

Cha Hùng Ca cũng bị đập lên tường, đau đến gào thét, mà A Hào vừa ra tay, hai tên phụ huynh kia cũng không chịu yếu thế, định vây lại đánh hội đồng, đáng tiếc, bọn chúng làm gì có cửa trở thành đối thủ chứ? Bốp bốp rầm rầm vài cái làm màu cho có, chỉ còn nghe thấy tiếng hiệu trưởng một bên kêu thất thanh u oán.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, gọi xe cứu cấp đến trường mau lên...” Nhìn học sinh đứa hôn mê đứa gãy tay, hiệu trưởng khóc không ra nước mắt.

Cha Hùng Ca đập vô tường đến đầu váng mắt hoa, vất vả lắm mới lấy lại được tinh thần, mới nhìn rõ tình huống thằng con của mình, cái trán sưng sộ, máu me đầy mặt, miệng sùi bọt mép lăn quay trên đất, trên tường tuy có vết máu, hẳn cũng chẳng mù đến mức thật sự cho rằng con mình tự tông vô tường, quay đầu lại nhìn thủ đoạn đánh nhau tàn nhẫn của A Hào, biết nhất định là gã cùng Đinh Lạc giở trò quỷ.

Gã tức giận nhào lại, cái này thế nào cũng phải một phát làm tiền mấy trăm vạn mới được!

“Tao cảnh cáo bọn mày, anh Mã sừng lão đầu là anh em kết nghĩa của tao, bọn mày có mắt không trông chừng vô tao, anh Mã sẽ không bỏ qua cho bọn mày.”

Đinh Lạc cau mày, hỏi A Hào: “Anh Mã là ai?”

“Đây là địa bàn của Thủy Vồng Đường, em nhớ hình như có có một phân hội trưởng được gọi là anh Mã, tính tình phe phái, có thể có quan hệ với thằng điên này.”

“Mấy đứa cặn bã tôi không muốn dạy dỗ, để cho anh Mã đó tự đến đây.” Ngụ ý, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, nếu đối phương trên đầu còn có một Trịnh Tử Cầm, hẳn có thể khoan tay đứng một bên, trong giới dù sao cũng có qui củ trong giới.

Đinh Lạc sau khi giao phó liền đi ra ngoài, A Hào ở phía sau gọi điện thoại, nói nói vài câu thì tắt máy, sau đó vài giây, đến phiên điện thoại của cha Hùng Ca vang lên.

“Alo... Anh Mã, anh sao lại tự gọi đến... Anh qua đây sao? Vâng ạ, vâng ạ, nhờ anh qua đây lấy lại công bằng, thằng oắt không có mắt... Alo, alo...?”

Tắt điện thoại, khó hiểu hỏi tên cùng đi: “Tại sao anh Mã lại đột nhiên tắt nhiên thoại?”

Người đi cùng lúc này mới chú ý đến nhóm Đinh Lạc đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu, vội vàng gọi: “Bọn nó bỏ chạy rồi, mau đuổi theo!”

Chẳng thèm chú ý đến con cái còn bị thương nằm trong phòng y tế, bọn chú vội vàng đuổi ra ngoài, Đinh Lạc cũng đã đi đến cổng trường, ba chiếc xe đang đợi ở bên ngoài, tài xế Thần Dịch vội vàng mở cửa sau, Đinh Lạc để cho Đinh Hạ ngồi vào, dặn dò Thần Dịch chạy êm một chút, đừng có làm động tới đứa con bảo bối của hắn.

“Cha?” Đinh Hạ nghi hoặc, cha vì sao không lên xe.

Đinh Lạc đóng cửa xe, lạnh mắt nhìn ba tên “phụ huynh” thở hồng hộc chạy từ trong vườn trường đuổi ra ngoài này.

Cửa xe đóng kín, không gian bí bưng bên trong gia tạo cho Đinh Hạ cảm giác bị ngăn cách, giống như có thêm một tầng bảo vệ, khiến cho cậu không phải đối diện trực tiếp với khí thế mạnh mẽ của cha, có thể ở góc độ bàng quan, quan sát cha tỉ mỉ.

Dáng đứng cực kì đẹp trai của cha đang ở phía trước, bộ âu phục đắt tiền mặc trên người, giống như là phần tử tinh anh thành đạt, đàn em như là sao trời vây xung quanh mặt trăng, càng thể hiện được trác ngạo không gì bì kịp của cha trái ngược lại là cha của Hùng Ca, A Hầu và Đậu Tử, mặc dù nhìn kiểu gì, cũng thấy dễ tiện thể nào ấy, đem hai cái so sánh với nhau, chính là sự khác biệt giữa mây và bùn.

Lại nhớ đến một màn ở trong phòng y tế lúc này, thì ra khi cha thật sự dùng bạo lực lại tàn nhẫn đến như vậy, căn bản không thêm chú ý đến sự sống chết của kẻ khác, như vậy lúc trước Đinh Hạ bị đánh vào mông đến đỏ lựng như mông khỉ, bắt quả chỉ là cha trêu ghẹo mình thôi —

Ồi, mặt sao tự nhiên nóng rực lên kì cục vậy?

Cha Hùng Ca đuổi ra ngoài mới phát hiện, mới lúc này có phần tử xã hội đen bên ngoài trường Hào Anh, hóa ra là người của Đinh Lạc, cái này cũng kiêng kị rồi, còn đang do dự chạy hay không chạy, thì có vài chiếc xe màu đen trở tới, gã nhận ra là xe của người quen, kiêu ngạo lại dăng lên.

“Anh Mã đã tới rồi, bọn mày nếu chịu quì xuống nhận sai, cầm mấy trăm vạn đến đây xin lỗi, tao sẽ nói anh ta hạ thủ lưu tình, bỏ qua cho mày!” Cha Hùng Ca chỉ vào mặt Đinh Lạc.

Đinh Lạc ngay cả nhìn gã cũng chẳng thèm nhìn, ngửa đầu nhìn trời, chờ anh Mã kia tự động mò đến đây.

Người đàn ông trung niên xuống xe, trên người mặc bộ âu phục màu đen, vóc dáng của hắn so với Đinh Lạc còn muốn cường tráng hơn, mỗi bước đi đều phát ra tiếng gió sột soạt, cha Hùng Ca lại càng chẳng biết sợ là gì, cúi người chào anh Mã kia, xoa xoa tay cười.

“Này mấy thằng không có mắt, không biết đây là địa bàn của anh Mã sao, chạy tới làm loạn, lại còn đánh A Hùng nhà tao. Anh Mã, anh xem A Hùng thường ngày trong trường giúp anh chiêu binh mãi mã, anh làm sao cũng phải giáo huấn bọn này nha...”

Đinh Lạc ở bên cạnh nghe thấy mấy câu này, khinh thường hừ một tiếng. Đã sớm nghe qua dưới trướng Trịnh Tử Cầm có một đơn vị tự động mở rộng qui mô của mình, huấn luyện một nhóm học sinh côn đồ, mượn cơ hội thu thập càng nhiều đàn em càng tốt, buôn bán ma túy cần có rất nhiều kinh phí, thì ra chỉ là anh Mã này.

Lúc đầu còn tùy tiện tìm một trường cho Đinh Hạ đi học, không nghĩ tới lại làm hại con, Đinh Lạc quyết định trường học tiếp theo phải lựa chọn kĩ càng, đứa con này là bảo bối trong lòng hắn, sau này cũng không thể khinh thường được.

Anh Mã kia cũng chẳng quản cha Hùng Ca nói cái gì, cung kính đi đến trước người Đinh Lạc gập người 90 độ chào.

“Ngài Đinh.”

Đinh Lạc rút cuộc cũng nhìn gã, hừ lạnh. “Mày coi rồi làm đi.”

Anh Mã kia không phải thẳng ngu, gã hiểu rõ Đinh Lạc gọi điện thoại qua trước, chính là không muốn đem chuyện làm lớn lên, phía dưới tự giải quyết cho tốt là được. Cha Hùng Ca kia bắt quá chỉ là một con tốt thí, gã nếu vì vậy mà đắc tội với Đinh Lạc, chuyện bị làm ầm ĩ ra, chẳng những mặt mũi Trịnh Tử Cầm trên đầu gã giữ không được, bản thân gã cũng khó mà được Đinh Lạc bỏ qua.

Để bảo toàn, thì lâu la cũng chẳng có gì phải tiếc nuối, để duy trì vẻ ngoài bình thản giữa Sơn Si cùng Vồng Thủy.

Bây giờ đến phiên cha Hùng Ca sợ hãi rồi, thấy anh Mã đối với Đinh Lạc một vâng hai dạ, thâm nghĩ không ổn, gã ngày thường tác oai tác quái, bây giờ mới đá trúng vách sắt, trong lòng đại loạn, thấy anh Mã đi tới, nuốt nuốt nước miếng.

“Ừ, anh Mã, đây là...”

Chát! Một cái bạt tai, đem mắt mũi này đầy đom đóm trở lại tát, lại tát, liên tiếp mười mấy cái, cha Hùng Ca ngay cả trốn cũng chẳng dám trốn, thẳng đến khi mặt sưng đến mắt cũng chẳng mở ra được, máu mũi đầm dề, lỗ tai ù ù mới thôi.

Một tên đã đánh xong, tiếp theo là hai tên còn lại, luân phiên mà đánh, bọn chúng thiếu điều bất tỉnh đứng không được, anh Mã kia cho đàn em cố định họ lại, rồi lại không ngừng tát xuống, đến khi bất tỉnh mới thôi.

“Quý xuống tạ tội với ngài Dĩnh!” Anh Mã kia hướng đến cha Hùng Ca còn có chút ý thức.

Cha Hùng Ca biết bản thân mình đã đụng trúng ôn thần rồi, cũng không dám ý kiến, có chút run rẩy quỳ xuống trước Dĩnh Lạc, muốn nói ngài đại ân đại lượng tha mạng, nhưng mặt sưng lên thành ra cái gì cũng chẳng nói được, gấp gáp đến trái cổ trượt lên trượt xuống cũng chẳng phun ra được chữ nào, chỉ có thể đập đầu thật mạnh, đến khi trán cũng tóe máu cũng chẳng dám dừng lại.

Anh Mã ngược lại nói với Dĩnh Lạc: “Là em quản giáo không nghiêm, mới để bọn chó này có mắt như mù mạo phạm tới Dĩnh công tử, xin cho em thay mặt tạ tội với công tử...”

“Quên đi.” Dĩnh Lạc xua tay. “Đem mấy tên này đuổi ra khỏi thành phố, đừng để cho tôi cùng con tôi phải thấy lại bản mặt bọn họ.”

“Vâng ạ, không thành vấn đề.” Anh Mã nói.

Dĩnh Hạ ở trên xe thấy hết tất cả mọi việc, trái tim đập bình bịch, lần nữa nhìn thấy uy phong của cha. Hết thấy mọi người ai cũng sùng bái kẻ mạnh, chỉ cần đủ mạnh mẽ, liền dễ dàng hấp dẫn được kẻ yếu, trở thành thần tượng cho bọn họ ngưỡng mộ, cho dù kẻ mạnh này là kẻ xấu, cũng giống như vậy.

Thì ra đây là cha, cậu nghĩ thầm.

Tiếng còi xe cảnh sát hụ vang, chính là bảo vệ khi thấy phần tử bất lương tụ tập ngày càng đông mà sợ hãi gọi cảnh sát.

Dĩnh Lạc nhìn nhìn vào trong xe của mình, thấy đôi mắt tròn xoe của Dĩnh Hạ đang dán dính vào cửa kính nhìn đến đây, hôm nay con phải chịu đựng như vậy là đủ rồi, vẫn là dẫn con về nhà nghỉ sớm một chút.

“Mấy cái này cậu xử lý đi, tôi đi trước.” Hắc giao phó hết tất cả những chuyện còn lại cho anh Mã kia, búng tay với đàn em, mọi người Sơn Si Đường lập tức lên xe rời đi.

Sau khi ngồi vào trong xe, Dĩnh Hạ lại bị cha ôm vào trong lòng, gương mặt nhìn, trước kia mặc dù cũng biết tướng mạo của cha rất anh tuấn, nhưng lại bởi vì cậu chung qui vẫn e ngại và ác cảm, cho nên không cảm giác được cái gì, hôm nay tâm tình lại bất đồng, lại nhìn thêm lần nữa, tự nhiên mặt lại đỏ còn tim thì đập loạn hết cả lên.

Dĩnh Hạ cậu thực sự là con của cha sao? Không khỏi tự ti mặc cảm, bản thân mình sao không được đi truyền khí phách của cha?

Dĩnh Lạc phát hiện con nhìn mình không chớp mắt, cúi đầu hỏi: “Sao vậy, phát hiện cha rất tuấn tú?”

“Không... không...” Xấu hổ cúi gầm mặt, nhỏ giọng nói: “Dạ...”

Không thể không thừa nhận cha rất tuấn tú, mặc kệ là tướng mạo, hay là lúc bạo nộ.

Tâm ý Dĩnh Lạc cũng dâng lên, nâng cằm con đối diện với mắt mình, nói: “Cha của con không phải như mèo con chó con có thể tùy tiện thấy trên đường. Nhớ cho kĩ, cha con vốn là “Ác quỷ Sơn Si Đường”, sau này có kẻ nào dám chọc giận con, liền đem danh hào của cha nói cho nó biết, nghe hiểu không?!”

Giọng điệu nghiêm khắc, Dĩnh Hạ sợ đến mức đem một mảnh ngưỡng mộ đối với cha thu lại vào trong lòng, nhưng lại phát hiện vòng tay vây quanh mình càng lúc càng chặt, khiến cậu không thể không dính vào trong vòm ngực kia, tiếng trống ngực dâng lên mạnh mẽ.

Bịch, bịch, bịch —

Chính là tiếng tim của cha đập, mạnh mẽ, cũng là chỗ dựa, làm cho cậu rất an tâm muốn ngủ một giấc.

A Hào ở phía trước hỏi: “Đại ca, cái trường Hào Anh này chẳng ra sao, mục nát lắm rồi, đối trường học cho thiếu gia thôi, tìm một trường tư thục nào đó xem ra tốt hơn, tránh cho phát sinh chuyện phiền toái như vậy nữa.”

Dĩnh Lạc trầm ngâm, nhìn cảnh vật bên ngoài xe, một hồi lâu mới nói: “Đem tài liệu về mấy trường trung học cao cấp đến cho tôi, còn nữa, đồng phục của trường...”

“Đồng phục?” A Hào khó hiểu.

“Đợi tôi xem qua đồng phục của trường mới quyết định tiếp.”

Đơn giản mà nói, điều kiện của trường học chỉ là một trong những yếu tố, đồng phục mới là yếu tố quyết định để cho Dĩnh Lạc quyết Định có để cho Dĩnh Hạ bảo bối học ở trường đó hay không, về phần phương pháp giáo dục hay chương trình học? Nói giỡn chơi, để cho con ra ngoài học trung học đã khiêu chiến tính kiên nhẫn của hắn lắm rồi, tương lai cũng chẳng cần cho con đi học đại học, không có tiền đồ.

Hắn — Dĩnh Lạc sẽ nuôi con cả đời.

8. Chương 8

Trong phòng riêng quán bar, Cư Vũ Lâu mời Dĩnh Lạc và Ông Hữu Tín đến uống rượu, bốn em gái xinh đẹp của quán bar ân cần mời rượu chơi đùa, rượu cũng đã ngà ngà, liền quay qua trao đổi tin tức trong Thiên Hà bang.

“Vậy sao, Thạch Mị đường gần đây cũng không bình an?” Cư Vũ Lâu nheo mắt hỏi.

Ông Hữu Tín vò vò mớ tóc cũng đã gần sới sọi của mình, khổ não nói: “Mấy công ti tài chính của tôi bị đưa lên báo nói là làm mấy hoạt động đòi nợ côn đồ, may mà thường ngày lót tay cho quản lí thị trường không ít, bọn nó đăng lung tung trên báo, tôi đang nghĩ cách tìm ra kẻ nặc danh kia...”

Cư Vũ Lâu hỏi ngược lại Dĩnh Lạc: “Thương Kiều gần đây thế nào?”

“Hắn ta cũng biết phải thu liễm lại, hành động này nọ gần như không thấy hắn đâu cả. Về phần dự án xây dựng của tôi, cùng với bên buôn ma túy kia đang kiểm người chịu tội, gần đây phải co lại một chút, hình như là có người đang theo dõi.”

“Tôi cũng có loại cảm giác này.” Cư Vũ Lâu lại hỏi: “Trịnh Tử Cầm đâu?”

“Bên hắn sóng yên gió lặng, không gặp phải phiền toái lớn gì, tôi nghi ngờ những chuyện gần đây đều do hắn ta giữ trò quỷ.” Dĩnh Lạc thấp giọng nói.

Ông Hữu Tín cũng nói: “Hắn là thân tín của Đại thiếu gia, nếu là vì chuyện người nói nghiệp, cố ý làm loạn chuyện của chúng ta, để cho lão gia hướng về phía con cả cũng rất có khả năng.”

“Uh.” Cư Vũ Lâu trầm ngâm.

Ông Hữu Tín lúc này cho mấy em gái lui ra, trong phòng chỉ còn lại ba người, mới hạ giọng nói chuyện.

“Năm ngoái khu tam giác vàng bị cảnh sát quốc tế phá vỡ, thị trường ma túy bị một trận xanh xanh đỏ đỏ, tôi lại nghe được một tin tức, Trịnh Tử Cầm mấy hôm nay đi tới Thái Lan, chính là để liên lạc với bên cung ứng ma túy, trong trường hợp đạt được thỏa thuận, sau này sợ rằng sẽ lũng đoạn thị trường đại lục...”

Sắc mặt Cư Vũ Lâu thay đổi, hỏi: “Việc này xem ra nghiêm trọng rồi, chúng ta phải đi trước một bước, tìm được kẻ cung ứng hàng kia, nói chuyện hợp tác lâu dài... Hai người các anh ai đi một chuyến?”

“Tôi đi, sau khi bàn xong có thể tiện đường đến thăm hai đứa con gái một chút.” Ông Hữu Tín nói.

“Ồ, hai vị thiên kim đến Nhật Bản du học cũng được một thời gian rồi, tương lai dự tính định cư ở đó luôn hay là trở về?”

“Còn phải xem ý của hai đứa nó nữa, bây giờ con cái rất có chủ kiến, chưa chắc nghe theo đề nghị của cha mẹ.” Ông Hữu Tín cười ha hả.

Cư Vũ Lâu quay đầu nhìn Dĩnh Lạc: “Đứa bé con anh thì sao? Mười bảy tuổi, không nhỏ không lớn, nói chuyện có vấn đề gì không?”

“Hai cha con tôi hiện tại nói chuyện không có vấn đề gì cả.” Dĩnh Lạc nói, hơi hơi cau mày, hấn so với con chỉ hơn mười bảy tuổi, căn bản không tồn tại sự khác biệt gì lớn.

“Lúc trước anh không chơi đến sáng sớm thì không quay về, sau khi có con thì không theo tôi lê lở, đột nhiên có cảm giác phải có trách nhiệm với gia đình? Xem ra anh cũng rất thích nghi với chuyện làm cha, tôi còn tưởng rằng anh sẽ nghĩ biện pháp đá cậu ta đi, cho khỏi chướng mắt.”

“Tiểu Hạ rất ngoan, so với nuôi một cô vợ còn dễ hơn rất nhiều.”

“Thật sự là ví dụ thâm sâu, anh hại tôi một chút cũng không muốn tìm phụ nữ để mà kết hôn rồi.” Chuyển sang Ông Hữu Tín: “Chuyện tương thân ông già nhà tôi nói lúc trước, anh nghe qua là được rồi, đừng làm khó dễ con gái nhà anh.”

Ông Hữu Tín cười khan hai tiếng, không trả lời.

“Sợ tai vách mạch rừng, ngày mai hai người đến văn phòng tôi để bàn thêm vụ bên Thái Lan. Hữu Tín, tôi không muốn có việc gì trong phi vụ này, chuẩn bị thông tin của bên cung ứng chi tiết một chút, thị trường quốc tế thường rất kín tiếng, chỉ sợ là mỗi câu của bên cảnh sát quốc tế.” Cư Vũ Lâu nói.

“Việc này cứ để cho tôi làm.” Ông Hữu Tín vỗ ngực đảm bảo.

Cư Vũ Lâu đứng dậy, hỏi: “Tôi muốn đi thị sát mấy câu lạc bộ đêm, hai người có đi không?”

“Tôi không theo giúp vui đâu, phải về nhà ngủ.” Dĩnh Lạc đứng dậy.

Hắn nhớ đến hôm nay dì Cố xin nghỉ phép về quê, trong nhà không có ai cả. Tuy nói Dĩnh Hạ đã mười bảy tuổi, nhưng mà trong mắt cha, con chỉ là một bé thơ, yếu ớt không có khả năng giải quyết nếu có chuyện xảy ra.

Ông Hữu Tín cũng nói phải về, ba người ở trong sảnh quán bar dưới vòng vây của thuộc hạ chuẩn bị rời đi, chị Quế quản lý quán bar còn đặc biệt đuổi theo, đưa cho ba người ba cái hộp gói tinh tế.

“Chocolate nhân rượu nhập khẩu từ nước ngoài, có thể giúp hưng phấn, ba người nếm thử đi.” Chị Quế nói xong, cho mỗi người một hộp nhưng không nói gì nữa chỉ để lại nụ cười quyến rũ.

Ba người tiện tay cầm, đối với thứ này kì thật không có nhiều hứng thú lắm, Cư Vũ Lâu cùng Ông Hữu Tín sau khi lên xe, tiện tay thưởng cho đàn em, Dĩnh Lạc vốn cũng muốn đưa cho bọn A Hào, đột nhiên nhớ ra bé con ở nhà hình như cũng thích ăn vặt, chocolate mặc dù có nhân rượu, lượng số lượng cũng không nhiều, để lại cho Dĩnh Hạ cũng rất được.

Mang theo hơi rượu, khi Dĩnh Lạc trở về tới nhà, trong phòng khách im lặng không một tiếng động, chỉ có một ngọn đèn nhỏ chờ chủ nhân trở về, hắn tháo cà vạt, đang muốn uống một li nước, thì nghe tiếng động vọng ra từ nhà bếp, hắn cảm thấy kì cục, dì Cố không có ở đây, lúc này hắn là không có ai trong bếp giúp hắn nấu canh giải rượu mới đúng.

Đi đến nhà bếp, đèn bên trong sáng mờ mờ, Dĩnh Hạ ngồi ở trước bàn đang cầm li uống sữa, vừa mới thấy cha đi vào liền bối rối vội vàng thả li xuống, gọi: “Cha.”

Dĩnh Lạc nhìn con, trên môi còn đọng lại một vòng trắng, đôi mắt tròn chớp chớp, làm cho trái tim người đàn ông run lên.

Được rồi, trong lòng Dĩnh Lạc nghĩ: về sớm một chút quả nhiên chính xác.

Dĩnh Hạ bị nhìn chằm chằm rất không tự nhiên, cúi đầu, hỏi nho nhỏ: “... Cha có muốn uống sữa không?”

Dĩnh Lạc lắc đầu, từ hồi đi học, sữa đã tuyệt tích trước mặt hắn rồi, thứ này rất không vừa ý hắn, cho nên dì Cố rất ít khi trữ sữa ở trong tủ lạnh. Sau khi Dĩnh Hạ đến, bà lo lắng đứa bé này đang trong tuổi dậy thì, muốn bổ sung cho đủ chất, bây giờ thành ra trong tủ lạnh thường có loại này.

Dĩnh Hạ thấy cha không nói chuyện, trong lúc nhất thời không biết làm sao bây giờ, lại ngồi xuống, hai tay cầm lấy li, cái miệng nhỏ hé ra uống sữa.

“Con đói bụng?” Dĩnh Lạc hỏi, hẳn có thể cho đàn em đi mua đồ ăn khuya.

“Hơi khát một chút, không ngủ được...”

Dĩnh Lạc đến bên cạnh con, tiện tay cầm lấy khăn giúp con lau miệng, Dĩnh Hạ mới biết được mặt mình có gì khác thường, quần bách muốn chui xuống hố, nhưng mà động cũng chẳng dám động, hình tượng ác quỷ mấy hôm trước của cha khắc quá sâu vào tim cậu, làm cho tâm linh của bé con đối với cha vừa kính lại vừa sợ.

Tất nhiên, cũng có chút bất đồng, ít nhất cậu đối với cha không còn chán ghét như trước, nhưng mà ngẫu nhiên nhớ lại thủ đoạn ác liệt của cha khi ra tay giáo huấn người khác, thành ra với việc cha tiếp cận lại cũng kiêng kị vài phần.

Cha ác ma, cha tuấn vĩ, cha ép buộc cậu, cha còn đôi khi ôn nhu, làm cho Dĩnh Hạ mê mang, không biết mình phải ứng đối với sự dung hợp kì dị này như thế nào.

Trong lòng nghĩ cái gì, trên mặt liền hiện ra cái đó, điều này làm cho Dĩnh Lạc rất dễ dàng liền đoán ra được mâu thuẫn của con, lại làm cho tính thích khi dễ người của hắn nổi lên.

“Cha có chocolate.” Mở ra hộp quà vật chị Quế đưa cho, lớp giấy bạc quần theo tạo hình kiểu bình rượu. “Lấy ăn đi.”

“Con không...” Dĩnh Hạ không có thói quen ăn đồ ngọt.

Trả lời như vậy rất hợp với suy nghĩ của Dĩnh Lạc muốn, hẳn thích nhất là ép buộc người khác, dứt khoát mở giấy bao, trực tiếp cầm chocolate đưa đến bên khóe môi con.

“Ăn.”

Dĩnh Hạ thật sự là bất đắc dĩ mà, rất nghi ngờ lỗi tai của cha có chuyện, tại sao mỗi lần cậu nói không muốn, cha lúc nào cũng đem những lời này chuyển thành câu khẳng định?

“Sợ thứ này có độc?” Dĩnh Lạc thấy con không mở miệng, cố ý hỏi.

“Trước khi ngủ ăn chocolate... Không tốt, vì cafein... Mất ngủ...” Thấp giọng giải thích nguyên nhân không ăn.

Dĩnh Lạc cười tà tà, cầm lấy vai con, thân mật nói: “Không ngủ được, nói chuyện phiếm với cha cũng tốt mà.”

“Nhưng mà...” Nhưng mà cha lúc nào động thủ cũng nhanh hơn động khẩu nhiều, trong lòng Dĩnh Hạ nghĩ.

“Không có nhưng gì hết, ăn.”

Mạnh mẽ đem chocolate nhét vào trong miệng Dĩnh Hạ, hai cậu cũng chẳng dám cự tuyệt, khe cong môi nhai nhai rồi nuốt xuống, vị ngọt đậm của chocolate được nước bọt cùng khoang miệng ấm áp hòa tan, nhân rượu trong nháy mắt bị hấp thu.

“Uhm?” Khóe miệng cong lên, Dĩnh Hạ chưa từng ăn qua chocolate nhân rượu, đối với mùi vị ngoài dự đoán này có chút không biết, cậu nhìn cha phân vân, không biết có nên nói không.

“Ăn ngon không?”

“... Hình như bị hư...” Cố lấy dũng cảm nói: “Đáng lắm.”

Dĩnh Lạc bị câu trả lời này làm cho dao động, nghĩ đến chị Quế cũng to gan lắm, hóa ra dám đem đồ ăn hư đưa cho mình, cái quán bar đó còn muốn mở cửa nữa hay không, chị Quế muốn giỡn mặt sao? Nghĩ đi nghĩ lại thấy có chỗ không đúng, bản thân cũng cầm lên một viên ăn thử, mùi vị bình thường, thấy con muốn nhả ra lại không dám nhả, trong lòng liền hiểu.

“Tiểu Hạ không uống rượu?”

“Dạ không...”

“Vậy thì...” Dĩnh Lạc xấu xa lại cầm một viên: “Ăn thêm một viên, là con của Dĩnh Lạc thì phải làm quen với mùi rượu sớm một chút.”

“Không được, cha... Con...” Dĩnh Hạ rất muốn nói chuyện với người đàn ông ác liệt này, cậu không có hứng thú đối với rượu, nhưng miệng vừa hé ra, một viên kẹo hình hồ lô liền trượt vào trong, muốn cắn cũng ko cắn được.

Dĩnh Hạ tiếp tục nghiêm mặt, mùi rượu mặc dù rất thơm, nhưng mà vị đắng vẫn đọng đầy trên lưỡi không chịu tan đi, cũng không phải là không thể chịu được, nhưng cũng không thể nói là thích, cậu cũng không biết, tại sao cha lại muốn ép mình ăn thứ này, sữa uống ngon hơn nhiều mà.

Càng buồn bực, vẻ mặt lại càng ai oán đáng thương, không phải do Dĩnh Lạc không phải đặc biệt yêu thương cậu, bản tính thích khi dễ lại nổi lên, khi nuốt viên chocolate vào miệng con, ngón trỏ cùng ngón giữa cũng thuận tiện trượt vào, cảm giác được sự kháng cự của đầu lưỡi nóng ẩm mềm mại đẩy đến, hần chuyển động quanh quẩn một chút, cố ý dây dưa trong miệng.

Dĩnh Hạ lại không biết cha muốn làm trò quỷ gì nữa, cầm lấy tay cha muốn kéo ra, nhưng kéo không được, mà ngón tay lại giống như quân vương xâm thành chiếm đất, khuấy đảo trong miệng cậu.

“Uhm a...” Không cách nào nói chuyện, chỉ có thể nỉ non kháng cự.

Dĩnh Lạc thật ra là chơi đến nghiện, một tay nắm lấy vai con đang muốn bỏ trốn, một tay kia lại đảo đi đảo lại trong miệng con, mô phỏng theo động tác sắc tình nào đó, viên chocolate đã tan thành chất lỏng sền sệt, phủ lên ngón tay của mình, hương rượu thơm mát phả ra từ trong miệng con, tuy rằng ít, nhưng trên khuôn mặt của người nếm thử kia ửng hồng lên nhàn nhạt.

“Bé ngoan, liếm sạch sẽ...” Xấu xa nói nhỏ: “Nếu ko chịu liếm sạch, cha sẽ không thả cho...”

Dĩnh Hạ cảm giác thấy yêu cầu như vậy rất biến thái, nhưng mà có trốn cũng trốn không được, chỉ có thể nghe lời nhẩn nại mút liếm, vị chocolate đắng đắng ngọt ngọt, mà đầu lưỡi lướt qua đầu ngón tay thô ráp đầy mẩn cảm, cũng khiến cho người đàn ông cảm thấy thỏa mãn tận tâm khảm.

“Đúng vậy... Ngoan lắm...”

Khen ngợi, ngón tay không quên kéo ra đâm vào trong khoang miệng mềm mại, động tác xâm lược cực đoan làm trên khuôn mặt con hiện ra sợ hãi, cảm thấy động tác mút liếm kia có bao nhiêu khác thường cùng *** tà, một loại tiếp xúc chứa đầy tính chất xâm lược, cảm thụ thấy quá sức thân mật chặt chẽ.

“Tiểu Hạ đáng yêu quá...”

Dĩnh Hạ đỏ mặt lắc mạnh đầu, cậu làm ra hành động xấu hổ như vậy, một chút cũng không đáng yêu.

Ở đâu không đáng yêu chứ? Dĩnh Lạc cười nhẹ, cúi đầu xuống khe hôn lên lên trán con, nơi này đáng yêu, rồi lại hôn lên đôi mắt tròn xoe trong veo, đáng yêu lại hôn lên cánh mũi thẳng tinh tế, đáng yêu rút ngón tay ra, quay sang vuốt ve lên cánh môi mềm mại, con không có chỗ nào không khiến cho người ta triu mến.

Tiếp xúc nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước trở thành nụ hôn thật sâu, Dĩnh Lạc yêu đôi môi con, ra sức mút cắn, thật muốn nuốt chửng con vào bụng, ngay cả linh hồn cũng phải cắn nuốt, không để lại chút vụn thừa, mới có thể thỏa mãn được đói khát tăng đến mức độ như hiện nay.

Dĩnh Hạ đối với hành vi hôn môi cũng đã không còn xa lạ nữa, chỉ là mỗi lần cha hôn, cậu đều khẩn trương nhắm tịt mắt lại, tay chân cũng không biết phải để vào đâu, không thể làm gì khác hơn là bắt lực ôm lấy cổ tay cha, bởi vì dùng sức, đầu móng tay bầu chặt vào cha, giống như gấu cụt đuôi quặp chặt lấy bảo vật vậy.

Dĩnh Lạc đã chú ý đến, đầu lưỡi đang xâm thành chiếm đất chậm rãi trở lại, dây dưa quyến luyến đầy thân mật, hành động ôn nhu như vậy, ngược lại làm cho trống ngực của Dĩnh Hạ càng thêm đập dồn dập, ngay cả hô hấp cũng không thuận tiện, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rồi lan tràn khắp mỗi lỗ chân lông trên người.

Nóng quá, nóng quá, dưới cái áo ngủ rộng thùng thình, mồ hôi ứa ra từng giọt, từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc sung sướng gấp gáp, cũng không biết là bởi vì cafein bên trong chocolate tạo ra nữa hay không.

“Uhm... Uhm...” Tiếng nỉ non rên rĩ nhẹ, uyển chuyển ngọt ngào.

Tiếng xuân tình lọt vào trong tai Dĩnh Hạ, cảm giác vui sướng trọn vẹn nói không nên lời, phát hiện Tiểu Hạ bảo bối thậm chí hưng phấn đến mức không ngừng cọ xát nửa người dưới, làm cho Dĩnh Lạc vừa mừng vừa sợ, thả đôi môi nhỏ đang tương giao ra, kéo giãn khoảng cách ra vài cm để nhìn con, không ngờ được con đã thông suốt rồi.

“Muốn?”

“Dạ... Cha...” Tiếng gọi nỉ non, thanh âm ngập đầy dực vọng, nhưng vẻ mặt lại vừa xấu hổ lại quần bách y như cũ.

Ngón tay Dĩnh Lạc nhẹ chạm lên gương mặt kia, khuôn mặt ửng hồng, nhiệt độ cao hơn dĩ vãng, hình như có gì đó không thích hợp/

“Không thoải mái sao?”

“Con nóng lắm...” Đôi môi bên lên chạm vào cái cằm cương nghị của cha, cọ cọ, tiếng nói trầm khàn nhu mì: “Cha... Nóng lắm...”

Dĩnh Lạc bị con làm cho ý loạn tình mê, nhưng vẫn còn giữ lại được ba phần lí trí, nghiêng mắt nhìn vào hộp chocolate đã bị xé, nhớ đến nụ cười quỷ dị lúc nãy của chị Quế.

Nhân rượu bên trong chocolate có trộn thêm chất kích dục? Con lúc nãy mặc dù chỉ ăn có vài viên, nhưng mà cơ thể con còn rất thuần khiết, bình thường đã thiếu sức chống cự, bây giờ thể chất đã phản ứng, như vậy liền phóng ra.

Thứ này ăn nhiều không tốt, nếu ăn, nhất định phải nghĩ cách dung hòa, phương thức tốt nhất chính là làm tình một chút, Dĩnh Lạc vì vậy nói: “Cởi quần áo ra sẽ mát một chút.”

“Con... Không...”

Cả người Dĩnh Hạ nóng lên, nhưng lại không mất đi lí trí, nhất thời kích động ôm lấy cổ cha, nếu thật sự cởi y phục, cha nhất định sẽ đem tất cả những tư thế sắp ngủ đứng ngồi nằm quì này nọ ra thử mỗi cái vài lần, tiếp theo chính là cả đêm chẳng thể nào ngủ được.

“Không cần?” Làm bộ như là hỏi vậy, bàn tay đã lùa vào trong áo sờ soạng, cơ thể ẩm ướt mồ hôi chính là dấu hiệu báo trước cho việc đã chuẩn bị tốt.

Dĩnh Hạ do dự, kì thật bị như vậy cũng không có gì không tốt, mấy ngày gần đây dưới sự dạy dỗ huấn luyện chẳng nường tình của cha cơ thể cậu đã thích ứng với loại chuyện này, bắt đầu nhận thức niềm vui khi nhục dục được giải phóng, chỉ là cậu trời sinh tính đã nhút nhát, mỗi lần bị cha trêu ghẹo, vẫn không nhịn được suy nghĩ muốn co chân bỏ chạy.

Dĩnh Lạc mới không để cho con có cơ hội dao động tâm lí, ngón tay ác ý quẹt qua một cái, chạm đến đầu nhũ cương cứng của con, cơ thể bị thuốc kích dục khổng chế giờ phút này với bất kì động tác vuốt ve nào cũng đều trở nên mẫn cảm hơn mấy trăm lần, sợ run bắn cả người, phát ra tiếng rên ngán ngủi.

“A a... Uhm... Không...”

“Không cần?”

“Cha, con...”

“Con nói đi.” Tiếp tục chà đạp cơ thể non mềm che giấu trong y phục, “Chỉ cần con nói, cha liền làm.”

Dĩnh Hạ nhộn nhạo như chẳng còn là chính mình, muốn cùng cha làm tình, nhưng kiểu gì cũng không mở miệng cầu xin được, trong đầu oán trách, thường ngày cha cái gì cũng không hỏi, hăng hái lên liền ép buộc mình vận động, không muốn làm cũng không được, như thế nào bây giờ lại cố ý làm như không hứng thú?

Nhưng mà, thật sự rất muốn được phóng thích...

“Cha... Cái kia...” Cúi đầu, dùng thanh âm chẳng thể nghe thấy được: “Làm...”

“Làm?” Cố ý giả bộ nghe không có rõ.

Dĩnh Hạ thiếu điều muốn òa khóc. “Làm...”

Niềm vui lớn nhất của cha xấu xa chính là thưởng thức bộ dáng đáng thương hề hề của con khi bị ăn hiếp, nhướng mắt lên, ngoài ý muốn bị một đôi mắt ngập đầy nước hấp dẫn sự chú ý, đôi mắt mê li kia mỏng lung, vốn là một đôi mắt mềm mại nhưng lại như mang theo mũi tên thẳng hướng, xé gió phóng đến, phá tan ý chí của Dĩnh Lạc.

Dục vọng nóng rực bị nhen nhóm, bên trong quần lót có cảm giác đau đớn trước nay chưa từng có không ngừng phình to gào thét phần chần bưng bưng.

Nhanh đến lúc đó rồi.

Chó sói xảo quyệt lấy hành động ôn nhu che mắt, đầu tiên là đỡ tâm của con xuống, thấy con mềm nhũn rồi, liền hỗ trợ đem cái áo ngủ rộng thùng thình cùng quần lót cởi ra, ngọc hành hồng nhạt ướt át vươn người đứng thẳng.

“Tiểu Hạ hưng phấn quá, hử?”

“Không phải mà, con...” Bên lên nhìn dục vọng của bản thân lồ lộ ra trước mặt cha, cậu chỉ có thể lắp bắp nói: “Con, con, con chỉ là...”

Chỉ là cái gì, Dĩnh Hạ nói không nên lời, nhiệt độ cơ thể tăng cao làm cho cậu nửa tỉnh nửa mê cọ cọ thân mình, nồn nóng cũng dâng lên, nhưng lại càng khiến cho tâm tính thích trêu ghẹo của cha tràn ra, cho dù cha cũng phải đang chịu đựng đau đớn khó có thể chịu được.

Dục hỏa đè nặng nơi hạ thể, Dĩnh Lạc tận lực lạnh nhạt.

“Bé ngoan... Muốn cha giúp con?”

Dĩnh Hạ ngửa đầu, cầm chặt lấy y phục của cha, từng từ nói ra rất vô cùng đáng thương.

“Dạ...”

“Vậy trước đó Tiểu Hạ cũng phải giúp cha...”

“Giúp?”

Dĩnh Hạ kéo mép quần lót của mình, nam căn hung hăng vọt ra, hần liếm liếm môi, trái tim sói cũng đang bành trướng điên cuồng.

“Con ngoan... Sờ cho cha đi...”

Kéo tay của con xuống, nửa cường thế nửa dụ dỗ, muốn bàn tay e lệ kia ban phát an ủi nóng rực, hai thứ nóng bỏng chạm vào nhau, thật sự chết người, muốn làm tình nhưng cũng phải hết sức kềm chế.

“Sau đó sao? Cha đã dạy con làm như thế nào mà...”

Gật đầu, mặt đỏ lựng, Dĩnh Hạ êm ái chà xát, làm cho côn thịt nóng bỏng tay kia trượt lên xuống trong tay mình, linh khẩu càng thêm thuận lợi, ngo ngoe muốn di chuyển.

Dĩnh Lạc cực kì thoải mái, nhưng mà kiểu thoải mái này vẫn chưa thể đủ, hần cúi đầu hôn lên đầu con, nói: “Tiểu Hạ bảo bối, hôn nó đi... Dừng miệng...”

“Con không muốn...” Dĩnh Hạ cầu xin, cùng cha da thịt tương thân nhiều lần như vậy, cậu còn chưa từng chính thức ngậm lấy hung vật kia, trong lòng có chút áp lực.

“Không thể không muốn.” Trước sau vẫn bá đạo như vậy.

Dĩnh Hạ bị làm khó, cái đó của cha rất lớn, còn đang do dự thì tóc đã bị nắm lấy, một áp lực đè mạnh xuống đầu, làm cho cậu không thể không quỳ xuống giữa hai chân cha.

“Chăm chỉ bôi trơn cho nó, để cha làm cho con sung sướng.”

Có thể là do chocolate đặc chế đã có tác dụng, Dĩnh Hạ bị men rượu dâng lên tận não, đột nhiên cảm thấy giúp cha khẩu giao cũng không có gì ghê gớm, thả lỏng ruột gan, hai tay nâng cái đó lên, đôi môi mềm ẩm

hôn một cái như là thăm dò, sau khi làm quen được với mùi vị nam tính nơi đó, đầu lưỡi hồng hồng chuyển động như con rắn nhỏ, khẽ liếm đi dịch ngọt rỉ ra trên đỉnh linh khẩu.

“Uhm...” Cậu hôn, giống như lúc này liếm vào ngón tay cha.

“Bảo bối tuyệt quá... Lại...” Dĩnh Lạc không cách nào tự chủ thở phì phò, thật không hiểu, con không hề có bất kì kĩ xảo nào nhưng tại sao lại có thể làm cho hắn thất thường đến như vậy.

Dĩnh Hạ được cổ vũ, đem cự vật kia ngậm vào trong miệng, cái miệng nhỏ xinh của cậu cố gắng mút vào, cũng chỉ có thể ngậm được chừng khoảng hai phần ba chiều dài, học cách cha giúp mình liếm mút lúc trước, cảm giác được những mạch máu trên đó chuyển động nhịp nhàng trong miệng, ám chỉ đây là một vật có sức sống cường đại.

Tiếng nước ầm ịch vô cùng *** mĩ, kích thích thính giác của Dĩnh Lạc, tiểu yêu tinh này, trong lòng hắn thầm mừng, thận sợ hôm nay sẽ bắn ra trước con, cái này ảnh hưởng rất lớn đến thể diện. Nhịn xuống, nhịn xuống, nhưng mà eo cũng không cách nào khống chế mà đẩy về phía trước, không dừng lại được, cái miệng nhỏ xinh đang khẽ hé ra kia thật sự khó gì có thể so sánh, làm cho hắn giống như thiêu thân một mực lao vào lửa không cách chi khống chế.

“Uhm uhm...” Cổ họng Dĩnh Hạ bị đâm vào rất đau, vội vàng giật ra sau ngược mắt nhìn cha, đôi mắt đỏ hồng tố cáo sự lỗ mãng của cha.

“Tại sao không làm tiếp?” Dĩnh Lạc có chút tức giận, hắn là đang sướng đến muốn thăng thiên.

“Miệng... Đau lắm...” Đôi mắt của Dĩnh Hạ đầm lệ vô tội giải thích: “Lớn... Của cha lớn quá...”

Dĩnh Lạc ngẩn ra, có người đàn ông nào khi nghe thấy phần thân của mình được khen lớn mà không hăng hái chứ? Ca ngợi như vậy lại xuất phát từ trong miệng con kiêm người tình nhỏ bé, cái đó làm cho hắn thiếu điều muốn phun lửa, muốn chứng minh hùng phong của mình ngay lập tức.

“Cha...” Dĩnh Hạ thấy cha ngẩn người, tưởng rằng cha đang tức giận.

Dĩnh Lạc đứng dậy, lộp cộp lách cách, đem toàn bộ đồ dùng trên bàn gạt xuống, một hành động này làm cho Dĩnh Hạ bị hù dọa đến choáng váng, đúng là cha đã tức giận rồi, nhưng mà cha lại ngay lập tức bế xốc cậu đặt lên bàn, nâng chân cậu lên, khiến cho eo cậu cong lại, lộ ra cúc hoa tươi đẹp.

“Làm trên miệng ngọt như vậy, nhưng mà cha biết...” Dĩnh Lạc cầm lấy nam căn của mình cố gắng đâm vào trong nhụy hoa, phụt một tiếng, vốn là âm thanh phát ra khi da thịt chạm mạnh vào nhau: “Cái miệng dưới của bảo bối vẫn ngọt ngào hơn...”

“A uhm...” Dĩnh Hạ kêu lên, cũng không biết là bởi vì bị xâm nhập quá mạnh mà sinh ra đau đớn, hay là bởi vì hưng phấn sinh ra sau khi bị đâm vào.

“Vừa mềm lại ẩm ướt, liền ngậm được ngay... Tiểu Hạ bảo bối nhìn chút đi...” Dĩnh Lạc cố ý nâng mông con lên, ép con phải nhìn vào nơi hai người đang kết hợp.

Dĩnh Hạ chỉ dám liếc trộm một cái, lập tức nhắm tịt mắt.

“Không cần nhìn... Cha cũng đừng nhìn...”

Bên lên như vậy chỉ càng kích thích thêm ham muốn chiếm giữ của đàn ông mà thôi, cho nên hắn cường hãn xông vào, rút ra, hưng phấn đến tê dại, càng không quên dùng một tay phối hợp với chuyển động của cơ thể, giúp con chơi đùa.

“A a... Đừng mà... Không được...” Lí trí của thiếu niên muốn hồng mắt, hai nơi mẫn cảm nhất bên dưới đều bị dày vò cùng một lúc, làm cho cậu giống như đang lơ lửng trên vực sâu vạn dặm, dù nhìn lên bầu trời cao rộng nhưng cũng là đang đợi tử vong đến đón.

“Xin cha đi, cha sẽ cho con nhiều hơn...” Trong lúc tiến công thô bạo, người đàn ông tỏ ra hào phóng.

“Không...” Dĩnh Hạ không biết phải xin cái gì.

“Không xin?” Càng thêm xâm chiếm, hắn biết bên trong con rất chặt, điểm mẫn cảm nhất nằm ở chỗ nào, phần thân cực đại liền dễ dàng đâm thẳng vào đó.

“A... A a... Không được, cha... Con thật sự... Không được...”

Thiếu niên hét âm lên, *** điên cuồng thiêu đốt, làm cho tiếng nói của cậu cũng cao lên kiêu mị, mưa rền gió giật không ngừng phủ lên, càng làm cho hai mắt cậu mông lung, hạ thể theo đó mà di chuyển, trong chớp mắt dòng dịch màu trắng sữa phun đầy lên bụng cùng với tay cha.

Dĩnh Lạc dừng một chút, để cho con hưởng thụ một chút, đồng thời cũng giúp cho bản thân tỉnh táo lại, đợi con thở xong, mới cười xấu xa hỏi: “Dễ chịu không?”

“Dạ... Dễ chịu, nhưng mà...”

Nhưng mà, còn muốn nữa, ánh mắt lấp lánh nói như vậy.

Dĩnh Lạc biết nguyên nhân là bởi vì mấy viên chocolate nhân rượu này, đêm nay cùng lắm làm nhiều chút, để cho bảo bối nhà mình tận hưởng.

Kéo nửa thân trên của con, vẫn để cho thân thể tương liên mạ bé con lên, hắn muốn đi đến ghế salon trong phòng khách làm vài lần, dù sao thì Cố cũng không có ở đây, trong nhà loạn đến mức chưa từng có.

Trong lúc di chuyển, Dĩnh Hạ dựa vào vòm ngực cha, cảm giác được tư thế của hai người thật sự... uhm, nói như thế nào nhỉ... Rất kì lạ, cũng khiến cho người khác quá sức mắc cỡ.

“Cha, dừng...” Mềm mại nói: “Con tự đi...”

“Tại sao?”

Thật vất vả mới xuất ra được một lần, khuôn mặt trắng nõn lại đỏ rực ngay lập tức.

“Dạ vâng... Là là... Bên trong...”

Dĩnh Lạc dừng bước, hai tay dùng sức nhún lên lại thả ra, dùng tư thế đứng thẳng mà mãnh liệt xỏ xuyên vào.

“A a... Dừng lại... Không...” Dĩnh Hạ ôm chặt lấy cổ cha, trọng tâm không ngừng thay đổi làm cho cậu chỉ sợ té xuống.

“Dừng sợ.” Dĩnh Lạc nói, tư thế này càng làm cho thứ kia của mình len vào thật sâu ở bên trong con.

Tình sắc của con vừa mới dịu xuống liền dâng lên tràn ngập, tiếp theo là tiếng ngân trong trẻo như chuông bạc, khoái cảm mãnh liệt như thủy triều, chỉ thiếu chút nữa là khiến cho hắn chết đuối.

“Ô ô... Cha, con chịu không được...”

“Cha làm rất được?” Dĩnh Lạc kiêu ngạo hỏi, phương thức ân ái kiểu này không phải người bình thường nào cũng có thể làm được, cánh tay phải có sức chịu đựng giống như hắn, mới có thể làm cho bạn tình đạt đến khoái cảm cực đỉnh như đang trên thiên đường.

“Dạ... Cha rất mạnh...” Dĩnh Hạ thật sự rất sung sướng, đến mức run rẩy, mị nhãn như tơ, ôn thuận giống như mèo con.

Con cũng nói như vậy, Dĩnh Lạc tiếp theo còn có thể làm gì?

Tiếp tục đấu tranh anh dũng, cả một đêm.

9. Chương 9

Sáng sớm chuẩn bị đi học thật sáng khoái, Dĩnh Hạ thay đồng phục lưng đeo cặp sách đi xuống lầu, rất ngoài ý muốn khi nhìn thấy cha mọi ngày không có xuất hiện trong bữa sáng giờ đang ngồi ở bàn ăn, thì Cố bên cạnh đang chuẩn bị thức ăn.

“Cha... Chào buổi sáng...” Trước vẫn nên chào buổi sáng.

Dĩnh Lạc neho mắt nhìn con đi từ trên cầu thang xuống, bởi vì cuộc sống ổn định ăn được ngủ được, đáng người gầy gò ban đầu đã không còn nữa, gương mặt cũng mũm mĩm hơn, đôi môi cũng đỏ hơn, cả người trắng nõn giống y như một bé thỏ béo, thật sự là khiến cho kẻ làm cha rất có cảm giác thành tựu.

Dĩnh Hạ kéo ghế ngồi xuống, an tĩnh ăn cháo nóng, đầu cũng không dám ngẩng lên, cho dù đến ngôi nhà này cũng đã ba tháng rồi, nhìn thấy cha vẫn chưa có được tự nhiên, trái tim đập bình bịch, tay cũng đổ mồ hôi/

Dĩnh Lạc buông đũa không ăn nữa, nghiêng đầu tiếp tục thưởng thức con. Đồng phục của trường học mới dựa theo mẫu của thủy binh hoàng gia anh mà làm ra, áo trắng làm từ tơ tằm viền xanh lam, dưới là quần tây sậm màu, y phục như vậy mặc trên người Dĩnh Hạ, chẳng những làm tăng lên không ít vẻ phong tình đáng yêu, lại còn có hương vị tươi mát, khiến cho kẻ làm cha thấy nhìn kiểu gì cũng chẳng hề chán.

Quả nhiên là lựa đúng trường, Dĩnh Lạc thầm nghĩ. Mặc dù điều kiện hẩn chọn trường cũng chẳng hề giống những vị phụ huynh khác kì vọng con cái trở thành rồng thành phượng.

Còn muốn nghĩ đến, có mấy ngôi trường khác đồng phục nhìn cũng rất được, đáng tiếc, nếu không phải trường Dĩnh Hạ sắp học đã sắp đặt người theo bảo vệ, thật muốn mỗi tháng lại cho con chuyển trường một lần, cứ thế mà đổi đồng phục, mỗi đêm bày ra một trận trêu đùa.

Dĩnh Hạ ăn một chén cháo mà trong lòng cũng chẳng yên được, cha tại sao vẫn nhìn vậy? Hay mình lại làm sao chuyện gì nữa, hay là trên mặt có dính cơm, răng còn dính đồ ăn? Ô ô ô, đừng nhìn nữa mà...

Một bữa ăn sáng hoàn hảo đã hoàn toàn thay đổi, một người ăn một người xem, người ăn không biết mùi vị thức ăn ra sao, mà người xem lại như say mê dù không hề uống rượu, bàn ăn vô cùng yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên vang lên tiếng đũa chạm vào thành chén trong trẻo.

Dĩnh Hạ ăn xong thật vất vả, đứng dậy chào cha: “Con, con đi học.”

“Uh.”

Cầm cặp lên, giống như là bỏ trốn, nhưng khi vừa đi ngang qua cha liền bị kéo lại, ngã vào trong khuôn ngực quen thuộc.

“Cha?” Kinh ngạc.

“Tiểu Hạ bảo bối...” Ác quỷ nói nhỏ với giọng khàn khàn: “Tối hôm qua con không phải nói rất mệt sao? Hôm nay khỏi cần đi học...”

Dĩnh Hạ run lên, đỏ mặt, vùng vẫy thoát khỏi lòng cha, chạy thật vội vàng, thiếu chút xíu nữa là vấp vào salon, lão đạo chạy ra khỏi cửa, trốn vào trong xe giống như là chạy nạn.

Dĩnh Lạc cười ha hả, hẩn chính là thích xem bộ dáng vừa hoảng vừa chật vật của con, trên thế giới này tại sao lại có sinh vật thú vị như vậy? Thần kinh hẩn vốn đang căng thẳng do chuẩn bị ra ngoài làm việc thoát cái cũng trở nên thoải mái.

Quay lại chén cháo bắt đầu ăn, không lâu sau, A Hào đi vào, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Đại ca, bên kia dự định đến vào lúc 11 giờ sáng nay, các anh em cũng đã chuẩn bị tốt.”

Về mặt Dĩnh Lạc vẫn bất động, rút điện thoại di động ra, bấm số gọi cho một người nào đó: “Hữu Tín hả, bên này tôi xong rồi, anh sao?”

Ông Hữu Tín từ đầu bên kia điện thoại hỏi: “Đại thiếu gia thật sự không làm gì hết?”

“Việc này hai người chúng ta ra mặt là được.” Dĩnh Lạc đáp: “Anh cùng tôi, cũng đã đủ cấp thể diện.”

Trong điện thoại không hề đề cập đến bất kì từ gì mang tính mấu chốt, là vì đề phòng bị nghe trộm. Lần trước Ông Hữu Tín có nhắc đến việc đã thuận lợi thành công đạt thành thỏa thuận với bên cung ứng ma túy, hôm nay là hai bên lần đầu tiên gặp mặt giao dịch. Bên bán yêu cầu, để bày tỏ thành ý, nói cấp trên của Ông Hữu Tín phải tự mình ra mặt để hoàn thành giao dịch, Cư Vũ Lâu nghe xong đề nghị này sau đó cự tuyệt, thái độ của đối phương cũng rất rắn, nếu như Cư Vũ Lâu không đến, vẫn có người khác xếp hàng

chờ mua mồi này, Dĩnh Lạc không muốn buôn tha mồi làm ăn này, bởi vậy chủ động đề nghị tham dự, để hẳn ra mặt thay thế cho Cự Vũ Lâu, hoàn thành giao dịch.

Bởi vì hải quan quản lí gắt gao, không thể vào bằng con đường thông thường, cho nên bên bán mượn thuyền đánh cá để tránh né đội ngũ tuần tra trên biển, nhân lúc ban đêm mà đưa hàng hóa trái phép vào đất liền, tạm thời giấu trong kho hàng của bến tàu bỏ hoang, địa điểm giao dịch cũng được chọn ở đó.

10h50, sau khi chắc chắn xung quanh kho hàng mọi thứ đều bình thường, mấy chiếc xe chở Dĩnh Lạc cùng thuộc hạ chậm rãi đi vào trng bến tàu. Đoàn người đứng trên nền xi măng xám trắng, một bên là kho hàng bỏ hoang, những tấm cửa sắt cuốn che đầy kho hàng cũ kĩ, bên kia vốn là vách đá lạnh lẽo, gió biển ***g lộng đập vào âu phục của bọn họ kêu phạch phạch.

Ông Hữu Tín còn chưa đến, A Hào khẩn trương đi lại thì thầm: “Đại ca, Thạch Mị đường đến lúc này ngay cả một cái rầm cũng không có thấy, có chút kì quái.”

Dĩnh Lạc nhìn đồng hồ một chút, cau mày, Ông Hữu Tín bình thường tuyệt không hề đến muộn, hôm nay tại sao lại làm như vậy?

Từ một phía khác của bến tàu xuất hiện năm chiếc xe màu xám bạc, cách chừng 100m liền dừng lại, mấy người vóc dáng nhỏ bé lập tức đi ra, một người đàn ông da sạm tóc đen, ngoại trừ cái kính mát gắn trên tóc, còn lại trang phục của ai cũng đều rất bình thường, vốn là loại có thể tùy tiện mua trên đường phố nào cũng có, chỉ có vali xách trên tay thể hiện được thân phận của bọn họ.

Bên bán đến từ Đông Nam Á, cũng chính là nhà cung cấp ma túy mà Ông Hữu Tín liên hệ, người đứng đầu tên là Khố Khoa.

Khố Khoa từ trong một đám người mặc âu phục sạm màu, nhìn thấy Dĩnh Lạc nổi bật với khí chất tàn nhẫn lãnh lệ, nhưng mà bởi vì chưa nhìn thấy Ông Hữu Tín, vì vậy duy trì thái độ quan sát.

“Ngài Ông đâu?” Khố Khoa hỏi.

Dĩnh Lạc lập tức gọi điện thoại, sau khi đổ hai hồi chuông thì có người nghe.

“Cố Tín anh đang ở đâu vậy? Khách chưa từng gặp tôi, nên tỏ ra cảnh giác.”

“Trên đường có tai nạn, kẹt xe rồi. Anh chờ một chút, tôi gọi điện thoại cho anh ta.”

Năm giây sau, Khố Khoa nhận cuộc gọi từ máy của mình, thông qua điện thoại Ông Cố Tín ở đầu bên kia giải thích vài câu đơn giản về tình hình của mình lúc này, gã lúc này mới nhìn Dĩnh Lạc đánh giá, hẳn là do có sự cam đoan của Ông Hữu Tín, về mặt cảnh giới của gã cũng buông xuống.

“Ngài Dĩnh, tôi tiến hành sản xuất khá đặc thù, đối với người gặp lần đầu tiên nên mọi người cảm thấy cảnh giác, đừng để ý.” Gã nói.

“Đúng vậy, ngài Khố Khoa. Như vậy đã có thể cho tôi kiểm tra chưa?” Dĩnh Lạc chưa bao giờ thích lễ mễ, hơn nữa sự tình trước mắt có chút không bình thường, có thể làm xong xuôi trở về nhà sớm một chút cũng ít nguy hiểm hơn.

Khố Khoa bên này gật đầu thủ thế, lập tức có đàn em đưa vali qua, sau đó gã mở ra lấy một túi heroin đưa cho Dĩnh Lạc.

“Xin mời.”

A Hào đi lên tiếp nhận, tự nhìn lấy đầu ngón tay chấm một chút sau đó nếm thử, cảm giác được không có vấn đề mới chuyển qua cho Dĩnh Lạc, hẳn cũng nếm thử một chút, xác nhận đúng là chính phẩm chất lượng hoàn mỹ.

“Rất tốt, hi vọng ngài Khố Khoa sau này có thể tiếp tục cung cấp hàng, cùng hợp tác lâu dài với Thiên Hà bang.”

Dĩnh Lạc nói xong, chớp mắt, mấy tên đàn em cũng lập tức đưa vali đến, mở ra, bên trong chính là từng xấp đồ la chính tề.

Thuộc hạ của Khố Khoa kiểm tra tiền ngay tại chỗ, khi hai ổ khóa bạc vừa mới bật ra, bên trong kho hàng bỏ hoang thành linh phát ra tiếng động, song phương giao dịch vốn đã cảnh giác rất cao, lúc nào cũng đề phòng có người của bang phái khác đến hốt tay trên, lập tức móc súng ra ứng đối.

Không nghĩ đến xông ra lại là đội đặc nhiệm, bọn họ mặc áo chống đạn màu đen, mũ phòng hộ có kính bảo vệ cùng giáp, vũ khí cơ động trong tay xông ra khỏi vị trí ẩn nấp, hét to không được nhúc nhích đồng thời vây quanh nhóm người Đinh Lạc, cách đó không xa, tiếng còi hú cùng màu đèn xanh đỏ của xe cảnh sát cũng không ngừng hú lên bao vây trước sau bốn phía.

“Rút lui!” Đinh Lạc biến sắc, hét to.

Đám người Khố Khoa cũng bắt đầu phản kích, tiếng đạn không ngừng nã bên tai, trong bốn phía bỏ hoang là một màn đấu súng giữa cảnh sát và xã hội đen. Người trong Sơn Si đường đều đã trải qua huấn luyện, một nhóm xông lên trước bảo vệ cho Đinh Lạc vào trong xe, một bộ phận khác thì che cho xe hấn quay đi, phải bảo vệ lão đại rời đi an toàn.

Lái xe Thần Dịch vốn xuất thân từ dân thi đấu đua xe chuyên nghiệp, tung ra toàn bộ bản lĩnh luồng lách, A Hào ngồi trên ghế phụ cũng rút súng từ dưới ghế bắn ra ngoài, bức lui nhóm cảnh sát cản đường, khi Thần Dịch to gan húc thẳng vào đuôi một chiếc xe cảnh sát phá vỡ vòng vây, quay một vòng lớn, tăng tốc phóng ra ngoài.

Cảnh sát đuổi theo ở phía sau, Thần Dịch cứ lựa chọn lao đầu vào đường nhỏ, không bao lâu lực lượng cảnh sát truy đuổi gia tăng, tất cả các con đường trọng yếu đều bị ngăn cản, bất quá, nhân lực của cảnh sát có nhiều, nhưng mà đã quên mất Sơn Si đã đặt ở đây bao lâu, nói là đại bản doanh cũng không sai, rất nhanh nhân thủ trợ giúp cũng xông ra, liên giở trò gây nhiễu loạn hướng truy đuổi, chờ đến khi cảnh sát phát hiện đã chặn sai xe, Đinh Lạc đã sớm đổi qua một chiếc xe khác, đi ra khỏi thành phố tránh bão.

Đinh Hạ ở đây không hề biết gì, nhưng lại phát hiện khi tan học, tài xế Thành Chi không có đến, ngược lại là dì Cố lại dẫn cậu đến ở tại một khách sạn gần đó, Đinh Hạ buồn bực hỏi tại sao, dì Cố chỉ nói hiện tại về nhà không tiện, còn lại cũng không nói thêm gì cả.

Đinh Hạ cũng đã quen nghe lời, cũng không biết cha lại làm ra chuyện gì, một mình ngủ trong phòng khách sạn rộng lớn, trong lòng tự nhiên hết hoảng.

Cha có thể không để ý đến mình nữa không?

Mặc dù mấy tháng trước, cậu sợ hãi, oán hận cha, cho tới bây giờ, tâm tình chống đối đã sớm tan thành mây khói, cậu thích cha, cho dù cha thường không thêm chú ý đến suy nghĩ của cậu, lúc nào cũng muốn làm ra chút chuyện mà cậu chán ghét, nhưng sâu trong tận đáy lòng, cậu không thấy phản cảm.

Cậu thuần khiết, nhưng không ngốc, khi còn nhỏ người lớn cũng khinh cậu vốn là người trầm tính, cảm thấy chỉ cần cung cấp cho cậu những nhu cầu thiết yếu nhất của cuộc sống là đủ, nhưng lại quên đi trẻ con hi vọng nhất chính là được bảo bọc cùng chú ý, chưa từng có những điều đó do cha để lại, làm cho cậu quên mất, người cha này kì thật cũng đã quên mất cậu mười mấy năm.

Đinh Hạ không hận, chỉ có thể nhìn lúc này, nhưng mà, người ta nói hạnh phúc thường ngắn ngủi như là bọt biển, như vậy chờ đến lúc này, bọt biển vỡ tan, cha cũng sẽ không nói một tiếng mà vứt bỏ mình?

Lo lắng, sợ hãi, cậu hi vọng có thể được nhìn thấy cha ngay lập tức, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận sự an bài.

Đêm nay cậu khóc trong giấc ngủ, qua ngày hôm sau lại lau khô nước mắt, thay đồng phục đã được khách sạn giặt sạch, mang cặp sách đi đến trường tiếp tục học.

Sáng ngày thứ ba, vừa mới kết thúc môn học thứ hai, dì y tá trong phòng y tế nhân lúc Đinh Hạ đi toilet mà giữ cậu lại, nói mấy bạn trong lớp lúc nhập học đã làm kiểm tra sức khỏe, Đinh Hạ bây giờ cần phải làm để bổ sung hồ sơ học sinh.

Đinh Hạ không nghi ngờ, đi theo vào trong phòng y tế, dì y tá khóa cửa lại, muốn cậu cởi quần tây.

“A?” Đinh Hạ không rõ rốt cuộc là có chuyện gì.

Một mái tóc giả dài màu đen được đẩy qua, lại còn có một cái váy sẫm màu, khiến cho Dĩnh Hạ không hiểu gì cả.

“Ngài Dĩnh dặn dò tôi trong trường học chăm sóc cậu, anh ta nói cậu rất dễ bị người khác ăn hiếp.” Dì y tá nói.

Mắt Dĩnh Hạ đỏ lên, lại không biết, mái tóc giả cùng váy này có quan hệ gì?

Y tá tiếp tục giải thích: “Ngài Dĩnh bị cảnh sát truy nã rồi, bên ngoài trường cũng có người theo dõi, anh ta không cách nào xuất hiện, để cho tôi đưa cậu đi gặp anh ta. Cậu nhanh cải trang thành học sinh nữ, tôi sẽ nói bảo vệ ngoài cổng cậu bị thiếu máu nặng, phải đưa đến bệnh viện.”

“Bị cảnh sát truy nã? Vì, vì sao?” Dĩnh Hạ liền luống cuống, rồi lại đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra đây là lí do cha đưa cậu đến ở khách sạn.

“Trên đường đi tôi sẽ nói rõ hơn với cậu. Nhanh thay đồ, chúng ta phải trở về trước khi tan học.”

Trong lòng Dĩnh Hạ tràn đầy nghi vấn, cũng không biết có nên tin tưởng người này hay không, sau vài giây lo lắng, nghĩ đến mấy ngày chưa được gặp cha, có lẽ cha thật sự gặp rắc rối rồi, dưới sự lo lắng, liền đổi quần dài thay bằng cái váy kia.

Áo đồng phục của nam sinh và nữ sinh trong trường kiểu giống nhau, chỉ khác biệt phần bên dưới, nữ sinh thì mặc váy, còn nam sinh là quần dài, Dĩnh Hạ đổi váy xong thì đội tóc giả lên, lại mang thêm một cái mắt kính không độ, làn da trắng nõn cùng vòng eo nhỏ gầy lộ ra khỏi bộ đồng phục, thật sự là có điểm giống mùi vị của nữ học sinh xinh đẹp.

Xe của y tá để ở trong bãi đậu xe của giáo viên, hối cậu mau lên xe. Dĩnh Hạ cúi đầu đi bộ, cậu chưa từng mặc váy cảm giác rất không quen, mỗi bước chân bị gió lùa vào trong váy, cảm giác lạnh lạnh dưới chân không quen được, may mà rất nhanh đã lên xe được, trước khi ngồi hai tay cậu nắm chặt gấu váy, mái tóc đen phủ mặt, không cần cố ý giả bộ, cũng đã có được bộ dáng mỹ nhân bị bệnh suy nhược.

Ra đến cổng, bảo vệ nhận ra xe của y tá, cũng không có hỏi gì nhiều, mà y tá lo lắng có người sinh nghi mà theo dõi, nên lúc đầu nhằm thẳng hướng bệnh viện mà chạy, loanh quanh ở khu vực xung quanh bệnh viện vài lần, xác định không có ai theo dõi, lập tức phóng nhanh ra đường, đi về phía nam.

Trên đường, y tá nói lại ngắn gọn tin tức Dĩnh Lạc gọi cho cô, cô cũng không phải là thành viên trọng yếu của Sơn Si đường, chỉ biết Đường chủ bởi vì mua bán ma túy, bị cảnh sát chặn bắt ngay tại hiện trường, trước mắt đang phải lẩn trốn. Cảnh sát bắt được đầu mối, biết con của Dĩnh Lạc đang học ở trường trung học trong thành phố, phân tích Dĩnh Lạc sẽ mang theo con bỏ trốn, cho nên mấy hôm nay phái người ở ngoài trường theo dõi sát sao, chờ Dĩnh Lạc xuất hiện.

Dĩnh Lạc im lặng nhẫn nhịn, biết cảnh sát đang theo dõi Dĩnh Hạ sát sao cũng có chỗ tốt, chính là kẻ thù núp ở một chỗ bí mật nào đó ngược lại cũng chẳng thể xuống tay với Dĩnh Hạ, hành động của cảnh sát ngược lại chính là đã giúp một đại ân, hẳn bởi vì sắp tới sẽ phải vượt biên trái phép, kiểu gì cũng muốn gặp con trước khi rời đi.

Xe chạy được khoảng một tiếng, chuyển sang một chiếc xe màu lam đã chờ sẵn, tài xế xem ra là một người bình thường, không nói gì cả, chở Dĩnh Hạ sang một hướng khác, đường đi càng lúc càng hẹp, địa điểm cũng càng lúc càng hẻo lánh, đến một thị trấn nhỏ, Dĩnh Hạ lại đổi qua một chiếc xe cũ nát, phát hiện tài xế là người quen, lúc này mới thở phào được một hơi.

A Hào, là trợ thủ đắc lực và trung thành nhất của cha, vẻ mặt uể oải mỗi một, quần áo cấu bẩn lồi thối, chẳng còn bộ dáng nghiêm chỉnh tiêu sái thường ngày.

“Thiếu gia, đường núi xóc nảy, cậu kiên nhẫn.” Khi A Hào thay cậu cài dây an toàn chắc chắn thì nói như vậy.

A Hào nói không sai, con đường lên núi tiếp theo chẳng những vừa hẹp, lại còn rất không bằng phẳng, phần lớn là men theo vách núi, chỉ có thể cho một xe đi qua, thường thường là phải nép về phía núi đá, bên trái cách chưa đầy một mét là vách đá dựng đứng, càng đừng nói con đường quanh co ngoằn ngoèo lại dốc đứng, nửa tiếng sau, Dĩnh Hạ cũng bị say xe đến ngất ngư, ngay cả phong cảnh cũng chẳng thưởng thức nổi

Rốt cuộc dừng lại trước một căn nhà nhỏ, đó là một căn nhà gỗ nho nhỏ dùng để nghỉ chân, chắc là do nông dân ở dưới chân núi dựng lên làm chỗ nghỉ chân tạm thời, có máy phát điện hoạt động, bên cạnh nhà có một rừng trúc cùng thác nước ở phía xa xa trong núi, xem ra cũng là một nơi ở thoải mái.

“Đại ca ở bên trong, thiếu gia cậu vào đi, lát nữa tôi đưa cậu xuống núi lại.” A Hào nói.

“Cảm ơn anh A Hào.” Dĩnh Hạ nói, không thể chờ được mà nhảy xổ vào trong căn nhà gỗ.

Bên trong nhà được ngăn ra thành phòng khách và phòng ngủ, không gian tối tăm bên trong làm cho hai mắt Dĩnh Hạ không kịp thích ứng, một hồi lâu mới phát hiện trong phòng có hai người đàn ông đan ngồi, một người trong đó hơi lộ ra vẻ hào sảng, tóc tai hơi bờm xờm, chính là Dĩnh Lạc, một người khác bề ngoài chỉnh tề hơn nhiều, Dĩnh Hạ không có nhận ra.

Dĩnh Lạc nhìn thấy Dĩnh Hạ, cau mày cảnh giác, giống như chưa từng nhìn thấy người này.

“Cha...” Dĩnh Hạ gọi, mặc dù chỉ là hành động nhỏ sau khi gặp lại, nhưng cha lại rất cẩn thận, hai mắt cậu cay cay, muốn khóc.

“Tiểu Hạ?” Dĩnh Lạc nhận ra giọng nói ấy.

Người đàn ông còn lại lên tiếng: “Dĩnh Lạc, tôi nhớ anh gọi con anh đến, sau lại thành con gái thế này?”

Con gái? Dĩnh Hạ liền ngẩn ngơ, liền nhớ đến mình đang mặc đồng phục nữ sinh, trở nên lúng túng, khó trách lúc nãy cha giống như không quen biết, đang muốn gỡ tóc giả xuống, Dĩnh Lạc cản.

Hắn nói với người nọ: “Tôi nói chuyện với con chút.”

Người kia chính là Cư Vũ Lâu của Thiên Hà bang, hắn đưa tay làm ra động tác mời tự nhiên, xoay người đi ra ngoài.

“Lại đây.” Dĩnh Lạc gọi con.

Dĩnh Hạ đi từng bước ngẩn qua, bị cha kéo vào phòng ngủ bên trong, cửa vừa đóng lại, ôm lấy con đặt ngồi lên giường, tháo cặp kính mắt ngụy trang trên mặt cậu xuống, sau đó nhìn thật tỉ mỉ, mặc dù hai mắt con ngẩn lệ mang theo mạch máu li ti, khí sắc cũng không tệ lắm, hắn là không phải nếm mùi cực khổ, thả lỏng tâm tư, ôm chặt lấy con, tâm tình căng cứng mấy hôm nay mới bình thản xuống được một chút.

Tháo bộ tóc giả thật dài kia ra, lộ ra khuôn mặt nguyên bản của con, Dĩnh Lạc nói: “Tiểu Hạ cải trang thành nữ sinh rất đẹp nha, bất quá, cha vẫn thích bộ dáng ban đầu của con.”

Dĩnh Hạ cũng nhìn cha thật kĩ, mới có mấy ngày không gặp, cha ốm đi rất nhiều, khí phách cũng bị tâm tình mệt mỏi cùng cấp bách áp lực, cho dù có là sói, cũng mệt chẳng khác gì chó nhà có tang.

“Cha...” Rất nhiều điều muốn nói, nhưng tất cả đều nghẹn trong cổ họng không phát ra được.

Dĩnh Lạc êm ái vuốt ve khuôn mặt con, gương mặt trắng mềm.

Trong mấy ngày rối loạn này, hắn không nghĩ đến bản thân mình hóa ra cũng sẽ toàn tâm toàn ý nhớ đến một người, loại tưởng niệm này giống như một lưỡi dao, không lúc nào là không ngừng cứa vào xương cốt, loại tình cảm như thế này trước nay chưa từng có, sau này cũng sẽ không có, Dĩnh Lạc cơ hồ có thể chắc chắn như vậy.

“Cha?” Dĩnh Hạ thấy cha ngẩn người, lại gọi một chút.

Dĩnh Lạc tỉnh táo lại, cười khổ.

“Con chắc là nghe nói rồi phải không, cha mất Sơn Si đường rồi, ngay cả nhà cũng không thể quay về.”

Dĩnh Hạ mở to hai mắt, cơn run sợ qua một chốc cũng tan đi, cả người ngo ngoáy bất an.

“Cơ nghiệp ở đây mấy năm qua gần như bị hủy hết, ngay cả con cũng phải...” Nói không được, nhưng lại ôm càng chặt, ngoan cố y như nếu thả lỏng tay ra, hắn sẽ mất đi đứa con bảo bối này.

Dĩnh Hạ vẫn ngo ngoáy, muốn đưa tay ra chụp lấy, Dĩnh Lạc thở dài một hơi, thả ra.

“Sợ không?”

Dĩnh Hạ lắc đầu, cụp mi, có chút tủi thân lại có chút bướng bỉnh, sau đó, dùng đôi tay đã được tự do chủ động ôm lấy cha, cũng ôm rất chặt, sợ rằng chỉ cần lỏng tay, cậu sẽ mất đi người cha này.

“Cha...” Cậu ngửa đầu: “Con không đi học nữa, chúng ta trốn đến một nơi thật xa, cha đừng ra mặt, con có thể ra ngoài làm việc, con sẽ nuôi cha.”

Trong đáy mắt âm trầm lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất, Dĩnh Lạc ban đầu vốn tưởng rằng Dĩnh Hạ bảo bối ngoan ngoãn của mình sẽ học theo mấy diễn viên diễn tình trên TV, khuyên bảo mình ra đầu thú, lại không nghĩ đến con sẽ nói ra những lời ngoài dự đoán thế này.

Dĩnh Hạ tiếp tục nói: “... Không có nhà cũng không sao, không có bằng cấp cũng chẳng có việc gì, con có thể đi làm thuê ở siêu thị, hoặc ở nhà ăn, con sẽ cố gắng kiếm tiền...”

Dùng khí cùng nghị lực dâng tràn, lúc này Dĩnh Hạ nhút nhát yếu đuối thật sự là thành tâm thành ý muốn làm như vậy, đề nghị này ban đầu là lúc trước cậu ao ước có một ngày được dọn ra ngoài sống, muốn có một cuộc sống bình lặng, nhưng mà bây giờ, cậu đem thêm cha vào trong kế hoạch.

Thấy ánh mắt của cha có chút trách cứ, cậu lập tức đỏ mặt cúi đầu, cũng không biết cha có trêu ghẹo cậu hay không.

Dĩnh Lạc thật sự cười, đây có thể là câu nói dài nhất của con từ trước đến giờ nha, bày ra câu nói này với cha rất có khả năng bị bỏ tù, thật không hổ là con của Dĩnh Lạc hắc.

Mấy ngày này, bởi vì tránh né sự truy lùng của cảnh sát, chạy trốn đến căn nhà nhỏ đã chuẩn bị rất lâu trước kia cho việc tránh nạn, cùng lúc muốn ổn định thế cục bên ngoài, về phương diện khác là muốn an bài con đường tẩu thoát, không có thời gian ngủ, cả người bị đẩy vào cảnh giới cực đoan đến cực hạn, lúc này bởi vì con gấp gáp an ủi, giống như có một dòng nước tươi lại dội xuống gột rửa.

Ngay cả con cũng kiên cường như vậy, làm cho cha già này sao có thể nhụt chí? Hắc đường đường là đường chủ biệt hiệu “ác quỷ” trong giới xã hội đen, cơ nghiệp mấy năm nay là hắc gây dựng từ hai bàn tay trắng mà có được, lấy năng lực cùng bản lĩnh của hắc, cho dù là có sụp đổ, hắc cũng có thể làm lại một cái mới hoàn toàn.

Chỉ cần cho hắc thời gian, Đông Sơn tái khởi là chuyện không hề khó.

“Tiểu Hạ bảo bối, để cha nói cho con...” Ôm ngược trở lại, giọng nói lại khôi phục sự nguy hiểm lẫn uy hiếp như lúc trước.

“Dạ...”

“Đã không còn Sơn Si đường, đã không còn căn nhà kia, không nhắc đến có nuôi nổi con hay không, tiền mấy năm nay cha gửi ở ngân hàng bên Thụy Sĩ cũng đủ để con xài mười đời, nghe biết chưa? Cho dù cha không có bên cạnh, con cũng đừng đi ra ngoài làm việc biết chưa, ngay từ bây giờ liền ngoan ngoãn để cha nuôi, đừng có mà suy nghĩ miên man cho cha!”

Dĩnh Hạ không chú ý đến Dĩnh Lạc nhắc đến tiền gửi trong ngân hàng Thụy Sĩ, chỉ nghe thấy “Cho dù cha không ở bên cạnh” mà thôi, giống như như là sét đánh ngang tai, khiến cho thần trí cậu quay cuồng muốn bất tỉnh.

“Cha thật sự... Sẽ bị bắt?” Cậu hỏi, mắt đỏ hoe.

“Không tin tưởng cha đến như vậy?” Dĩnh Lạc cười lạnh.

“Dạ không ph ải, con... Lo lắng...”

Dĩnh Lạc xoa đầu an ủi con, thái độ cũng mềm mại hơn: “Cục cưng, cha đã sắp xếp để có thể vượt biên, tối nay đã phải đi rồi, nhưng không thể dắt con theo, rất nguy hiểm...”

“Con...” Con muốn đi cùng với cha, Dĩnh Hạ định nói như vậy, nhưng mà nghe thấy ngụ ý của cha, thật ra là sợ cậu yếu ớt làm liên lụy đến cha sao? Nghĩ đến đó, những lời phía sau đều khấn cấp nuốt ngược vào bụng.

Dĩnh Lạc đọc ra suy nghĩ trong mắt con, nếu có thể, hẳn làm sao không muốn cùng con trốn đi? Bất quá con đường nhập cư trái phép rất nguy hiểm, hơn nữa hẳn đã quyết định trong tương lai mấy năm tới sẽ xông vào thị trường Đông Nam Á, xã hội đen ở đó hoạt động hoàn toàn khác ở đây, hẳn phải dồn toàn tâm toàn lực để ứng phó, không còn thời gian để chiều cố con.

Cho nên —

“Ngoan ngoãn ở lại đây, con muốn đi học thì liền đi học, tranh thủ thời gian, cha ra ngoài gây dựng sự nghiệp trước, chờ đến lúc ổn định, sẽ quay lại đón con.”

“Thật sự sẽ về đón con?” Dĩnh Hạ nổi, có chút sợ hãi, khi còn nhỏ cũng đã từng nghe mẹ nói câu giống như vậy, nhưng mà sau khi mẹ ra nước ngoài, cho đến bây giờ, cũng chưa từng quay trở về dù chỉ một lần.

“Có can đảm không tin cha, không sợ lại bị cha đánh vào mông sao?” Dĩnh Lạc tức giận, chuyện hẳn đã hứa được thì nhất định sẽ làm được, không cần nghi ngờ.

Con tình nguyện bị đánh vào mông, chỉ cần cha trở về. Ánh mắt Dĩnh Hạ lúc này nói như vậy.

Cảm giác được cần thay cha làm ra chút hành động, bé thỏ cố lấy can đảm ngửa đầu ra hôn nhẹ lên môi cha, nụ hôn nhẹ nhàng, so với mây còn nhẹ hơn, so với gió còn thoảng hơn, nóng rực hơn so với dung nham, khoang miệng cũng bỏng rất.

Dĩnh Lạc không ngờ đến con sẽ chủ động, cái này so với lúc bị cảnh sát bao vây lúc bán thuốc phiện còn khiến hẳn giật mình hơn.

“Tiểu Hạ bảo bối...”

“Con đợi cha...” Hôn người, bé thỏ lại bền lên, nhưng vẫn nhớ kĩ phải bổ sung thêm một câu.

Con đáng yêu như vậy Dĩnh Lạc làm sao có thể bỏ qua không hôn môi đầy yêu thương? Nhẹ nhàng ôn nhu kéo nụ hôn kia quay lại, truy đuổi trên gheo, tiếp theo là một nụ hôn sâu, giống như giữa những người yêu trong lúc thiên nhiên khó có thể chia lìa.

Hôn hôn rất dễ châm lửa dục hỏa, tay Dĩnh Lạc luồn vào trong váy, phủ lên ngọc hành của con, hại Dĩnh Hạ cương cứng lên, nhưng mà biết sắp phải chia lìa với cha, cậu cũng không muốn trốn, cơ thể hơi run run chờ đón, ngay cả khi ngón tay len vào mật huyết cũng không kháng cự lại.

“Uhm...” Tiếng rên rỉ vừa chua xót lại đầy ngọt ngào, chua xót là bởi vì sắp phải chia xa, ngọt ngào là bởi vì da thịt sắp được tương thân.

Dĩnh Lạc càng ra sức chuẩn bị bước dạo đầu cho con, khi bản thân đang chuẩn bị tiến vào, A Hào ở phòng ngoài lại gõ cửa nhắc nhở.

“Đại ca, đến giờ rồi, em phải đưa thiếu gia quay lại.”

Không nỡ, Dĩnh Hạ rút tay ra, lúc này một nụ hôn lại phủ lên, thành ra, môi lưỡi giao hòa lại càng thêm quấn quít.

“Thiếu gia phải quay lại trường trước khi tan học, không thể kéo dài.” A Hào càng gõ cửa gấp gáp.

Bất đắc dĩ phải tách ra, ánh mắt vẫn lưu luyến như cũ.

“Tiểu Hạ, đáp ứng cha một việc.”

“Dạ.”

“Ở đây, ở đây, còn có ở đây, đừng chạm vào người khác, cũng đừng để cho người khác chạm vào.” Chỉ vào môi con, phía trước và phía sau nơi hạ thể, tà tà cười xấu xa rồi lại nói thân mật: “Toàn thân trên dưới của con, một sợi tóc một cái móng tay, đều là của cha.”

Nói có quá không vậy? Dĩnh Hạ có chút không cho là đúng, nhưng lại không dám nói không.

Dĩnh Lạc không có nghe câu khẳng định, siết lấy cằm con, ép: “Bé ngoan, dạ đi.”

Cha thật vất vả mới ôn nhu được một chút, lại sắp hồi phục bộ dạng lưu manh rồi đây.

“Dạ...” Cuối cùng cũng lên tiếng, cắn cắn môi, Đinh Lạc cũng nói: “Có lần... Cha nói... Chỉ cần con nói, cha đều làm...”

“Hử?” Đinh Lạc nhớ mang máng, đây là những từ hắc đã nói ra khi ăn hiếp con.

“Chỗ này của cha...” Sợ hãi chạm vào đũng quần cha, “Con bảo... Cũng không được cho người khác... Là của con...”

Nói xong, bé thỏ trắng liền đỏ hồng từ trên đỉnh đầu xuống đến tận ngón chân, cả người nóng rực thiếu điều muốn bốc khói, thành công biến thành bé thỏ hồng.

Đinh Lạc cười ha ha, con muốn độc chiếm mình, làm cho hắc có cảm giác rất thành công.

“Cha sau này không bao giờ ôm ai hết, chỉ có Tiểu Hạ bảo bối.”

“... Dạ...” Giọng nói nhỏ xíu chỉ có thể nghe được loáng thoáng.

“Đại ca, đại ca!” A Hào vẫn ở bên ngoài cửa gọi to, quấy rầy tình dày mật ý trong này.

Rốt cuộc Đinh Lạc cũng phải đưa mắt nhìn con lên xe, oán hận lúc biệt li, cùng với khổ cực phải nếm mấy ngày hôm nay, làm cho hắc cần thêm hận kẻ đứng sau hậu trường chỉ điểm cho cảnh sát, nghĩ đến muốn phanh thây xẻ thịt kẻ đó, đúng vậy, một ngày nào đó —

Cư Vũ Lâu vỗ vai hắc.

“Cậu ta thật sự là con anh? Không giống, không giống...” Vuốt vuốt cằm, thâm ý hỏi: “Giống như là người tình bé nhỏ của anh hơn.”

“Đúng là con tôi, cũng là tình nhân của tôi.” Đinh Lạc hừ một tiếng: “Con đương nhiên cũng có thể là người tình.”

“Anh hóa ra so với tôi còn...” Cư Vũ Lâu cười: “Thật sự để cậu ta ở đây một mình?”

“Không nở thì sao? Tôi sẽ đem toàn bộ vốn liếng lời lãi lần này tính lên đầu họ Ông kia, tuyệt đối sẽ không phải một súng kết thúc cho gã, mà sẽ đẩy gã xuống địa ngục, một ngày lại một ngày, sống không bằng chết.” Âm trầm nói.

“Hữu Tín? Tôi điều tra qua, lúc ấy trên đường thật sự có xảy ra tai nạn xe, hắc ta không cách nào chạy đến bến tàu đúng giờ quả là sự thật, chỉ có thể nói số hắc ta đúng là chó táp phải ruồi, tránh được một kiếp.”

Đinh Lạc âm thầm nói: “Trước kia không nghi ngờ hắc, cho nên không cố ý đi dò la. Ngày hôm qua tôi nhận được tin tức, hắc ta là người Cực Hoa Tổ mười mấy năm trước phái đến phụ tá cho Đại thiếu gia nhà cậu, sau đó bởi vì kiêng dè thực lực của cậu, cho nên làm bộ dựa vào chúng ta, kì thực là tìm cơ hội hất cậu...”

“Có chứng cứ?”

“Không có, người bán tin vốn cũng là người trong Cực Hoa Tổ, hắc ta không thể ra mặt.”

“Như vậy, tôi cũng có cách nào lấy cái này nói chuyện với cha tôi. Tóm lại, Khố Khoa sau khi bị bắt, khai ra tôi là kẻ đứng sau hậu trường cùng giao dịch với hắc, ngay cả tôi cũng trở thành trọng phạm số một bị cảnh sát truy nã. Để tránh liên lụy đến Thiên Hà bang, cha tôi đã từ tôi, muốn tôi vượt biên, đợi sóng yên biển lặng bớt rồi hãy quay về.”

“Xem ra rất tàn nhẫn.” Đinh Lạc nói: “Một chiêu chặt đuôi bỏ chạy lấy mạng này, ông ta làm rất độc.”

“Vứt bỏ một mình tôi, bảo trụ Thiên Hà bang của hắc, cũng không bị Cực hoa tổ kia làm khó, trực tiếp đem bang vị đưa cho anh tôi tiếp nhận, đều là tin vui lớn.” Cư Vũ Lâu nói như trêu tức, nhưng vẻ mặt lại chẳng có gì là đang vui đùa.

“Cho nên đem chúng ta tổng tới Đông Nam Á, mở ra mấy công ti ma giúp ông ta buôn lậu? Bang chủ cũng quá để mắt đến chúng ta rồi.”

“Đinh Lạc, tôi thấy anh rất nóng lòng muốn thử nha, thế nào, muốn làm chuyện lớn?”

“Hai người chúng ta bắt tay, muốn thành lập một tổ chức lớn hơn so với Thiên Hà bang cũng không phải việc khó, anh nói đúng không? Thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

Cư Vũ Lâu rồi, cá tính y cũng tương tự như Đinh Lạc, không sai, bị đuổi ra khỏi nhà cũng chẳng phải là chuyện tốt, mất đi sự bao che của cha, tương đối mà nói chính là bớt đi được những qui phạm vướng tay vướng chân, hẳn có thể hoàn toàn làm việc theo ý mình, xông ra vùng trời rộng lớn.

“Người anh em, đều phải dựa vào anh rồi.” Cư Vũ Lâu nói, rất nghiêm túc: “Một ngày nào đó, tôi sẽ về kéo anh tôi xuống khỏi vị trí kia, để cho anh ta phải thừa nhận tôi mạnh mẽ hơn so với hắn.”

“Ý thức cạnh tranh của cậu đối với thiếu gia mạnh mẽ như vậy, cũng không biết là anh ta thiếu cậu cái gì.” Đinh Lạc nói: “Hai chúng ta đạp chung một thuyền, sớm thành công quay lại xứ này, tôi thật sự không bỏ con mình được.”

“Yên tâm, con anh sẽ không chạy đâu cả, mà anh tôi...” Cười lạnh lùng: “Chạy cũng không thoát.”

10. Chương 10

Đinh Hạ 17 tuổi sau khi cha bỏ trốn mất dạng không bao lâu, cũng bị cảnh sát tra hỏi vị trí mà cha có thể ẩn náu, cậu đều một mực lắc đầu trả lời không biết.

Cậu tuy là con của Đinh Lạc, nhưng hai người sống cùng nhau chỉ mới mấy tháng, những lời nói ra có thể tin được, cảnh sát sau đó lại âm thầm phái người theo dõi cậu thêm mấy tháng, thấy cậu thuê nhà ở gần trường học để ở, mỗi ngày lặng lẽ đi học rồi về, tất cả những sinh hoạt phí đều thanh toán qua tài khoản ngân hàng, không có điểm nào khả nghi, cũng không kêu lên lấy lời khai nữa.

Bất quá, lâu lâu cũng sẽ có người tìm đến cậu tâm sự, rào trước đón sau nói cậu nếu như có liên lạc được với cha, vậy thì hãy khuyên cha đầu thú ngay lập tức, cảnh sát sẽ giảm án... Loanh quanh lẫn lẩn.

Mọi người có tâm tư, Đinh Hạ tất nhiên biết những việc làm của cha đều là hành động phi pháp, nhưng mà, cậu không bao giờ hi vọng cha bị bỏ tù, chết cũng không muốn.

Về phần tài khoản ngân hàng của Đinh Hạ, đó là tài khoản Đinh Lạc mở cho con khi vừa ở quê lên, sau khi Đinh Lạc xảy ra chuyện, tiền từ ngân hàng bên Thụy Sĩ chạy lòng vòng vài vòng rồi mới được chuyển đến, số lượng không nhiều, miễn cho bị nghi rửa tiền, nhưng cũng vừa đủ để cho một học sinh trung học trải qua cuộc sống vô ưu vô lo.

Dì Cổ làm quản gia ở nhà Đinh Lạc đã nhiều năm, cũng bị cảnh sát theo dõi sát sao, bất quá bà chỉ phụ trách việc nhà, từ trong miệng bà cũng không moi ra được chuyện cơ mật nào. Bà chăm sóc Đinh Hạ đến khi tốt nghiệp thì kết thúc công việc, thay bằng lái xe Thành Chi của Đinh Hạ.

Bối cảnh của Thành Chi sạch sẽ, thân thủ lưu loát năng động, chuyện nấu nướng nội trợ cũng không làm khó được hắn, cho nên Đinh Lạc chỉ định hắn hỗ trợ Đinh Hạ giải quyết những chuyện này nọ trong cuộc sống thường ngày, đảm nhiệm vị trí vệ sĩ, chứ không kẻ thù của Đinh Lạc không hề ít, sợ có người cố ý bắt con ép mình phải ra mặt, cẩn thận cũng phải thôi.

Để tránh bị chú ý, Thành Chi âm thầm bảo vệ Đinh Hạ không để lại dấu vết, chỉ đi theo xa xa khi cậu đi học, giống như là một cái bóng, cho nên Đinh Hạ cũng coi như tự do tự tại, biết cha cũng là vì lo lắng cho cậu.

Đinh Hạ sau khi tốt nghiệp, từng vì việc lựa trường đại học mà chết không ít tế bào thần kinh, sau lại lựa chọn một trường đại học ở vùng rất xa, để tránh cảnh sát lâu lâu làm phiền, hơn nữa tiếp nhận đề nghị của Thành Chi, mua một căn nhà gần kí túc xá.

Nhà cũng chọn ở khu an ninh, Thành Chi còn tìm khu có bảo vệ 24/24, là khu không phải muốn vô thì vô muốn ra thì ra, hàng xóm xung quanh cũng điều tra kĩ càng, mới có thể đảm bảo cho cuộc sống của hai người không bị quấy rầy.

Trong hoàn cảnh mới, Dĩnh Hạ đi học, hết giờ học thì tham dự đoàn hội, về nhà lên mạng chơi game, cuộc sống đại học đơn giản phóng khoáng, kết giao được nhiều bạn mới, cũng mở rộng được tầm nhìn, học được những chuyện trước giờ không hề biết đến.

Nhưng vẫn cô độc như trước.

Rõ ràng rất lâu trước kia đây chính chính là cuộc sống trong mơ của cậu.

Vì lo lắng cho sự an toàn, Dĩnh Lạc hoàn toàn không có liên lạc, vài thông tin cũng thông qua Thành Chi mà truyền lại, làm cho cậu ngay cả ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng của cha cũng không thể được.

Cô độc khó tránh, bởi vì nhưng nhớ một người đến khắc cốt ghi tâm.

Năm hai đại học, sau khi kết thúc hoạt động đoàn hội, đàn anh tên Quý Xuân học năm ba đưa cậu đến gặp giảng viên. Hai người biết nhau khi hoạt động trong hội, Quý Xuân chiếu cố cậu rất nhiều, tất nhiên, có mang theo một ít tư tâm.

Quý Xuân rất có tiếng ở trong trường, ở trong trường cũng có thể so sánh ngang bằng với các thần tượng trẻ tuổi, cũng là một công tử đào hoa, nam nữ ăn ráo, nhưng bởi vì hấn ra tay rộng rãi, xử lý các mối quan hệ đều theo kiểu hợp thì quen không hợp chia tay, trước mắt mà nói, cũng không có nghe ai sau khi chia tay thì tìm đến hấn làm loạn.

Dĩnh Hạ khi vào năm nhất tham gia hoạt động đoàn hội đã bị hấn chú ý, lời ăn tiếng nói nhu hòa dung mạo thanh nhã, trời sinh ra đã khiến cho người khác yêu thương, nhưng lại rất cảnh giác đối với người khác, hấn chỉ có thể tiếp cận từng bước, từng bước xâm nhập vào sự cảnh giác kia, chờ đến khi công phá hoàn toàn các tầng phòng ngự xung quanh trái tim ấy, đạt được sự tin tưởng sẽ một phát nuốt chửng, về phần có thể hèn hò được bao lâu, còn phải xem tính nhẫn nại của hấn như thế nào.

Chạy đến cổng trường, Quý Xuân nhìn trời đã hơi tối, hỏi: “Dĩnh Hạ, ăn cơm chung không?”

Dĩnh Hạ bên lên lắc đầu, vừa rồi cậu có điện thoại, nói xong việc ở đoàn hội xong thì về sớm một chút, chắc là có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.

“Em à, đã lâu không có ăn cơm chung với em rồi.” Quý Xuân làm bộ ai oán.

Dĩnh Hạ đỏ mặt, trong lòng có chút áy náy, đàn anh này từ khi cậu tham gia hoạt động đoàn hội đã rất chiếu cố cậu, làm cái gì cũng lôi kéo cậu theo, cũng nhờ có anh ta, Dĩnh Hạ nhất gan mới có thể nhanh chóng hòa nhập vào môi trường đại học, cũng không có bị bạn học khác bắt nạt.

Quý Xuân nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Dĩnh Hạ, trái tim đập bùm bùm, cực phẩm như vậy nếu không cẩn thận một chút, sẽ bị kẻ khác nhanh tay lẹ chân cướp mất. Theo hấn biết, đã sớm có vài tên bạn bè rất cảm thấy hứng thú với bé thỏ Dĩnh Hạ này, là hấn bản tin nói muốn ra tay, mới khiến cho bọn họ dừng lại, nếu không, Dĩnh Hạ sớm đã trở thành đồ trong túi kẻ khác.

Quàng tay lên vai Dĩnh Hạ như chẳng có chuyện gì, liền hỏi thêm: “Tối mai mấy người bên đoàn hội tụ tập, em cũng đến chứ?”

Dĩnh Hạ vẫn đỏ mặt lắc đầu, cậu không có thói quen cùng người lạ thân cận đụng chạm da thịt, da gà liền đồng loạt kéo ra, nghiêng vai tránh đi cái khoác vai kia, lùi vài bước xấu hổ nói: “Em, em có việc... Đi trước...”

Bé thỏ đụng trúng động vật ăn thịt thì sẽ chạy trốn vào trong hang ẩn núp vốn là chuyện tất nhiên, Dĩnh Hạ mặc dù không biết Quý Xuân thêm thưởng mình, nhưng theo bản năng mà cảm nhận thấy sự nguy hiểm, cho nên muốn chạy về nhà.

Quý Xuân cũng không thất vọng, con mồi càng ra sức chạy trốn càng khó bắt thì mới càng có thể kích thích niềm vui săn đuổi của hấn.

Hấn xoay người đi về hướng một con đường khác, rồi đột nhiên da đầu tê dại, giống như là có người theo dõi hấn, cảm giác thật không thoải mái chút nào, quay đầu lại tìm thử, con đường trước cổng trường vẫn ngựa xe qua lại như bình thường, sinh viên tùm năm tùm ba đi lại, không có bất kì điểm quái dị nào.

Hắn là ảo giác, Quý Xuân cười cười, tiếp tục đi, trên đường tiện tay gọi hai nữ sinh mới quen cùng đến căn tin ăn cơm.

Đối diện cổng trường, dưới tàng cây bồ đề có một chiếc xe đang đậu, chiếc xe nhạ màu đã ngừng có đến hơn nửa tiếng, ba người đàn ông trưởng thành ngồi trong xe, người đàn ông ngồi ở băng ghế sau âm thầm nhìn xuyên qua cửa kính sậm màu thu vào trong mắt hết một màn lúc này, kính râm che đi ánh mắt uẩn nộ của hắn, nhưng không không được sự giận dữ trên mi.

“Thành Chi nói đùa kia... Quý Xuân?” Người đàn ông đeo kính râm lạnh lùng hỏi: “Điều tra chưa?”

Người đàn ông ngồi ở ghế phụ trả lời: “Sinh viên bình thường thôi, nhưng tướng mạo cũng được, quan hệ nam nữ hơi rối loạn một chút.”

Người đàn ông đeo kính râm sờ sờ cằm, động tác sờ cằm kia càng cường điệu thêm cảm giác xâm lược đến từ hắn.

“Về sớm một chút quả là đúng.” Hắn nói.

“Vâng ạ.” Người đàn ông ngồi ở ghế phụ âm thầm đem tướng mạo Quý Xuân ghi nhớ, nói không chừng một ngày nào đó người đàn ông ngồi ở băng sau sẽ phân phó gã chém người.

Dĩnh Hạ ở không xa trường lắm, đi chừng năm phút đồng hồ là đến, sau khi chào bảo vệ thì đi vào sau, hai bên đường là khuôn viên ngập tràn cây xanh cùng những căn biệt thự ba tầng. Bãi đậu xe được đặt dưới tầng hầm, nghe tài xế nói, để đó mới có thể đảm bảo chất lượng tốt nhất.

Villa ba tầng, cậu cùng Thành Chi hai người ở thì có hơi lớn, nhưng Thành Chi lại ám chỉ đây là Dĩnh Lạc chọn, cho nên Dĩnh Hạ cũng không nói gì, cậu biết cha đã quyết định cái gì thì sẽ không có khả năng thay đổi.

Cậu vừa bước chân trước vào thì Thành Chi liền lập tức đi vào bếp chuẩn bị cơm. Dĩnh Hạ sau khi tắm rửa xong, cơm cũng đã được dọn lên bàn, cậu cùng Thành Chi vừa ăn cơm vừa xem TV, trò chuyện với nhau câu được câu mất.

“Muốn tôi về sớm một chút... Có việc gì à?” Dĩnh Hạ hỏi.

“Không có việc gì.”

“Không có việc gì, sao lại muốn tôi về sớm một chút?”

“Thiếu gia, cậu đừng tiếp cận Quý Xuân gần quá, rất nguy hiểm.”

“Anh ta không phải là người của cảnh sát.” Dĩnh Hạ nói: “Không có nguy hiểm.”

“Là Quý Xuân gặp nguy hiểm.” Thành Chi đáp.

“Cái gì?” Dĩnh Hạ tưởng mình nghe lầm.

Thành Chi không nói thêm gì nữa, đánh trống lãng chuyển đề tài. Tối nay vẫn giống như hai năm qua, không có gì thay đổi lớn, Dĩnh Hạ cơm nước xong liền lên phòng của mình ở tầng hai đọc sách rồi online, đến lúc mệt thì đi ngủ.

Nửa đêm cánh cửa phòng ngủ vang lên tiếng động kì quái, như là có người muốn mở cửa xâm nhập vào, Dĩnh Hạ vừa mới ngủ mơ màng liền giật mình tỉnh dậy, mới đầu còn tưởng là ngủ mơ, yên lặng nghe một hồi, tiếng động đó vẫn tiếp tục vang lên, trong lòng cậu nghi ngờ, ăn trộm?

Làm sao có thể được? Ở đây an ninh nghiêm ngặt, tính cảnh giác của Thành Chi cũng rất cao, không có khả năng ăn trộm có thể vào được. Nghĩ đi nghĩ lại, chẳng lẽ là kẻ xấu muốn đánh lén Thành Chi? Cậu hết hoảng, trong lúc nhất thời không biết phải đối phó thế nào, bất quá, cậu dù sao cũng đã mười chín tuổi rồi, sẽ không ngu ngốc ngồi chờ chết, nhẹ nhàng xuống giường cầm lấy cái ghế trốn ra sau cánh cửa, đợi cho đối phương phá cửa đi vào thì đập ngay một phát.

Cạch một tiếng cánh cửa mở ra, ánh đèn bên ngoài hắt vào, kẻ xâm nhập đứng ngược sáng trông rất dữ tợn,

trái tim Đinh Hạ thiếu điều muốn vọt trên trên cổ họng, tay cầm lấy ghế cũng run rẩy đổ mồ hôi, sau khi chắc chắn kẻ kia không phải là Thành Chi, cậu dùng sức nâng ghế đập xuống đầu hắn.

Loảng xoảng một tiếng, cái ghế bị ghệt lấy hất bay, kẻ xâm nhập túm lấy cổ áo Đinh Hạ, một đôi mắt phần nộ quát lên trong bóng đêm.

“Thằng bé hư hỏng này, đã dặn là không được khóa cửa!”

Giọng nói cùng giọng điệu bá đạo vô cùng quen thuộc, kinh ngạc ngập trời làm cho Đinh Hạ cũng quên run rẩy. Nằm mơ? Không phải mơ? Là mơ, hẳn là nằm mơ rồi, nhưng mà, sao chân thật đến như vậy...

Đinh Hạ chớp chớp mắt, muốn nhìn cho rõ hơn một chút.

“Cha già muốn vào trong phòng con mình mà cũng bị khóa, kì cục!” Nổi giận dùng dùng thả áo ra, chuyển thành một cái ôm siết, siết đến mức người bị ôm cảm thấy đau đớn.

Mặc dù đau đớn, nhưng lại là sự thật, khuôn ngực này cùng hơi thở này, không, nhất định là mơ rồi, tình cảnh như thế này cậu đã mơ qua không biết mấy chục lần, mặc dù giấc mơ lần này lại mang đến cảm giác rất chân thật.

“Đủ lông đủ cánh rồi, ngay cả gọi cũng không cần gọi?”

“Cha?”

Ánh mắt hung hăng cũng nhu hòa xuống.

“Tiểu Hạ bảo bối, gọi lại đi.”

“... Cha...”

“Một lần nữa.”

“Cha...”

“Ngoan, gọi nhiều một chút, cha nhớ con muốn chết.”

“Cha, cha, cha...”

“Thiếu gia, thiếu gia, dậy dậy!” Thành Chi thấy Đinh Hạ còn chưa có ngủ dậy, tiết một ở trường bắt đầu rồi, vội vàng gõ cửa gọi.

“Chờ một chút, tôi, tôi lập tức ra ngay.”

Đinh Hạ bối rối trả lời, nhìn qua quần mình một chút, đổ mặt đến mang tai, tối hôm qua nằm mơ thấy cha trở về, cùng cậu triển miên quần quít, kết quả là mộng tỉnh rồi.

Tuy nói đàn ông mộng tỉnh là chuyện bình thường, bất quá Đinh Hạ mỗi lần đều là bởi vì nằm mơ thấy cùng cha thân thiết mới phát sinh chuyện này, giấc mơ quá sức chân thật chung qui làm cho cậu quần bách vô cùng, chỉ có thể thừa lúc tắm rửa mà bình tĩnh lại, điều chỉnh tâm tình của mình cho thật tốt.

Ra khỏi phòng tắm thì tâm tình cũng đã được lấy lại rồi, nhìn đồng hồ thấy cũng đã sắp trễ, tiện tay cầm lấy một lát bánh mì nướng mới ra lò rồi chạy ra ngoài, buổi sáng này nếu đi học trễ, giáo viên sẽ trừ điểm.

Thành Chi nhanh chóng tắt máy pha cà phê cũng theo đi ra ngoài, nhìn thấy thiếu gia thật sự đi vào trong lớp học mới yên tâm trở về.

Đi học, hết giờ, cùng bạn bè thảo luận đề tài giáo viên đưa cho, phân phối bài tập xong xuôi, đến trưa về nhà ăn cơm, ngủ một chút, ba giờ chiều đi nghe giáo viên thỉnh giảng nói chuyện, năm giờ thì đến văn phòng đoàn, lại nhận được tin nhắn của Thành Chi, nói hôm nay có việc, trễ một chút mới đến đón được, nói cậu ở lại trường học trễ một chút.

Đinh Hạ ở cùng với Thành Chi cũng đã được hai năm, cũng có cảm tình, biết công việc của Thành Chi chính là bảo vệ cậu, nếu có chuyện gì, Thành Chi sẽ còn bị thê thảm hơn, khẳng định sẽ bị cha trong cơn điên mà chém một ngón tay rồi tổng đến nơi khỉ ho cò gáy, kết quả sẽ thê thảm vô cùng, đây không phải là chuyện cậu thấy có thể đùa vui.

Cho nên, sắp xếp của Thành Chi cậu liền tận lực phối hợp, gọi điện thoại lại hỏi: “Khoảng chừng mấy giờ?”
“Bảy giờ.” Tiếng nói của Thành Chi hôm nay để lộ ra chút hưng phấn: “Thiếu gia, bây giờ tôi sẽ chạy xe đến đón cậu, chiếc Audi màu bạc.”

“Ui, lại đổi xe?”

“Ừc... Xe bị hư, tôi đưa đi bảo hành, bên sửa xe cho mượn một chiếc khác dùng tạm.”

Dĩnh Hạ à một tiếng, đoán đây là lí do Thành Chi không có cách nào đến trường đón cậu đúng giờ.

Cho nên hôm nay Dĩnh Hạ ở lại văn phòng đoàn đợi lâu hơn bình thường, phần lớn bạn học cũng đã đi về, chỉ còn lại cậu cùng Quý Xuân thu dọn đồ đạc.

“Gần bảy giờ rồi, rất ít khi thấy em còn ở đây.” Quý Xuân cười trêu ghẹo nói, hẳn thật ra cũng đã sớm muốn đi về, bất quá thấy Dĩnh Hạ tự nhiên ở lại, nên hẳn tiện thể cũng đợi luôn.

“Dạ, em đang chờ một người.”

“Có bạn gái rồi?” Cảm giác nguy cơ của Quý Xuân thành linh phình lên.

“Em, em không có bạn gái.”

“Không có bạn gái, vậy đó...” Nhìn quanh bốn phía cũng không có bao nhiêu người, Quý Xuân lớn mật hỏi: “Không lẽ có bạn trai?”

Mặt Dĩnh Hạ đỏ rực lên: “Em, em, em, em...”

Có, hơn nữa lại còn là cha mình, đáp án này rất kinh khủng, Dĩnh Hạ làm kiểu gì cũng không có khả năng nói ra.

Quý Xuân thấy Dĩnh Hạ ấp úng, hẳn hiểu rất rõ tính cách của đối phương, đỏ mặt như vậy chắc chắn là có quỷ, chẳng lẽ đứa bé này thừa dịp mình không chú ý, len lén ra ngoài ăn vụng?

Nghĩ đến đây liền nổi điên, đàn em đáng yêu như vậy nếu như bị kẻ khác cướp mất, chẳng những đáng tiếc mà mặt mũi mình cũng mất hết, bị một đám heo chó kia cười cho thúi đầu.

Không thể duy trì phong độ hết lần này đến lần khác như vậy nữa, phải xuống tay ngay lập tức.

Thấy trong văn phòng đoàn cũng còn lại vài người, Quý Xuân vì vậy cố ý nói: “Em đem đồ vào trong kho ở phía sau với anh đi.”

Dĩnh Hạ nhìn đồng hồ một chút, bảy giờ rồi, để cho Thành Chi đợi một lát chắc là không sao, vì vậy nghe theo.

Phía sau văn phòng đoàn có một nhà kho, tất cả đồ dùng của bên đoàn hội sau khi dùng xong đều cất ở đây, cùng mấy bức tượng, Quý Xuân tính toán lúc này bên trong không có ai, cho nên lôi Dĩnh Hạ vào.

Dĩnh Hạ đi vào trong nhà kho, sau đó thì nghe thấy Quý Xuân đóng cửa nhà kho lại.

“Anh à, ở đây nóng lắm, hay là mở cửa ra...”

Quý Xuân không mở cửa, đi đến bên cạnh Dĩnh Hạ, vóc dáng của hắn cao hơn Dĩnh Hạ mười mấy cm, vẻ mặt quan sát người khác rất khác thường.

Dĩnh Hạ phát hiện Quý Xuân bắt đồng so với bình thường, làm cho người ta nổi hết da gà da vịt, không nhận được mà thụt lùi mấy bước.

Cậu thụt lùi một bước, Quý Xuân liền lấn lên một bước, Dĩnh Hạ lui mấy bước thì lưng đã đụng trúng cái tủ đựng đồ trong kho, lui không thể lui, không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ trấn định.

“Anh à?” Mím cười ngắc đầu, tận lực khống chế không cho khóe môi run rẩy: “Làm gì vậy?”

Quý Xuân cũng cười cười, lắc đầu, hai tay chống lên tủ, bao vây Dĩnh Hạ lại: “Em à, em hẳn là phải biết anh rất thích em chứ?”

Dĩnh Hạ hết hồn, trong mắt cậu Quý Xuân người nào cũng thân thiết, mặc dù chiều cổ mình có chút đặc biệt, cậu vẫn tưởng rằng Quý Xuân xem cậu là bạn thân.

Mồ hôi chảy ròng ròng, đầu óc Dĩnh Hạ quay cuồng, cẩn thận nói: “Em cũng thích anh mà... Anh là một người bạn tốt, rất tốt...”

“Anh nói thích không phải kiểu như vậy...” Quý Xuân thấp giọng cười: “Chính là thích của những người yêu nhau, em à, em hẳn là đã từng hẹn hò với đàn ông?”

“Em, cái này...” Bé thỏ không quen nói dối, như thế nào cũng không cho Quý Xuân được câu trả lời phủ định.

“Anh thích em lâu rồi, tin chắc em cũng không chán ghét anh. Chúng ta trước hẹn hò đi, nếu như hai người thật sự không hợp, thì lúc đó nói chuyện chia tay cũng không muộn...” Quý Xuân ra sức thuyết phục cậu: “Có được không?”

Trong mắt hắn, để có thể ngon lành ăn tươi nuốt sống Dĩnh Hạ, chỉ cần bản thân bày ra thái độ chân thành, đối phương nhất định sẽ chấp nhận hẹn hò.

Ngoài dự tính của hắn chính là, Dĩnh Hạ hóa ra lại lắc đầu đầy kiên định.

“Cái này, xin lỗi... Anh à, e...” Lộ ra nụ cười nhợt nhạt: “Em là của người khác... Người đó nói: Toàn thân trên dưới của em, ngay cả một sợi tóc một mẩu móng tay, đều là của người đó.”

Quý Xuân cau mày, ở đâu ra mấy lời như trong tiểu thuyết ngôn tình vậy? Hắn đã ở thế trèo lên lưng cạp khó leo xuống. Lại nhìn thấy bộ dáng đỏ hồng ngọt ngào ngào ngào của Dĩnh Hạ, đáng yêu đến làm cho người ta không nỡ buông tay, hắn tuyệt không thể bỏ qua.

“Từ khi anh biết em đến bây giờ, người mà em nói sao chưa hề xuất hiện lấy một lần? Tên đó căn bản là một kẻ đào hoa, bỏ quên em rồi. Em à, tin tưởng anh, anh sẽ toàn tâm toàn ý hẹn hò với em, không để cho em phải một mình...”

“Người đó tạm thời không thể trở về thôi...”

“Những kẻ lừa tình đều dùng lí do này cả.” Quý Xuân nói khinh thường.

Dĩnh Hạ không muốn giải thích, bởi vì biết sự khó xử của cha. Cậu nghĩ trong bụng lúc này Thành Chi đợi ở ngoài hẳn là đã bắt đầu bồn chồn rồi, để không tốt có khi còn tự động đến văn phòng đoàn tìm mình, vội vàng muốn đẩy Quý Xuân ra, nhưng làm kiểu gì cũng không đẩy Quý Xuân ra được.

“Em à, thử thử đi, đừng cự tuyệt.”

Túm lại hai vai Dĩnh Hạ, Quý Xuân biết chỉ có kẻ cận da thịt rồi, cho dù có thẹn thùng cỡ nào cũng rất dễ dàng thay đổi ý kiến, hắn thậm chí còn đoán, Dĩnh Hạ có thể chỉ là do bẽn lẽn, trên thực tế, căn bản không có người thứ ba kia.

“Không được, thật sự không...”

Dĩnh Hạ dùng sức đẩy tay đối phương ra, vùng vẫy người muốn bỏ chạy, Quý Xuân lợi dụng khe hở, cúi đầu muốn hôn lên đôi môi của bé thỏ, Dĩnh Hạ né đi, Quý Xuân bất chấp tất cả, dùng cả người đè xuống, hay tay đối thành giữ chặt khuôn mặt kia, mạnh mẽ ép Dĩnh Hạ ngẩng mặt lên.

“Anh thật sự rất thích em...”

Nói xong thì hôn xuống, Dĩnh Hạ mắt thấy tránh cũng không thể tránh được, dùng sức nhắm chặt mắt quay đầu đi, phí công muốn tạo khoảng cách giữa khuôn mặt cả hai, bây giờ cậu hối hận muốn khóc, sớm biết vậy liền nghe theo thời gian hẹn với Thành Chi mà đi ngay, cũng không phải gặp trúng chuyện nan kham thế này.

Cậu thật hi vọng bản thân có đủ sức mạnh để có thể ngăn cản đối phương, giống như cha không cần dây dưa chút nào mà bẻ tay đối phương —

Thật hi vọng cha có bên cạnh...

Tiếng động rung trời từ phía cửa vang lên, cửa bị mở ra, không, nói cho chính xác, chính là bị đá văng.

“Thiếu gia.” Thành chi gọi.

Quý Xuân lại càng hoảng sợ, vội vàng thả Dĩnh Hạ ra.

Thành Chi đang muốn chạy qua, phía sau đã có người nói: “Chờ một chút, để đây.”

Dĩnh Hạ nghe thấy giọng nói kia, thoáng cái liền giật mình, có chút quen thuộc lại có chút xa lạ, khoảng cách từ lần nghe lúc trước cho đến bây giờ, giống như đã mấy thế kỉ.

Quay đầu nhìn, bóng dáng cao lớn của hai người đàn ông vượt qua Thành Chi, đều mặc âu phục, giống như là nhân vật lãnh đạo cao cấp, nhưng khi tháo kính râm ra, lộ ra ánh mắt nguy hiểm độc địa, động tác khê vuốt cằm càng làm cho tướng mạo của hắn thêm nguy hiểm dọa người, giống như sói hoang rình rập con mồi người đi sau mặc dù không sắc bén như người đi trước, nhưng vóc dáng cường tráng uy vũ, mang theo mùi giang hồ nồng nặc.

“Cha?!” Dĩnh Hạ kêu lên.

Dĩnh Lạc quay lại trừng mắt liếc con một cái, đem con hù dọa đến mức phải thụt lùi ra sau, ầm một tiếng, một lần nữa đập người lên cánh cửa tủ.

Dĩnh Lạc quăng kính râm ra sau, được A Hào tiện tay chụp lại, hắn đi thẳng về hướng Quý Xuân, nắm tay siết chặt lại trong im lặng.

Quý Xuân không ngờ đến cha Dĩnh Hạ sẽ đến, gấp đến độ mồ hôi lạnh túa ra ròng ròng, lắp bắp muốn giải thích: “Bác bác bác bác trai, cái này cái này cái này, hiểu lầm...”

Nắm đấm của Dĩnh Lạc vùng lên, khuôn mặt trong nháy mắt biến thành ác quỷ —

“Đừng mà!” Dĩnh Hạ gọi, chịu đựng cơn đau đón sau lưng hướng về phía cha, ôm lấy nắm tay cứng như đá kia.

Cậu đã từng nhìn thấy cha đáng sợ như ác quỷ giống vậy, hai năm trước trong phòng y tế ở trường trung học, biết rằng nếu không ngăn cản, Quý Xuân sẽ có kết quả vô cùng thảm hại, mà Quý Xuân bình thường đối với cậu thật sự rất tốt, nếu mà bị bề tay bề chân, thật không đành lòng.

Dĩnh Lạc dừng bước, nhưng lại đột nhiên giận dữ: “Có người khi dễ con, con bảo cha phải bỏ qua cho nó?”

“Cha, anh ta chỉ nhất thời, nhất thời...” Dưới sự hoảng hốt, Dĩnh Hạ cũng không tìm được câu từ thích hợp để thay Quý Xuân chạy tội, cấp bách muốn khóc òa.

Dĩnh Lạc đã rất lâu không được gần con, vừa gặp lại thì lại trong tình huống như thế này, nắm đấm siết lại kêu lốp rốp, hận không thể đem tất cả mọi thứ ở đây phá sạch để tiết hận, nhưng mà bộ dáng nước mắt lưng tròng của con lại làm tình cảm của hắn bị lên cơn kích động, khiến cho hắn chỉ có thể tức giận đến nghiêng răng kèn kẹt.

Dĩnh Hạ rất sợ khi cha như vậy, lại cố gắng cầm lấy nắm tay nổi đầy gân xanh, dùng hết sức cầu xin nhằn ngăn cản cha đừng động thủ trong cơn thịnh nộ.

“Cha, đừng...”

Rốt cuộc, nắm tay cũng thả ra, vẻ mặt của ác quỷ dần dần dịu xuống.

“Cha không đánh nó.” Dĩnh Lạc nói: “Nhưng mà phải trừng phạt con, bởi vì con đã không tự bảo vệ tốt bản thân mình, để cho kẻ khác nhân cơ hội đó mà chớp thời cơ.”

“A, con?”

Dĩnh Hạ nghĩ như thế nào cũng không ra, cậu là người bị hại, tại sao đến cuối cùng người bị phạt lại là mình?

Dĩnh Lạc ôm lấy con kéo mạnh ra ngoài, khi đi ngang qua thủ hạ trung tâm dừng lại một chút.

“A Hào, ngày hôm qua cậu nói, tướng mạo của tiểu tử này cũng không xấu.” Cầm hất về phía Quý Xuân rồi ngẩng lên: “Thưởng cho cậu.”

A Hào sững sốt: “Đại ca, em chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi.”

Dĩnh Lạc hừ một tiếng, kéo con đi nhanh ra ngoài, Thành Chi có chút hả hê nhìn lại rồi nhún nhún vai, đuổi theo sau, để lại A Hào cùng Quý Xuân trong nhà kho.

Dĩnh Hạ bị cha túm ra khỏi văn phòng đoàn, làm cho rất nhiều người chú ý đến, khiến cậu rất xấu hổ, sợ hãi nói: “Cha, đừng nóng giận, thả con ra trước đi...”

Dĩnh Lạc cho dù có kiêu ngạo như thế nào, ở trong khuôn viên trường đại học vẫn thu thái độ lại một chút, sau khi thả con ra, để cho con đi sát bên cạnh, chiếc xe Audi màu bạc đậu ở ngoài cổng trường, Thần Dịch làm tài xế bị Dĩnh Lạc gọi xuống đi trước với Thành Chi, hẳn muốn đưa con đi hóng gió.

Hóng gió? Dĩnh Hạ thật sự không đoán ra được suy nghĩ của cha, bất quá, có thể bên nhau một lần nữa là đã quá tốt rồi.

Giống như chim cùng dây leo đều quấn quanh bên thân từng bách, vĩnh viễn phụ thuộc vào nhau không thể rời xa, thật sự rất tốt.

11. Chương 11: Phiên Ngoại 1 – Trường Phạt Của Cha

Hai cha con lâu ngày gặp lại, trong trường hợp không bị người khác quấy rầy, đáp án sẽ là cái gì?

Không biết.

Dĩnh Hạ đến bây giờ vẫn còn bối vì cha thỉnh thoảng xuất hiện, làm cho cậu quá sức khiếp sợ, mà bị rơi vào trạng thái thất lộn lạc phách, chỉ biết được mình bị đẩy lên xe, rất khó có khi được cha đích thân lái, rời khỏi nội thành chạy ra ngoại ô.

Về mặt của cha lãnh khốc, nhìn thẳng về phía trước tập trung lái xe, Dĩnh Hạ trộm nhìn nghiêng nghiêng từ một bên, bề ngoài của cha không có gì thay đổi lớn, gương mặt gầy hơn một chút, hai năm qua có lẽ rất bận rộn? Nhưng mà, cha vẫn như vậy, mạnh mẽ, cười thể, rất mạnh.

Hơn nữa lại một lần nữa giải cứu cậu ra khi cậu bị người khác áp bức, trong lòng Dĩnh Hạ vui lắm, không nhận được nên khoe môi cong cong lên thành nụ cười.

“Cười cái gì?” Thành linh bị chất vấn.

“Dạ không, không có gì.”

Dĩnh Lạc tiếp tục lái xe, lúc này Dĩnh Hạ mới chú ý, xe đang đi hướng vào con đường đi lên núi, mặt đường rộng rãi bằng phẳng, trên đường xe cộ qua lại cũng rất nhiều, có thể thấy được nơi này cũng không hề hẻo lánh, vùng núi vào đêm, những ngọn đèn trên sườn núi lấp lóe.

Dĩnh Hạ nhớ có một lần đi cắm trại ở đây, Quý Xuân nói trên núi có rất nhiều quán bán đặc sản gà rừng, cuối tuần có rất nhiều khách du lịch đến đây, nhưng mà hơn một giờ đêm, cũng đã đến thời điểm yên tĩnh nhất rồi.

Nhìn chiếc xe chạy chậm chậm lên cao, người qua lại trên đường càng lúc càng ít, đèn xe hắt lên vách núi tối đen, lâu lâu có vài con vật nhỏ chạy qua, trong lòng Dĩnh Hạ không khỏi tự đặt câu hỏi.

“Cha... Nơi này rất, hẻo lánh...”

Ngụ ý là, hay là trở về thôi.

Dĩnh Lạc chạy lòng vòng quanh con đường nhỏ lên núi, sau khi đi đến một khu vực trống trải tương đối bằng phẳng ở sườn núi thì tắt đèn xe, nhưng chưa tắt máy.

Bên cạnh sườn núi có hai cây cổ thụ, cỏ dại mọc thành bụi, ngoài kia là vực đá, phía sau là một con đường nhỏ chỉ có thể cho một chiếc xe đi qua, nhìn xuống dưới vực, ánh đèn bên dưới giống như một biển sao, nếu không phải lo lắng cho tình trạng quỷ dị trước mắt, nơi này chắc chắn là nơi thưởng thức khung cảnh đêm khuya rất tuyệt vời.

Trăng thanh gió mát, ánh trăng rơi vào trong xe, không có đèn vẫn sáng ngời.

Dĩnh Hạ thả lỏng tâm tình xuống, thì ra cha đưa cậu đi ngắm cảnh mà thôi, đang muốn xuống xe, lại bị Dĩnh Lạc kéo trở về.

“Cha? Ô —? bị kéo vào khuôn ngực nóng ấm, một đôi môi nóng rực phủ xuống.

Đã rất lâu, tưởng nhớ nụ hôn này đến quay quắt, tiếng rên rỉ mật mờ bị cha cưỡng chiếm, nhưng khi hai đôi môi quần quít giao triền, lọt ra tiếng rên trầm thấp, cha con lâu ngày gặp lại liền rơi vào trận kích tình trong nụ hôn ngọt ngào.

Tiếp xúc quá mức mãnh liệt, Dĩnh Lạc ngay cả hơi thở đứt quãng cũng mặc kệ, chỉ hướng đến việc giao hòa, đem đôi con mót đến sưng mọng đỏ hồng, hai đầu lưỡi quần quít vào nhau phát ra âm thanh *** mĩ.

Đôi môi mềm mại ôn nhu nếu đã dâng lên khai vị, sẽ dẫn đến sự thèm khát đối với món chính, ai kia quá đói khát cũng đã không thể tự ức chế, đem tất cả quần áo của thời đại văn minh kéo ra ngoài, ra sức giương nanh múa vuốt mà cắn mót, thẳng đến khi mùi rỉ sắt tan ra nơi đầu lưỡi mới biết được đã cắn bị thương đôi môi con.

“Uhm uhm...” Đau quá.

Tự chuốc lấy, Dĩnh Lạc thật muốn, hai năm trôi qua, con vẫn không học được cách tự bảo vệ mình, vốn là trừng phạt xứng đáng.

Mùi máu khơi mào bản năng nguyên thủy của hần, đúng vậy, chính là dục vọng ăn tươi nuốt sống con mồi như thế này, làm cho hành động cắn mót của hần càng không thể khống chế, rõ ràng là đã nghe thấy bé thỏ đem tiếng khóc đáng thương nuốt nuốt vào bụng, lại không ngừng được.

Cấu xé, gặm cắn, nhắm nháp mùi máu ứa ra từ da thịt, ngay cả xương cốt cũng phải cắn nuốt không còn một mẩu, mới là phương thức mà Dĩnh Lạc hần yêu thương người khác.

Có nước rơi vào trong miệng, có vị mằn mặn, chính là hai dòng lệ của Dĩnh Hạ, Dĩnh Lạc rút cuộc mới buông con ra, đành chỉ khao khát cồn cào lại.

Nương theo ánh trăng soi ngoài cửa sổ, hần nhìn con, đôi mắt to tròn trong veo ngập đầy nước, tràn ra khoe mắt, nụ hôn sâu làm cho mặt con hồng hồng, lộ ra vẻ ngọt ngào ôn nhu như ngọc.

Con có thay đổi, người cao hơn một chút, bộ dáng thiếu niên ngây ngô cũng đã lột xác, gò má mồm mĩm của trẻ con cũng đã bớt đi, ngây thơ ít đi tuấn tú nhiều lên, xinh đẹp khảm vào trong tim cha.

Bởi vì càng lúc càng xinh đẹp, mới khiêu khích mơ ước của những kẻ trăng gió khác, bắt quá, máu thịt này chỉ thuộc về hần, chỉ cho phép mình xâm chiếm, những người khác ngay cả nghĩ thấy mùi hương cũng không có phần.

Nghĩ đến đây, trong lòng kẻ làm cha lại thấy cấu, túm lấy tóc sau gáy con nắm chặt, hung tợn.

“Biết con làm sai cái gì chưa?”

Da đầu Dĩnh Hạ bị kéo căng ra đau đớn, cổ cũng bởi vì vậy mà ngã ra sau rất không thoải mái, dưới lại tình huống này còn phải tìm câu hỏi, thật sự làm khó cậu rồi, may mà nghĩ đến mới mấy lời chỉ trích của cha lúc này, cậu mới nuốt nuốt nước miếng, trả lời khó khăn.

“Con, con không bảo vệ tốt bản thân...”

“Tiểu Hạ bảo bối...” Dĩnh Lạc hỏi: “Trẻ con không ngoan thì phải trừng phạt như thế nào?”

“Cha, đừng...” Dĩnh Hạ lại muốn khóc, thật vất vả mới chờ được đến ngày cha về, không nghĩ đến lại chọc cho cha tức giận, cậu cũng không biết phải làm sao.

Điều Đinh Lạc mong nhớ ngày đêm chính là muốn nhìn thấy bộ dáng bi thảm hề hề cùng đôi mắt đỏ hồng của con, phản ứng này chính là rất hợp ý hắn, cả người lập tức nóng nực, thứ bên trong quần lót ngo ngoe nóng nẩy, lập tức điều chỉnh lại ghế ngồi, kéo phẳng quần, còn thật được giải phóng lập tức dựng đứng, to lớn mạnh mẽ, gấp gáp không chịu được.

“Chỗ này của cha cũng rất tức giận, dùng miệng của con ngoan ngoãn xin lỗi đi.” Chỉ xuống bên dưới.

Đây, đây là đang nói cái gì? Đinh Hạ cho tới bây giờ vẫn không có chịu được những lời *** tà thân mật như thế này, vừa bẽn lến lại vừa xấu hổ, cả người lùi ra sau, nhưng đã quên, tóc vẫn còn bị tay cha túm lại, có di chuyển cũng không nhúc nhích được.

“Nào.”

“Ở đây, ở đây là ở ngoài... Không tốt...”

“Cho dù có là ở ngoài, có quỷ ở đâu đến xem?” Đinh Lạc giễu cợt một tiếng: “Cho dù có người nhìn lên, con sợ cái gì hả?”

“Thật sự không được...” Đinh Hạ không ngờ mặt cha lại dày như vậy, ở ngoài ô trống trải như vậy làm mấy chuyện loạn thất bát tao, cậu nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Nam căn của Đinh Lạc cương cứng đến phát đau, đầu óc chết tiệt của con hết lần này đến lần khác cứ như vậy, nhìn cái miệng nhỏ nhắn sưng mọng đỏ bừng, thật sự là chịu không được, mạnh bảo ra tay, đè đầu con thẳng xuống dưới, đem thứ kia của mình đâm thẳng vào, thô bạo đâm vào trong miệng.

“Còn thật này của cha hai năm nay cũng không có ăn vụng, con an ủi nó tử tế đi.”

Đinh Lạc đúng là nói thật, tuy lúc nào cũng phải giao tiếp này nọ, bất quá cũng đã hứa với con, nói thứ gì đó cho con, cho nên cho dù có em gái xinh đẹp ***g lộng yêu thương nhưng nhớ, nhưng hắn vẫn xoay người một bước đi thẳng, quay về nơi ở của mình dùng tay tự giải quyết.

Trong lòng Đinh Hạ chấn động, ngẩng đầu dùng mắt hỏi: Cha nói thật?

“Có can đảm hoài nghi cha con sao, mong muốn bị ăn đòn?”

Trong lòng Đinh Hạ nói không cảm thấy ngọt ngào chính là gạt người, vì vậy tự an ủi bản thân, chỉ ở trong xe khẩu giao thôi mà, bên ngoài cho dù có người cũng không nhìn thấy được.

Chuẩn bị tâm lý xong, cậu nhẹ nhàng cầm cái kia của Đinh Lạc, nó so với trí nhớ của cậu còn thô và to hơn, tay của cậu cũng có chút run rẩy. Đầu lưỡi hồng hồng liếm khẽ xuống linh khẩu, liếm láp đầy ôn nhu, mùi vị đàn ông nồng đậm làm cho lí trí của cậu cũng tê dại, không nhịn được mà dùng môi chạm vào còn thật kia, đầu lưỡi thỉnh thoảng vươn đến chạm vào, giống như một con rắn nhỏ đầy nghịch ngợm.

Đinh Lạc thoải mái muốn chết, dọc theo chiều dài của nam căn đều được liếm mát, cảm giác sáng khoái nói không nên lời, con lâu lâu lại lén liếc nhìn một cái, đôi mắt đỏ hồng nhìn nghiêng nghiêng trông sao mà vô cùng mị hoặc, làm cho trái tim hắn muốn nổ tung.

Chịu không được, thật sự chịu không được, cho dù trong xe có lạnh cách mấy, hắn vẫn bị dục vọng điên cuồng thiêu đốt đến mồ hôi thi nhau chảy ra, nếu không có định lực siêu cường, hắn đã sớm tiết ra.

“Tiểu Hạ bảo bối, để cho cha bắn trong miệng con.” Cẩn rằng nhẩn nại nói.

Có thể không được không? Chân mày Đinh Hạ biến thành chữ “Bất”

Đinh Lạc mà nghe theo ý con thì chẳng còn là Đinh Lạc nữa rồi, giữ chặt đầu con, eo dong đưa phối hợp rút ra kéo vào, ép con đem nam căn trong miệng nuốt vào nhả ra, khoang miệng nóng ẩm ướt át, thật là mê người giống như bí động ở nơi nào đó của con, rồi con lại bởi vì sợ hãi cùng kháng cự mà vô thức hút mạnh, làm cho hắn vui đến quên cả đất trời.

“Dùng sức hút... Bảo bối... Cha cũng cho con...”

Đinh Hạ nhắm chặt hai mắt cố gắng ngậm vào, vật kia cứng rắn đâm vào cổ họng cậu rất đau, mấy lần muốn nôn ra, nhưng đều cố nhịn xuống, thỉnh thoảng kích thích còn thật lại lớn thêm một khúc, động tác của

cha cũng tăng liên hồi, mạnh mẽ đâm từ dưới lên, sau vài lần co giật, nhiệt dịch từ trong đỉnh phun ra, toàn bộ rơi vào trong miệng cậu.

“Miệng của Tiểu Hạ... Đáng giá...” Quá sung sướng, cái miệng này của con làm cho hai năm cấm dục của hân chẳng là cái gì.

Trong miệng Dĩnh Hạ đều là đồ của cha, còn thịt vừa phun vừa rút ra được một nửa, từng chút từng chút để cho dịch thể chảy vào trong cổ họng, không cần thận làm cho vài giọt chảy ra ngoài, cậu liếm liếm môi, đem bạch trọc liếm sạch, động tác nhỏ này rơi vào trong mắt Dĩnh Lạc lại vô cùng *** mẽ, cảm giác thấy cả người lại nóng bừng bừng, lại nhìn thấy hạ thân của con có chút run rẩy.

“Tiểu Hạ cũng hưng phấn rồi?”

Dĩnh Hạ đỏ hồng, không dám nhìn cha, tình cảnh khẩu giao trong không gian kín làm cho cậu cũng bị kích tình, bắt đầu cương lên khó chịu vô cùng.

“Xử phạt còn chưa có chấm dứt mà, cực cương.” Dĩnh Lạc cười xấu nói tiếp: “Tự an ủi cho cha xem.”

“Ừm mà.” Trả lời rất nhanh.

“Phải.” Dĩnh Lạc nghiêng người qua, đè Dĩnh Hạ xuống thành ghế, không gian sau khi được mở rộng liền nói: “Cởi quần ra.”

Dĩnh Hạ lùi mấy bước đến cửa xe, cắn môi lắc đầu, lá gan của cậu thật sự không có lớn đến mức ở vùng nông thôn mà cởi ra sạch sẽ.

“Cởi. Nếu không...” Về mặt ác quỷ lộ ra: “Cha sẽ xé rách quần con, cho con ở trường theo cha về nhà.”

Ô ô ô, sao cha lại xấu xa như vậy? Dĩnh Hạ không có biện pháp, tâm không cam, lòng không nguyện, trước thì tháo giày, rồi nhắc mông lên đem quần dài lẫn quần lót tuột xuống, bị Dĩnh Lạc đoạt phất lấy ném ra ghế sau.

Dĩnh Hạ đưa tay đặt lên tính khí vĩnh cao của mình, nói có bao nhiêu thẹn thùng thì liền có bấy nhiêu.

“Để cho cha xem cực cương Tiểu Hạ tự an ủi ra sao nào.” Ác Quỷ nhu hòa bốt: “Bắn ra, cha liền trả quần lại cho con.”

“Dạ...”

Biết lệnh cha đã đưa ra thì chẳng thể nào phản bác lại được, cũng chỉ có thể gật đầu chấp nhận số phận, cậu khép chân lại, hai tay cầm lấy thứ kia của mình bắt đầu vuốt ve, làm vài cái, len lén nhìn, cha vẫn còn đang nhìn mình, hại cậu không dám làm qua loa, tiếp tục tự vuốt ve chơi đùa trong quần bách.

Dĩnh Lạc bởi vì đã bắn ra một lần, có thể nhàn nhã nhìn ai kia, nhìn con lùi sát lại cửa xe len lén nhìn mình rồi lại tự an ủi thật là chơi đến phát nghiện, giống như bé thổ bị dồn đến đường cùng mà run rẩy.

Thật muốn hung hăng trêu ghẹo con, chà đạp con, nghe tiếng con khóc òa, dùng giọng nói ngọt ngào cầu xin tha thứ, thưởng thức hình ảnh con bất lực mềm nhũn của con nằm trong lòng mình, từ thể xác đến tinh thần đều bị mình chiếm cứ.

Rất đáng yêu, thật sự rất đáng yêu.

“Uhm, uhm...” Tiếng rên rỉ tình tẻ bật ra.

“Tiểu Hạ bảo bối, tiếp tục.”

Hai mắt Dĩnh Hạ nhắm lại, thân hình có chút hưng phấn, cũng không biết là bởi vì cha đang nhìn chăm chú hay là vì mùi vị nam tính nồng đậm trong xe kích thích, miệng cậu khê hé ra, tiếng rên rỉ vang lên như là làn gió biển thổi vào đêm mùa hạ, theo qui luật từng đợt từng đợt quét lên bờ.

Trái tim Dĩnh Lạc đập thành thạch, cảm giác phấn chấn giống như thời thiếu niên len lút xem AV.

Động tác trên tay Dĩnh Hạ nhanh hơn, kích tình không tự kìm hãm được mà phát ra tiếng rên rỉ nỉ non giống như mèo hoang thiếu bạn tình trong đêm khuya, ở nơi nào đó nức nở thành tiếng.

“A uhm... uhm... uhm...” Tiếng rên kiểu mỉa, lọt vào tai người nghe đầy ngứa ngáy.

“Tốt lắm, tốt lắm...” Đinh Lạc thấp giọng nói, bản thân hô hấp của mình cũng trở nên ồ ồ.

“Ồ... Cha...” Hé mắt, hai mắt đỏ hồng tức giận.

Huyết mạch Đinh Lạc sôi sùng sục, cơn thịnh nộ xuống lại có xu thế phục hồi, người này đúng thật là thần tiên trên trời phái xuống khắc hấn mà.

Cường ngạnh tách chân con ra, để cho con nâng một chân lên, ép lại vào thành ghế, bên dưới lộ ra cục huyết non mịn, cửa vào run rẩy giống như đóa hoa trong gió, màu sắc viên mãn, dù dễ ong bướm muốn thu thập mật hoa tiếp cận.

“Cha...” Đinh Hạ cảm thấy tư thế này rất xấu hổ, nhưng cũng mơ hồ biết cha muốn làm gì, vừa chờ mong lại vừa sợ hãi.

Đinh Lạc móc lấy thuốc bôi trơn từ trong túi trước ra, hẩn trước khi đến tìm Đinh Hạ đã mang theo trên người, ý đồ rất rõ ràng. Tháo niêm phong, khi đầu ngón tay thấm đầy chất lỏng, liền đem ngón tay khuấy đảo bên trong nhụy hoa quen thuộc.

“Nói cho cha, nơi này của Tiểu Hạ bảo bối...” Ngón tay lại khuấy đảo trong huyết động, hẩn hỏi: “Muốn cha đến mức nào?”

“Không, không có...” Đinh Hạ mắc cỡ nói.

“Bé con hư hỏng thích nói dối này.” Dùng sức đâm vào: “Chặt quá, rõ ràng rất muốn cha...”

“Cha, đừng mà...” Thật lâu không có dị vật tiến vào, cho dù đã dùng thuốc bôi trơn, ngón tay của Đinh Lạc vẫn làm cho Đinh Hạ đau đớn.

“Ngậm chặt như vậy... Thật *** đáng mà, lúc này không phải đã ăn của cha một lần?”

Đinh Hạ không nói được gì, cả người ửng đỏ giống như tôm luộc, có chút co quắp lại vì xấu hổ.

“Tiếp tục tự an ủi, đừng dừng lại.” Đinh Lạc chính là thích ăn hiếp con.

Đổ thêm nhiều thuốc bôi trơn vào người con, theo nếp nhắm xung quanh mật huyết, cảm giác chất lỏng theo đầu ngón tay đi vào trong huyết động, ngón tay trượt trên nội bích đụng chạm lung tung, vừa nghĩ đến nơi này từng làm cho hẩn mất hồn như thế nào, liền muốn nhịn cũng không nhịn được mà rất rất rất muốn xỏ xuyên vào trong sớm một chút, hung hăng lấp đầy, không muốn chừa lại dù chỉ là một khe hở.

Đinh Hạ bởi vì cảm giác thiêu đốt bên trong mà thả lỏng cảm giác, lại bị phản ứng tinh tế liên nhân câu dẫn, làm cho cơ thể vốn đã mẫn cảm lại càng thêm mẫn cảm, cậu bắt đầu khóc òa, bị cha làm cho dục hỏa thiêu đốt, tay cũng không còn sức để tiếp tục tự an ủi, hết lần này đến lần khác chỉ còn thiếu một bước là có thể lên đến đỉnh...

“Cha... Giúp con...”

“Cha đang giúp này.”

Lại tăng thêm một ngón tay, lực đạo xỏ xuyên càng thêm mãnh liệt, mỗi một lần tiếng vào đều làm cho con hét lên thành tiếng, mỗi lần rút ra, bên trong lại hút chặt lấy, không cho hẩn tẩu thoát, Đinh Lạc yêu thích không rời, như thế nào cũng không thể ngừng lại.

“A a... Cha, không phải...” Khóc đến thảm thiết.

“Không nói rõ ràng, cha làm sao giúp được Tiểu Hạ?”

“Cái kia, tiến vào...” Chụp lấy tay của cha, tiếp tục khóc cầu xin: “Cha, vào đi...”

“Đã vào rồi.” Vừa nói, cong ngón tay ở bên trong, tạo thành khoáy cảm mãnh liệt.

“A!” Ngay cả hơi thở cũng rối loạn, cca65u không cách nào kềm chế tiếng khóc hét lên: “Cha, xin cha...”

“Con nói gì, con nói gì cha cũng làm.”

“Vào đi... Cha vào đi...”

“Nói rõ ràng, muốn cái gì của cha đi vào? Không nói rõ ràng, cha không giúp con được.”

“Cái... cái kia của cha...” Dĩnh Hạ như thế nào cũng không nói thành lời được chữ kia, gấp đến độ chỉ có thể lấy tay nhẹ chỉ vào nơi nào đó của cha.

Dĩnh Lạc cười xấu xa.

“Tiểu Hạ cũng đã hai mươi tuổi rồi, ngay cả nói cũng nói không rõ ràng, muốn cha dạy cho sao? Con nói đi, con rốt cuộc là muốn ngón tay của cha hay là đại côn thịt?”

“Chính là... Cái kia...” Dĩnh Hạ xấu hổ nói không ra được mấy chữ *** tà này.

“Rốt cuộc là cái nào? Cha nghe không hiểu.”

“Đại... đại...” Miệng a a vài tiếng, phun ra được hai chữ đại đại, nhưng mà như thế nào cũng không nói thành câu.

Ngón tay thứ ba của Dĩnh Lạc tiến vào, nhắm thẳng ngay điểm mẫn cảm chỗ tuyến tiền liệt của con mà ấn xuống, điều này làm cho ngọc hành của con càng thêm cương cứng, nơi đỉnh linh khẩu cũng có dịch thủy chảy ra ẩm ướt, giống như sắp lên đến đỉnh cực lạc, gần như là đang ở ranh giới của việc phun trào.

“Cha... Thật sự... Con...” Không có cách gì cả, cũng chỉ có thể bỏ qua thẹn thùng: “Đại, côn thịt... của cha...”

“Uh. Muốn đại côn thịt của cha làm cái gì?” Dĩnh Lạc còn chơi chưa có đã ghiền.

Dĩnh Hạ muốn ngắt xiu, chữ kia cũng đã nói ra, cha còn muốn như thế nào nữa? Thật sự không có cách nào có thể tưởng tượng được, cậu nhào tới ôm lấy cổ cha, òa khóc: “Nhanh lên một chút...”

Giọng mũi khàn khàn ngọt ngào, rơi thẳng vào trong lòng Dĩnh Lạc, hắn cũng không nỡ tiếp tục hành hạ con, rút ngón tay ra, quay qua nhéo nhéo khuôn mặt thanh tú, ngọt ngào đầy xinh đẹp kia.

“Chỉ cần Tiểu Hạ nói một câu: xin cha dùng đại côn thịt làm con.” Hôn một cái: “Cha liền làm.”

Dĩnh Hạ còn đang do dự, yêu cầu của cha càng lúc càng cao mà.

“Nói mau!” Dĩnh Lạc cũng bởi muốn bản thân hưng phấn lần nữa, gấp gáp ép buộc con.

Dĩnh Hạ không có cách nào tưởng tượng được, lí nhí như muỗi kêu: “Xin cha... đại côn thịt của cha... làm... con...”

Dĩnh Lạc rốt cuộc cười ha ha, chỉ chỉ vào thứ của mình: “Tiểu Hạ bảo bối, tự con ngồi lên đi.”

Nam căn vừa mới bắn ra chưa bao lâu, bây giờ lại như cự long ngẩng cao đầu, chỉ có thể nói là Dĩnh Lạc thật sự đã ghen quá lâu rồi.

Dĩnh Hạ leo lên trên người cha, huyết khẩu đã được khuếch trương đầy đủ rất dễ dàng tiếp nạp cự vật, thuốc bôi trơn, da thịt chạm nhau, trong lúc giao quần phát ra âm thanh lép nhép, bé con khờ dại kêu lên.

“Cứng quá...”

Một câu cứng quá làm cho cha đắc ý dâng tràn.

Không gian bên trong xe hơi dù sao cũng có hạn, Dĩnh Hạ không tiện làm mấy chuyện chuyển động, Dĩnh Lạc ôm lấy hai cánh hông con, giúp con nâng lên từ phía dưới, nội bích êm ái như tơ lụa siết chặt, khoái cảm kịch liệt từng chút từng chút dâng cao, quả thuật là trong cơ thể con thì liền hít thở không thông.

“Tiểu Hạ bảo bối... Nhanh một chút... Ngoan...”

Ngọc hành của Dĩnh Hạ bị kẹp giữa bụng cha với bụng mình không ngừng bị cọ xát, khoái cảm mang đến muốn phát điên, ôm chặt lấy cổ cha khóc òa.

“... Không được... Ô ô... Không được... Ở đó, a... thật...”

“Nơi này thoải mái phải không? Cha làm chết con... Làm chết bé con hư hỏng này luôn...”

“A a... Cha... Con sắp chết...” Khoái ý cực độ, ngay cả Dĩnh Hạ cũng thốt ra những từ rất khoa trương.

“Bé con hư hỏng *** loạn quá đi... Ở trên no rồi, phía dưới cũng không chịu buông tha cho cha...”

Bên trong xe lay động kịch liệt, thân xe cũng không ngừng rung lên, lâm trận được một lúc, chỉ nghe thấy tiếng hét chói tai của bé con bên trong, tinh hoa vung vẩy ra, quần áo bị vứt thành một đồng nhẵn nhúm, rất nhanh mềm nhũn trong lòng cha, Dĩnh Lạc bị thần thái kiêu mị của con ảnh hưởng, khoái cảm mãnh liệt tràn đến, dùng sức xô xuyên thêm mấy cái, đồng dạng phun sâu vào trong con.

Hai người ôm nhau chặt cứng, cha ôn nhu vuốt ve tấm lưng con, giống như là bộ lông mềm mại của bé thỏ.

“Không được ngủ, cha còn muốn làm con cả một đêm...” Dĩnh Lạc đương nhiên không có khả năng dễ dàng buông tha cho Dĩnh Hạ.

“Mệt lắm... Con mệt lắm...” Khóc lóc ồn ào lấy hết sức lực của Dĩnh Hạ, bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc trong lòng của cha.

“Khoan hãy ngủ...”

Tiếng hít thở đều đều vang lên, Dĩnh Hạ không chống cự lại được, cứ thế mà thiếp đi, Dĩnh Lạc sững sốt, nhưng cũng không tức giận, vẫn tiếp tục ôm con.

“Bé ngoan, cha nhớ con suốt hai năm nay...”

Đợi đến khi Dĩnh Hạ tỉnh dậy, quần áo cũng đã được mặc vào, người đang được cha bế ra khỏi xe, nhìn kĩ lại, đây là bãi đậu xe dưới nhà cậu, cậu cuộn người trong lòng cha để cha bế lên nhà, đi thẳng vào phòng khách.

“Đại ca.” Thành Chi cùng Thần Dịch đứng dậy chào đón.

Dĩnh Lạc bế con về phòng ngủ, chính là vừa định bước đi, bị Dĩnh Hạ nắm lấy chéo áo, đôi mắt đen láy nhìn lên.

“Cha... Có còn phải đi không?”

“Cha đã thay đổi thân phận, có thể thoải mái ở đây.” Dĩnh Lạc cố ý hỏi: “Không nỡ để cha đi?”

“Dạ.”

Thật sự không nỡ rời xa cha, trong mắt nói như vậy.

Dĩnh Lạc cúi người xuống, triển miên quần quít trong nụ hôn chúc ai kia ngủ ngon.

12. Chương 12: Phiên Ngoại 2 – Cha Học Chung

Dĩnh Lạc từ khi trốn truy nã phải vượt biên thay tên đổi họ, đem sự nghiệp một lần nữa xây dựng lại ở Đông Nam Á, gần đây mới vươn xức tu đến đại lục, liên kết với thế lực của Thiên Hà bang, mở một ít công ty hoạt động hợp pháp để che giấu những hoạt động phi pháp, thường thường bay đi bay lại giữa hai nơi, cố gắng phát triển sự nghiệp.

Thường xuyên qua lại giữa hai nơi còn có một nguyên nhân, chính là hần yêu thương đứa con tên Dĩnh Hạ đang học ở đại lục, vì không muốn khiến cho cảnh sát chú ý, Dĩnh Lạc có ý định chờ Dĩnh Hạ tốt nghiệp đại học xong thì ra nước ngoài chung với mình, trước đó, chỉ có thể kiên nhẫn đợi thêm ba năm.

Hôm nay, Dĩnh Lạc sau khi đáp máy bay, vì kích động mà muốn chạy về nhà của con, đang muốn nói lái xe Thần Dịch nhanh một chút, A Hào đã chủ động hỏi thúc.

“Dịch Thần, đem bản lĩnh lái xe của cậu bày ra đi, có thể nhanh được bao nhiêu thì liền nhanh bấy nhiêu, đừng có để ý tới mấy vụ giới hạn tốc độ.”

Dịch Thần vốn xuất thân là dân chuyên thi đấu ở các giải đua xe, nắm chặt vô lăng, đó chính là như hổ thêm cánh, cho nên đạp ga dưới chân một cái, đường cao tốc lập tức trở thành địa điểm thi đấu trong giải đua xe của hắn, ngay cả cảnh sát giao thông cũng không thêm để vào mắt.

“Chờ gặp vợ nhỏ của cậu không kịp sao?” Đinh Lạc hỏi A Hào ngồi ở đằng trước.

“Đại ca anh không biết đó, em mấy ngày hôm trước gọi điện thoại cho Tiểu Xuân, cậu ta hóa ra muốn em đừng trở về tìm cậu ta, thả cậu ta đi, hừ, nhất định là giận em lâu quá không có về, mới cố ý nói ngược lại. Em tối nay sẽ dỗ cậu ta, thật sự là, vợ nhỏ quả nhiên rất khó nuôi...”

“Cậu có thể không cần nuôi...” Đinh Lạc cười lạnh.

“Ôi, không nữa, đại ca anh không biết đó, Tiểu Xuân khi lăng lơ lên, một trăm em gái ở quán bar cũng còn kém hơn, em làm sao có thể không nuôi?”

A Hào vừa nói vừa nghĩ đến bộ dáng lăng lơ trên giường của Tiểu Xuân nhà gã, cả người rợn rợn, hận không thể đem vợ nhỏ ôm vào lòng hôn hôn mấy cái ngay lúc này.

Đinh Lạc vẫn còn vì chuyện Quý Xuân muốn bắt cóc Đinh Hạ lúc trước mà tức giận, hừ nói: “Quý Xuân trẻ người non dạ tính cách xốc nổi, nói không chừng một ngày nào đó sẽ bán đứng cậu. Hay là đá nó sớm một chút đi, hoặc là bán cho quán bar cũng tốt, đừng có để cho tôi nhìn thấy rồi ngứa mắt.”

Sắc mặt A Hào đại biến: “Đại ca, coi như nể mặt em, đừng so đo chuyện Tiểu Xuân làm với Đinh Hạ thiếu gia mà, em sẽ giữ cậu ấy thật chặt, không cho cậu ấy làm bậy nữa.”

Đinh Lạc cười nhạt, thủ hạ A Hào này cũng là kẻ nổi tiếng lòng dạ ác độc trong giới, nếu nói sẽ giữ chặt người nào đó, cả đời này Quý Xuân sợ là không ngóc đầu dậy nổi, coi như là cũng bị cảnh cáo.

Tâm tư vừa chuyển, nhớ đến Tiểu Hạ nhà mình. Cũng đã hai mươi tuổi rồi, vẫn tinh khiết như lần đầu gặp nhau cách đây 2 năm, khi thân thiết vẫn mãi mãi ngượng ngùng non nớt, đây mới là cực phẩm của nhân gian, thẳng ranh Quý Xuân kia ở đâu có cửa để mà so sánh?

“Tiểu Hạ nhà này là tốt nhất.” Thêm một câu nói như vậy.

Trong lòng A Hào nghĩ nghĩ: tục ngữ nói con hát mẹ khen hay, cho dù Đinh Hạ không tới mức như vậy nhưng so ra vẫn kém Tiểu Xuân vợ gã, bất quá, lời này cũng không thể nói ra cho đại ca nghe được, đại ca sẽ chém gã.

Hai người bên này minh tranh ám đấu tình nhân của mình là tốt nhất, ngồi ở ghế tài xế, Dịch Thần mới không có cái tâm tư nhàm chán như họ, đạp ga, phóng đi như tia chớp, xe mới mãi mãi là người tình của gã.

Khi ba người trở về nhà, cũng đã bảy tám giờ tối, Đinh Hạ vui mừng không giống như lúc trước, đi ra cửa chào đón cha đi ra ngoài hơn nửa tháng mới về.

“Cha.: Cậu trời sinh tính rụt rè, sẽ không trước mặt A Hào cùng Thần Dịch mà làm này làm nọ, chỉ bắt chuyện nhàn nhạt với Đinh Lạc.”

Lão cha con không bắn khoả nhiều như vậy, ôm lấy người phía trước đầy khoa trương, cảm giác được cái mặt của con nhăn nhăn đỏ hồng, muốn bao nhiêu thẹn thùng thì liền có bấy nhiêu, làm cho hắn vui vẻ khoái ý, hắn rất là thích xem bộ dáng như thế này của con.

“Tiểu Hạ có nhớ cha không?” Cố ý hỏi mập mờ: “Cô đơn không?”

Đinh Hạ nhìn chung quanh một chút, A Hào, Dịch Thần, còn có quản gia kiêm vệ sĩ Thần Chi đều hóng hớt nhìn về phía bên này, cái này, cái này, cái này, cha làm sao có thể trước mặt người khác hỏi những câu đáng mắc cỡ như vậy?

Thấy con chậm chạp không chịu mở miệng, Đinh Lạc hỏi, ngữ khí cũng nghiêm khắc hơn.

“Tiểu Hạ không nhớ cha?”

Đinh Hạ bị dọa, vội vàng ngửa đầu đáp: “Con, con rất nhớ cha...”

“Nhớ đến mức nào?” Dĩnh Lạc không có buông tha cho con đơn giản như vậy, cổ ỷ lớn tiếng hỏi lại.

Dĩnh Hạ nghe thấy Thần Dịch cười hí hí thành tiếng, càng quẫn bách, hận bên cạnh sao không lập tức xuất hiện cánh cửa thần kì, chạy qua bên đó đi lên núi trôn.

Dĩnh Lạc trừng Dịch Thần, cười cái gì mà cười? Con của hắn chỉ hắn mới được ăn hiếp, kẻ khác đều không được cái quyền đó, đem ba hồn bảy phách của Dịch Thần hù cho thiếu chút nữa bay sạch, lấy lí do muốn giúp mọi người mua đồ nhập lúc nửa đêm, Dịch Thần liền chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Dĩnh Lạc quay đầu lại, tiếp tục bức bách con: “Nói, rốt cuộc là nhớ cha đến mức nào?”

Nhất định là phải nói trước mặt mọi người sao? Dĩnh Hạ cắn môi oán thán, nhưng mà thấy ánh mắt hung ác của cha, bộ dáng như mình mà không nói thì tuyệt đối sẽ chẳng tử tế gì, cậu không thể làm gì khác hơn là tự cổ vũ bản thân, áp ứng.

“Cái kia, cái kia, cái kia, rất nhớ, nhớ cha... Cho nên, ngủ, ngủ không ngon...”

Vốn da mặt mỏng nên liền đỏ bừng hết cả mặt, đôi mắt hốt hoảng ngập đầy nước lóng lánh, xa con chưa đầy nửa tháng, thế nhưng con lại có phong tư thiên chân khả ái như vậy, làm cho hắn sao có thể không thương chứ?

Vươn tay xoa xoa mặt Dĩnh Hạ: “Bé ngoan...”

Dĩnh Hạ thật mắc cỡ, cho dù bàn tay ấm nóng của cha từng chút vỗ về trên má, nhưng mình ở nơi nào đó lại cương lên, nhúc nhích cũng chẳng dám.

Trong đáy lòng Dĩnh Lạc cũng ôn nhu hẳn lên, trên thế giới này chỉ có con người này mới có thể làm cho sự tàn nhẫn cùng tâm tình mệt mỏi của hắn tan rã trong thoáng chốc, cuối cùng thì ác quỷ cũng bị một bé thỏ thuần phục.

“Cha cũng...”

Đang muốn nói ra những ngôn từ khiến cho con nghe thấy thì sẽ xấu hổ, nhưng tay Dĩnh Hạ lại đẩy mạnh ra, cơ thể cường tráng của hắn hóa ra có thể bị đẩy lui đến ba bước.

Cú đẩy ra hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, vừa tức vừa giận quát: “Tiểu Hạ!”

Con hóa ra có dũng khí xô lão cha này ra?

“A, cha, xin lỗi...” Dĩnh Hạ hốt hoảng bối rối: “Con, con quay lại phòng mình, tối nay, thật sự không rảnh cùng với cha...”

Bé thỏ chạy trốn chết lên cầu thang về phòng mình, rầm một tiếng đóng cửa phòng lại, cho thấy cậu có bao nhiêu bối rối cùng vội vàng, hoàn toàn khác xa với tính cách nhu hòa thường ngày.

“Ác quỷ Sơn Si đường” một lần nữa tái xuất, mặt mũi Dĩnh Lạc xanh mét, quát hỏi Thành Chi thường ngày vẫn phụ trách chăm sóc cho Dĩnh Hạ: “Thái độ của Tiểu Hạ như vậy là sao?”

Thành Chi cũng trợn mắt há hốc miệng, một hồi lâu mới bình tĩnh, vội vàng giải thích.

“Đúng rồi, mấy hôm nay thiếu gia đang thi giữa kì, nói ngày mai có một môn đặc biệt khó, cậu ấy định tối nay thức đêm học bài, cho nên mới muốn đại ca đừng quấy rầy cậu ấy.”

“Thi còn quan trọng hơn so với lão cha này sao?”

Ác quỷ ghen tị, ghen tị rất lớn, nửa tháng nay hắn nhớ con đến cồn cào, vẫn suy nghĩ muốn Dĩnh Hạ nghỉ học, trực tiếp đi Đông Nam Á với hắn, bởi vì cuộc sống chung thì ít mà xa cách thì nhiều hắn không thể quen được.

A Hào đánh bạo khuyên: “Ừ, Đại ca trước tiên đừng tức giận, tắm rửa ăn cơm uống rượu, mấy hôm nay ở Thailand anh cũng đã phải tiếp khách rất mệt rồi, đêm nay tranh thủ nghỉ ngơi bù, chờ mai thiếu gia thi xong xuôi hết, hai ta con lại có thể thoải mái bên nhau.”

Thật ra A Hào muốn là: Đem đại ca chuốc say, bản thân mình tiện thể cũng không có chuyện gì, có thể len lén đi sờ soạng vợ nhỏ Quý Xuân.”

Dĩnh Lạc hừ một tiếng, nhưng mà không nói cái gì nữa, hần bôn ba vốn cũng đã thấm mệt, nghe lời mà đi tắm rửa sạch sẽ, mà Dịch Thần cũng vừa vận đem cơm đem rượu quay về, bốn gã đàn ông cứ như vậy mà quây tròn lại ăn uống.

Dĩnh Hạ bình thường vốn là một học sinh siêng năng học tập, nhưng mà môn thi ngày mai vốn nổi tiếng là cực kì khó khăn, giảng viên ngay từ tiết học đầu tiên đã cảnh cáo, thi kết thúc học kì nhất định sẽ làm cho một phần ba sinh viên bị rớt, Dĩnh Hạ cũng không phải là nơm nớp lo sợ, chỉ sợ là không cẩn thận một chút, thành ra thành người trong cái bầy một phần ba kia.

Mười hai giờ đêm, cuốn sách tham khảo giảng viên yêu cầu đọc cũng đã đọc được một nửa, cha thích nhất là quán quít bên cạnh cậu cũng không có đến ồn ào, xem ra đêm nay cha bỏ qua cho cậu rồi.

Ổn định lại tâm lí, có vẻ đêm nay cậu sẽ có trọn vẹn thời gian để xem sách: có một chút khổ sở pha lẫn thất vọng, cậu cũng rất muốn được cuộn người chui vào trong vòng tay ấm áp của cha, hưởng thụ niềm hạnh phúc khi được cưng chiều.

Không không không, không thể phân tâm, cha lần này còn ở nhà mấy ngày, nhưng mà kì thi ngày mai thì gấp đến tận đầu rồi, cân nhắc một chút, trước vẫn nên đặt kì thi lên hàng đầu, cùng lắm, cùng lắm, tối ngày mai toàn tâm toàn ý tạ tội với cha, cha muốn làm gì với mình cũng được hết...

Mặt đỏ tai nóng, trái tim đập bình bịch không ngừng, cái đêm cùng cha quay cuồng trong biển tình vượt xa với bình thường lại hiện ra trong đầu, làm cho ai kia hỗn loạn, những từ những chữ trong sách trở thành những kí tự xa lạ, cũng không lọt vào trong mắt được nữa.

Lắc lắc đầu, dùng sức lắc đầu, không thể tiếp tục phân tâm.

Đem hình ảnh của cha xua ra khỏi đầu óc.

Thật vất vả mới phân được chữ nghĩa ở trong sách, cửa phòng thình lình bị đẩy ra, Dĩnh Lạc đi vào trong đóng cửa lại, trong tay cầm theo một li sữa nóng.

“Tiểu Hạ bảo bối, cha đến xem con học bài.” Dĩnh Lạc nói, trong mắt tràn đầy ý xấu.

Cơn ớn lạnh của Dĩnh Hạ chạy từ lòng bàn chân lan ra khắp cả người, cha nhìn kiểu gì đi nữa, cũng không giống dạng người sẽ kèm học, bất an nhận lấy li sữa, sau khi nói lời cảm ơn liền uống, sau đó cẩn thận nói chuyện.

“Không cần, không cần cha xem...”

“Con cự tuyệt sự quan tâm của cha?” Mặt sa sầm.

“Không có...” Dĩnh Hạ cắn cắn môi, đáng thương nói: “Không phải mà, cha, con...”

Nói con một chút, nhưng mà như thế nào cũng không dám nói ra nguyên nhân thật sự, cha chắc chắn là không thể cùng học đơn giản như vậy, nhất định sẽ không ngừng làm ra vài tiểu xảo, khiến cho cậu phải hòa theo cha.

“Đừng để ý tới cha, con học bài đi.” Dĩnh Lạc vẫn ung dung nói. Hần đã uống vài li rượu, tâm tình tung bay phấp phới, nằm lên giường cạnh bàn học, hai tay đang ra sau đầu, yên tĩnh nhìn con.

Dĩnh Hạ sợ hãi bất an, một hồi lâu thấy Dĩnh Lạc cũng không có ồn ào, cha thật sự là đổi tính sao? Cái đó, được, sẽ tin cha một lần.

Coi xong hết phần này, lật qua trang xem đến chương khác.

“A!” Kêu ra thành tiếng.

Bàn tay của Dĩnh Lạc mò lên đùi mình, ngón tay đặt ở giữa hai chân chơi trò vân vê sờ nắn.

“Cha, đừng...”

“Đừng chú ý tới cha, Tiểu Hạ cứ học bài đi.” Dĩnh Lạc cười tà tà nói.

“Nhưng mà...” Dĩnh Hạ nhìn bàn tay bướng bỉnh dưới chân mình, cứ như thế này, cậu làm sao có thể tập trung?

Nghĩ đến kì thi ngày mai, nghiêng rằng một cái, mạnh mẽ ép bản thân phải tập trung. Chưa đến mười giây đồng hồ, tay Dĩnh Lạc lại có hành động, động tác an ủi dần xuống, lực đạo tăng lên một chút, hần kinh nghiệm đầy mình thủ pháp cao minh, làm cho Dĩnh Hạ không tự chủ được mà trở nên hưng phấn.

“Đừng mà... Cha...” Cầu khẩn, nghĩ muốn kéo tay cha ra.

“Bé hự, vì kì thi ngày mai, ngay cả cha cũng không cần?” Tay kiểu gì cũng không dời đi, giọng điệu cũng nghiêm khắc lên.

“Dạ không mà, không phải mà...”

Dĩnh Hạ muốn khóc rồi, cha tại sao lại ép buộc như thế?

“Khẩu thị tâm phi, nói muốn học bài, nơi này cũng không an phận.” Cách lớp vải mà đè xuống nơi đang cương lên của Dĩnh Hạ: “Tiểu Hạ không tập trung học bài, cha phải phạt.”

Sẽ không phải muốn đánh vào mông mình chứ? Tay cha mạnh bao nhiêu cậu đã tự mình ném qua, Dĩnh Hạ biến sắc, vùng dậy muốn trốn, lại bị Dĩnh Lạc chụp trở lại.

“Tự thân dạy vẫn tốt hơn lời nói, có phải như vậy hay không?” Vừa nói vừa tuột quần Dĩnh Hạ, lộ ra cánh mông mềm mềm vênh vênh.

Dĩnh Hạ lần này thật sự khóc thật, nhắm chặt mắt, mông chờ đón cơn đau đớn.

Dĩnh Lạc rất thích nhìn con như vậy, vẻ mặt con rưng rưng muốn khóc càng có thể làm cho trái tim hần bay lên, sau khi ngồi lên ghế, đem thứ của mình đã sớm dựng đứng như cột chống trời, thứ kia ngang nghiêng phơ phơ, biểu lộ sự phẫn hận vì phải nhịn đói cả nửa tháng nay.

Ôm lấy người con, để cho cục huyết mà hần cực kì yêu thích kia nằm lên ngay trên đỉnh côn thịt, cố ý cọ cọ vài cái, lồi vào mắt hôn kia liền trở nên ướt át.

Dĩnh Hạ cảm thấy không đúng, vẻ mặt đỏ bừng, trốn mắt quay đầu lại: “Cha...”

“Cha muốn phạt Tiểu hạ không chịu học bài...” Khóe miệng cười cười: “Nên dùng phương thức mà Tiểu Hạ thích nhất,”

Phụt một tiếng, da thịt chạm nhau, côn thịt đã thẳng tiến vào bên trong.

Dĩnh Hạ run rẩy cả người, sau khi bị xâm nhập, thanh âm vui sướng cũng trào ra: “Uhm a...”

“Tiểu Hạ thích?”

Thích, nhưng bây giờ không phải lúc, lí trí cùng niềm vui thích của cơ thể Dĩnh Hạ giao chiến với nhau, nhưng vẫn còn nhìn trộm sách đặt trên bàn, nghĩ muốn nhớ thêm vài điểm trọng điểm, nhưng tất cả chữ nghĩa liền bay xẹt qua một cái, một chữ cũng không có dừng lại trong óc.

Như thế nào cũng không đánh lại cha ở sau lưng, bởi vì đó chính là sói hoang nham hiểm.

Dĩnh Lạc nghĩ đến phải ôm cục cứng nhà mình đã rất rất rất lâu, ôm chặt lấy tấm thân mềm ẩm, hung ác ra vào trong mật huyết, cùng con tương liên, không cho phép có bất kì khe hở nào.

“Học bài sao, cha cùng con...” Thân mật phả hơi lên sau gáy con.

Dĩnh Hạ lại run rẩy, cơ thể cậu sớm đã bị cha điều giáo trở nên mẫn cảm, trong người ngậm lấy tính khí của cha, cái eo cũng nhũn ra, không nhịn được liền đong đưa, thở mềm mại.

“A... A a... Cha... Không... Con không...”

Tiếng nói tràn ngập sắc tình, Dĩnh Lạc nghe xong càng sáng khoái, dùng sức xỏ xuyên, đâm vào nơi sâu nhất của con.

Dĩnh Hạ bị xỏ xuyên đến hồn xiêu phách tán, cái gì mà kì thi cái gì mà học bài đều bị vất ra sau đầu, tay chống lên bàn học, kích tình không kiềm được mà đong đưa mông, ra sức phun ra nuốt vào nam căn thô to của cha, rên rỉ thành tiếng.

“Cha... Nữa... Uhm... Uhm... Uhm...” Còn muốn, còn muốn nữa.

Bản thân Đinh Lạc cũng đã muốn tê liệt, con quả nhiên là vật có thể làm cho hắn thoảng cái liên hưng phần ngay, tay ôm lấy eo Đinh Hạ, để cho con thừa nhận một đợt tấn công như cuồng phong bạo vũ, đem hệ rễ của hắn đưa vào sâu trong người con, ngay cả hồn phách cũng muốn nghiền nát, sau đó giao hòa cùng nhau.

Con, chính là tính mạng của hắn.

Đinh Hạ bị một trận tình ái mãnh liệt thúc ép đến muốn điên, hình như lúc nào cũng có thể bị thiêu cháy, khoái cảm trong người từng đợt từng đợt dâng cao, bị cơn thịnh của cha thiêu cháy đẩy lên tận mây xanh, bộc phát, sau đó rơi xuống.

Vẫn như cũ là rơi vào trong lòng cha.

“A... Cha...” Thở, cao trào lúc này làm cho Đinh Hạ bắn ra, mềm nhũn.

“Bé hư tại sao không chịu học bài? Còn muốn cha cầm gậy cảnh cáo nghiêm túc phải không?” Từ phía sau cúi đầu xuống căn lên vành tai hồng hồng của Đinh Hạ, nhiệt tình ám muội: “Cha muốn giáo huấn con suốt cả đêm...”

Cho nên bé thỏ nhỏ nhỏ nhận mệnh, bị *** tựa vực sâu không thấy đáy của cha nuốt chửng, tiếp nhận sự trừng phạt của ai kia, kì thật vốn là không chỉ có vô tận yêu thương cùng hành động yêu chiều, mồ hôi cũng tuôn ra đầm đìa.

Chiến trường chuyển từ bàn học sang giường, chân giường lay động cả một đêm, ngay dưới phòng của Đinh Hạ, Thành Chi vẽ mặt đau khổ, bất đắc dĩ nhìn cái đèn trên trần nhà lung lay cả một đêm, không ngừng tố cáo tình trạng cá nước giao hoan ở trên đầu.

Một tuần sau, Đinh Hạ lên mạng xem điểm thi trong khoa, tỉ lệ đậu trong khoa cũng thấp, đã có gần một phần hai thi rớt, chỉ có cậu là hơn chín mươi điểm, chẳng hiểu gì cả. Nhớ rõ ràng là cậu làm bài cũng không có được, khi viết xong kết quả cũng có chút mờ mịt, bởi vì bị cha chinh nguyên đêm, cho nên điểm không thể cao như thế này được.

Ở dưới lầu, Đinh Lạc hỏi A Hào chuyện hắn dạo làm tới đâu rồi.

“Em đến nhà thầy giáo chào hỏi, lấy súng ra quơ quơ, ông ấy liền cùng em vừa gặp đã thân, còn nói thành tích của thiếu gia không thành vấn đề, cứ để cho ông ấy lo.” A Hào báo cáo.

“Đi tìm ông ta nói, sau này để ông ta làm cái ***g che chở cho Tiểu Hạ nhà này, Tiểu Hạ mà rớt một môn, cũng đều tính toán hết lên đầu ông ta.” Đinh Lạc không yên tâm nói, nghĩ đến sau này con không bao giờ lấy lí do học bài mà đem mình đẩy ra nữa.

Trong trường học, thầy giáo đáng thương hắt xì một cái thật mạnh, ông làm sao mà biết được trong khoa của mình có con của đại ca xã hội đen chứ? Cho dù muốn biểu hiện thái độ thanh cao của người có học, không khuất phục trước thế lực của cái ác nhưng lưu manh cũng tự đến nhà mình chào hỏi, đem ba đời nhà ông nhìn chăm chăm, ông cũng không thể không khuất phục.

Như thế đó, bé thỏ dưới sự che chở của sói hoang, sau này lại tiếp tục chuỗi ngày vui sướng tung tăng.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-lam-dich-xam-chiem-xam-chiem-khong-ngung>